Terri Irwin

ÎMPREUNĂ CU STEVE

În anul 1991, tânăra Terri Raines,
activistă implicată în salvarea animalelor sălbatice,
a plecat din Statele Unite să-și petreacă vacanța
în Australia, fără să aibă idee că acea călătorie avea
să-i schimbe viața.
În timp ce vizita parcul zoologic din Queensland,
a cunoscut o adevărată forță a naturii,
un bărbat înalt și blond, pe nume Steve Irwin,
și s-a îndrăgostit nebunește de el.
Împreună cu Steve *este povestea fericiților ani*
petrecuți împreună de cei doi, un elogiu plin de pasiune
adus unui bărbat adorat de toți colaboratorii lui,
relatarea aparținându-i femeii
care a fost părtașă la aventurile sale
și care l-a iubit cel mai mult.

Capitolul întâi

Grădina zoologică se numea Queensland Reptile and Fauna Park. Străbătând parcarea, m-am pregătit sufletește pentru o dezamăgire. *O să văd o adunătură de șerpi, șopârle și alte creaturi nefericite în borcane, o să-mi pară grozav de rău de soarta lor, și curând o s-o iau din loc.*

Era în octombrie 1991. Eu, Terri Raines, o tânără de douăzeci și șapte de ani din Oregon, mă aflam în Australia cu misiunea de a le găsi un cămin pumelor americane salvate de la pieire, misiune căreia nu-i dădeam prea mari șanse de reușită. Un parc de reptile nu putea să fie interesat de niște feline mari. În căldura plăcută, primăvăratică, m-am îndreptat spre intrare, nutrind gânduri pesimiste. Totuși, perspectiva de a vedea specii noi de animale sălbatice mă atrăgea.

Am trecut de poarta modestă, și ceea ce am găsit dincolo de ea m-a șocat: cele mai frumoase și mai bine întreținute terenuri din câte văzusem. Niște păuni se plimbau de colo-colo, cangurii țopăiau după placul inimii, iar aleile îngrijite erau străjuite de palmieri. Arăta ca un mic paradis.

Am văzut că țarcurile reptilelor erau curate lună – șerpii luceau. Aveam și eu animale acasă, dintre cele salvate din împrejurări dificile, și cunoșteam situațiile de coșmar în care putea ajunge o grădină zoologică. Dar nu vedeam nici un semn de paraziți sau boli la aceste animale, nici o fărâmă de mâncare veche care să putrezească în cuști, nici urmă de fecale sau de piele rămasă în urma năpârlirii.

Așa că am savurat pe deplin experiența. Am făcut turul grădinii, am învățat felurite lucruri despre șerpi, am hrănit cangurii. Era o zi însorită, splendidă.

– Peste cinci minute, la țarcurile crocodililor va avea loc o prezentare, a anunțat o voce la difuzor. În cinci minute!

Remarcasem crocodilii înainte să-l observ pe bărbat. Un șir întreg de reptile din acea familie: aligatori, crocodili de apă dulce, dar și unul mare, de apă sărată.

Dinozauri uluitori ai zilelor noastre. Nu știam multe despre ei, însă știam că au rămas neschimbați milioane de ani, fiind printre cele mai „bătrâne" făpturi de pe planetă.

Apoi, l-am văzut pe bărbat. Un tip înalt, solid, de vreo douăzeci și ceva de ani (părea mai tânăr decât era în realitate; de fapt, împlinise douăzeci și nouă în anul acela, în februarie), îmbrăcat într-o cămașă kaki și pantaloni scurți, desculț, cu părul blond, zbârlit, sub o pălărie cu boruri late, în stil australian, și purtând un ceas la mâna stângă. Deși solid și musculos, avea un aer blând și părea abordabil.

Oprindu-mă, i-am ascultat spusele.

– Astfel de reptile pot trăi la fel de mult, sau chiar mai mult decât noi, a zis el, apropiindu-se de mal cu o bucată de carne în mână.

Crocodilul a țâșnit din apă și a înșfăcat carnea instantaneu.

– Acest mascul e foarte teritorial, a explicat el, iar femelele devin extrem de agresive când își depun ouăle.

A îngenuncheat lângă animalul care, cu o clipă înainte, ar fi putut să-l devoreze cu totul.

– Femelele-crocodil sunt mame bune, a mai precizat.

Fiecare părticică din acest om, fiecare mișcare și fiecare cuvânt erau impregnate de pasiunea față de animalele printre care trecea, făcând în așa fel încât publicul să-i admire pe crocodili, nu pe el. Am recunoscut adevărata pasiune, fiindcă eu însămi vorbeam despre pume așa cum vorbea despre reptile acest îngrijitor de la grădina zoologică australiană. Când am aflat că se organizează un tur special, cu ghid, prin parcul tematic al crocodililor, am fost prima la rând, să-mi cumpăr bilet. Bărbatul acela deborda de entuziasm, iar eu simțeam realmente că rezonez cu el, de parcă aș fi întâlnit un spirit înrudit.

Cum îl chema pe îngrijitorul de la zoo? Irwin. Steve Irwin.

Steve ne-a vorbit despre ritualurile de împerechere ale crocodililor: masculii înghiontesc femela cu botul, dar foarte blând, până când ea devine receptivă. După cum a explicat el, partenerii ajung să simtă o reală afecțiune unul față de celălalt – măcar în aparență.

Unul față de celălalt, dar nu și față de Steve. Sub ochii mei, din apa neclintită, mâloasă, a țâșnit un uriaș crocodil de apă sărată, cântărind probabil o tonă. Monstrul aproape că a smuls nasturii cămășii lui Steve, în timp ce acesta i-a vârât în gură, cu o mișcare perfect calculată, o bucată de carne. Închiderea fălcilor a răsunat ca un pocnet de pușcă.

– Uneori, simpla vedere a unui crocodil în sălbăticie te poate speria de moar-

te, a spus Steve, în vreme ce treceam pe lângă niște exemplare tinere. Dar dacă respecți câteva reguli simple, colțoșii ăștia mici nu amenință cu nimic viața oamenilor. Dacă suntem anunțați că într-un anumit loc există un crocodil extrem de nesuferit, care-i sâcâie pe oameni, a explicat Steve, pornesc împreună cu Sui, cățelușa mea, într-o barcă cu vâsle, și-l capturăm, ca să nu fie împușcat.

Apoi a descris ce înțelegea prin „capturare". În timp ce vorbea, mă simțeam complet absorbită de poveste, la fel ca toți ceilalți vizitatori.

– În cazul în care exemplarul e unul tânăr, lung de până în doi metri, a spus Steve, îl prind cu mâinile goale. Ieșim noaptea, cu o lanternă specială, care luminează apa într-un mod aparte. În felul ăsta pot vedea lucirea ochilor crocodilului. Ochii lor au o licărire puternică, roșie, chiar la suprafața apei. Reptila crede că e camuflată de întuneric, nu înțelege că lanterna mea îi dezvăluie poziția.

Fără să vâslească, doar împingând barca încet, în deplină liniște, tot mai aproape de crocodil, Steve își ducea treaba la bun sfârșit. Se strecura în partea din față a bărcii și ținea lanterna până-n ultima clipă. Apoi sărea în apă.

Înșfăcând crocodilul de ceafă, îi prindea coada între propriile lui picioare și se arunca cu tot corpul asupra animalului ce se zbătea, furibund. Crocodilii sunt uimitor de puternici în apă. Dar Steve nu-i dădea drumul. Știa că poate să-l țintuiască locului și apoi să-l azvârle în barcă, chiar dacă acesta dădea să-l muște.

– Floare la ureche, a zâmbit el.

Era cea mai uluitoare poveste din câte auzisem. Iar Steve, cel mai uimitor bărbat din câți văzusem – prindea crocodili cu mâinile goale ca să le salveze viața! Părea de necrezut. Aveam o senzație copleșitoare. Aș fi vrut să fac un foc de tabără mare, să mă așez cu Steve acolo și, în căldura flăcărilor, să-i ascult istorisirile toată noaptea. Dar turul parcului tocmai se încheiase. Simțeam pur și simplu că trebuie să vorbesc cu acest om.

Steve avea un zâmbet larg, deschis, și niște mâini imense. Apropiindu-se de mine, a rostit cu un puternic accent australian:

– Sal'tare, prietenă!

Nu crezusem niciodată în dragostea la prima vedere. Însă aveam sentimentul foarte straniu și foarte puternic că destinul fusese cel care mă adusese în micul parc tematic, în ziua aceea.

Steve a început să-mi vorbească de parcă ne-am fi știut de-o viață. Prietena mea, Lori, ne-a făcut o fotografie, așa că momentul în care l-am cunoscut pe Steve a fost imortalizat. Era aproape ora închiderii grădinii zoologice, dar noi am rămas la taclale mai departe.

Într-un final, am auzit-o pe Lori claxonând din parcare.

– Trebuie să plec, i-am spus lui Steve, reușind să schițez un zâmbet amărât.

Simțeam că între noi se născuse o legătură cum nu mai avusesem niciodată, iar acum eram pe punctul de a pleca, neștiind dacă aveam să-l revăd.

– De ce-ți plac atât de mult pumele? m-a întrebat, în timp ce mă conducea spre poarta parcului.

Existau mai multe motive...

– Faptul că pot să ucidă numai cu ajutorul dentiției, am spus în cele din urmă. Pot să doboare un animal de câteva ori mai mare decât ele, să-l prindă între fălci și să-l omoare instantaneu, frângându-i gâtul.

Steve a zâmbit larg.

– Asta-i ceea ce-mi place mie la crocodili, a spus el. Sunt cei mai puternici prădători de vârf.

Prădători de vârf. Într-adevăr, atât pumele, cât și crocodilii se află în vârful piramidei trofice. Deși provenind din colțuri opuse ale lumii, acest bărbat și cu mine aveam aceeași pasiune.

– Treci oricând pe la zoo dacă mai ai drum prin locurile astea, a spus Steve. Mi-ar plăcea foarte mult să te mai văd.

Era cu putință să simtă și el ceea ce simțeam eu? Pe drumul de întoarcere la Brisbane, m-am cufundat în gânduri. N-aveam idee cum voi proceda, dar eram hotărâtă să găsesc o cale de a-l reîntâlni.

La sfârșitul săptămânii următoare, Lori a plecat cu o prietenă să facă scufundări, iar eu mi-am încercat norocul și l-am sunat pe Steve.

– Ce zici, aș putea să-mi petrec weekendul acolo? l-am întrebat.

– Categoric! Mă ocup eu de toate, a sosit prompt răspunsul.

Câteva zile mai târziu, am pornit iarăși în susul coastei, cu inima bubuind de emoție. Am zărit micul indicator, cunoscut de-acum, și intrarea modestă. Iar apoi l-am văzut pe el, mare și puternic – un metru optzeci înălțime. Un zâmbet larg și o caldă strângere de mână, de bun venit. Prima noastră atingere.

Am conștientizat deodată existența unui obstacol pe care simțeam că trebuie să-l depășim cumva. Dacă Steve era însurat? Nu știam asta... Așa că am început să-i pun întrebări despre prietenii și rudele sale.

Mi-a spus că locuia chiar acolo, în incinta parcului, cu părinții și cu sora lui, Mandy. Cealaltă soră a lui, Joy, era măritată și se mutase.

– Ai vrea să faci cunoștință cu iubita mea? m-a întrebat.

Ah! Am simțit deodată că mă nărui.

– Da, mi-ar plăcea foarte mult.

– Sue! a strigat el. Hei, Sue!

De după colț a apărut în goană un mic bull-terrier de Staffordshire, vărgat. Sui, cățelușa lui Steve.

– Iată-mi iubita, a spus el, zâmbind.

E clar, mi-am spus. Nu există cale de întoarcere.

Am petrecut împreună un weekend minunat. Am muncit cot la cot cu el la grădina zoologică, de la răsăritul soarelui și până la apus. Trebuiau greblate și adunate frunzele căzute pe parcursul zilei în întregul parc, trebuiau curățate până la ultimul dram fecalele de cangur, trebuiau spălate țarcurile șopârlelor, trebuiau îngrijiți meticulos șerpii...

În după-amiaza primei zile, Steve m-a dus la aligatori. Aceștia au ieșit din heleșteiele lor ca niște cățeluși adorabili – cățeluși cu colți mari, ascuțiți, și ochi ca de broască. Nu știam la ce să mă aștept, dar cu Steve lângă mine aveam un sentiment de încredere și siguranță. Până să mă dezmeticesc bine, m-am trezit hrănind aligatorii cu bucăți mari de carne, de parcă asta aș fi făcut toată viața.

În seara aceea, Steve mi-a găsit găzduire la un motel aflat la câțiva kilometri de grădina zoologică. I-am cunoscut părinții și am luat cina cu întreaga familie.

A doua zi, Steve și cu mine am plecat într-o plimbare la Caloundra, un orășel din apropiere. M-a dus la un restaurant unde cina era oferită sub formă de bufet suedez, fiind alcătuită exclusiv din fructe de mare, cât puteai să mănânci. Mi-am încărcat farfuria cu creveți, crabi, stridii și tot ce-mi mai făcea cu ochiul. Atunci n-am știut, dar Steve era puțin îngrijorat că voi mânca mai mult decât el.

Și apoi, brusc, weekendul a luat sfârșit. Steve m-a condus cu mașina înapoi la Brisbane. Simțeam că mi se frânge inima: mă îndrăgostisem nebunește. Când ne-am luat rămas-bun, m-a cuprins în brațe pentru prima oară, și în acea îmbrățișare i-am simțit toată căldura, toată puterea. Dar se terminase. Urma să mă întorc în partea mea de lume. Greu de crezut că aveam să-l mai întâlnesc vreodată pe Steve Irwin.

Capitolul doi

„Vând pui de pumă."

Cele patru cuvinte mi-au sărit în ochi din pagina cu anunțuri a ziarului *Oregonian*, unul dintre principalele cotidiene ale statului meu natal. Era în 1986, aveam douăzeci și doi de ani și trăiam singură, conducând afacerea cu mașini-pilot pe care o moștenisem de la tatăl meu.

Pui de pumă? m-am mirat. Foarte curios! Cum e posibil sau legal așa ceva, când în Oregon avem pume în sălbăticie? Cum poți să le vinzi ori să le cumperi ca pe niște animale de casă?

Am încercat să-mi scot din minte ideea, dar nu puteam scăpa nicicum de ea. În cele din urmă, m-am decis să merg să văd cum stau lucrurile. Adresa indica o locuință din Hillsboro, o suburbie din vestul orașului Portland.

Mi-a ieșit în întâmpinare proprietarul – un fumător slab ca așchia, purtând niște ochelari precum cei de aviator și având părul rar.

– Doresc să văd puii de pumă, i-am spus.

– Mai am numai unul, m-a anunțat el.

M-a condus într-un garaj. Lipită de un perete se afla o cușcă mică, din cele folosite la transportul animalelor de casă. M-am uitat înăuntru. Un pui de pumă, numai piele și os, m-a privit indiferent. Era o femelă cam de trei luni, având ochii opaci, lipsiți de viață. Se zbătuse atâta ca să iasă din cușcă, încât își rosese până la piele blana de pe o porțiune mare a frunții. În plus, am sesizat inflamația, cu siguranță dureroasă, a încheieturilor, care indica rahitism, rezultatul unei alimentații sărace sau incorecte.

– Cât cereți pe ea?

– O mie trei sute, a răspuns omul, pe un ton sec.

O mie trei sute de dolari. O grămadă de bani de care trebuia să fac rost.

– Mulțumesc că mi-ați arătat-o, am încheiat.

M-am întors și am luat-o din loc, dar am înțeles imediat că nu voi putea rămâne cu mâinile în sân.

Localitatea Eugene din statul Oregon, supranumit „Orașul de smarald", are o poziție minunată, în Willamette Valley. Un loc pitoresc, plăcut, perfect pentru o elevă la Eugene Christian School care juca fotbal european, călărea și făcea parte din echipa majoretelor – asta eram eu. Mama mea, Julia, lucra ca profesoară. Eu eram mezina familiei. Una dintre surorile mele, Bonnie, a locuit cu noi doar până când eu am împlinit două luni, apoi s-a căsătorit și a plecat. Pe cealaltă soră, Tricia, am cunoscut-o mai bine, fiindcă s-a măritat abia la vremea când aveam șase ani. Apoi, pe parcursul copilăriei și al adolescenței, am fost practic singură la părinți.

Tatăl meu, Clarence, practica tot felul de meserii, una dintre ele fiind cea de șofer pe camioane mari. Alteori, conducea mașinile care precedau și urmau transporturile cu gabarit depășit pe autostrăzi. Într-o zi, aflându-se la volan, tata a văzut o rață-ferestraș lovită de o mașină. Bobocii, care o însoțiseră, alergau înnebuniți de colo-colo, pe marginea drumului.

– Ia uită-te aici, mi-a spus tata în seara aceea, când a sosit acasă.

Și-a desfăcut haina și a scos la iveală șase boboci de rață drăgălași.

Eram într-al nouălea cer. Deoarece se hrănesc cu pește, rațele-ferestraș au un cioc ascuțit, cu marginile zimțate, complet diferit de pliscul lat, ca o lopățică, al rațelor sălbatice obișnuite. Au și o „frizură" nostimă: penele din creștet le stau ridicate, înfoiate. În ochii mei, ai fetiței de opt ani de atunci, boboceii erau nespus de frumoși.

În spatele casei părintești curgea un pârâu, căruia noi îi spuneam „baltă". Era plin cu plevușcă, niște pești cât degetul, cenușii, care nu creșteau mai mari de patru-cinci centimetri. Îl ajutam pe tata să prindă vreo două sute în fiecare zi, iar bobocii de rață îi mâncau cu mare plăcere.

Micul cârd de rațe devenise foarte important pentru mine, fiindcă nu aveam alte animale de casă. Dacă le strigam, veneau și mă ciuguleau cu pliscul lor mic. Îmi doream să le păstrez pentru totdeauna. Dar trebuia să învăț o lecție esențială. Tata a folosit drept exemplu camera mea.

– Uită-te în jur, mi-a spus el.

Camera conținea toate lucrurile pe care le iubeam – patul meu moale și plăcut, jucăriile mele preferate – și avea niște ferestre mari, însorite.

– Vreau să-ți imaginezi ceva, a continuat tata. Imaginează-ți că n-ai avea voie

să părăsești încăperea asta. Ți-am aduce înăuntru toate mâncărurile care-ți plac, ba chiar și un televizor, dar de ieșit, n-ai putea ieși. Ai fi fericită?

Mi-am dat seama unde bate, așa că am răspuns:

– Poate, dar pentru puțin timp.

– Pentru puțin timp, a repetat el.

Așa că am redat rațele mediului lor. După aceea, gândindu-mă, mi s-a părut foarte logic: oricât de plăcut ar fi locul în care trăiești, ai nevoie de experiența vieții și a lumii.

N-a trecut mult timp până să învăț o nouă lecție, care a reprezentat un adevărat punct de cotitură pentru mine. Am văzut un câine căutând de mâncare prin parcarea școlii – o corcitură murdară, pirpirie. Împreună cu doi-trei colegi, am decis, în pauză, să ne împărțim mâncarea din pachete cu animalul. Brusc, am simțit o responsabilitate neobișnuită față de câinele fără stăpân. Nu mi s-a părut că ajunge să-i arunc un colț de pâine și să spun că l-am ajutat, iar apoi să-mi văd de ale mele. Trebuia să mă asigur că ajunge într-un loc în care să fie în siguranță.

– Trebuie să facem ceva pentru bietul cățel, i-am explicat învățătoarei.

– Școala a contactat deja organizația pentru ajutorarea animalelor, mi-a răspuns ea.

Și m-a asigurat că, dacă proprietarii câinelui rătăcit îl caută, vor avea cele mai mari șanse de a-l găsi prin intermediul acelei organizații.

– Dar dacă nimeni nu-l cere, va fi eutanasiat, nu-i așa?

Învățătoarea a oftat.

– Presupun că da. Terri, crede-mă, nu există altă soluție.

Nu voi afla niciodată ce s-a întâmplat până la urmă cu acel câine fără stăpân. Dar știu că mi-am jurat, cu hotărârea aprigă a unui copil, că atunci când voi fi mare, dacă voi sesiza o problemă, nu voi trece nepăsătoare pe lângă ea. Mă voi opri și voi găsi soluția cea mai bună. Câinele fără stăpân și bobocii de rață au fost doar niște incidente minore în viața unei fetițe de pe coasta nord-vestică a Pacificului. Dar ele au devenit două fire roșii în țesătura ființei mature care sunt astăzi: când ajuți un animal, fă absolut tot ce poți ca să te asiguri că, în același timp, nu-i faci un rău. Și nu trece niciodată indiferent pe lângă o problemă în care e implicat un animal. Rezolv-o!

Acestea erau lecțiile pe care mi le-am amintit când am descoperit mica pumă bolnavă, numai piele și os, captivă într-o cușcă din plastic pentru animale de casă.

Pentru început, am contactat telefonic Oregon State and Wildlife Department.

– E legal să ții o pumă acasă? am întrebat.

S-a dovedit că era absolut legal, dar cu condiția ca animalul să se fi născut în captivitate.

– Odată ce ajunge în captivitate, a precizat vocea din receptor, intră sub jurisdicția celor de la agricultură.

Am sunat, așadar, la departamentul indicat. Exista un singur responsabil oficial, doctorul Overton, care se ocupa de nordul Californiei și de toți cei 250 000 de kilometri pătrați ai statului Oregon. I-am descris situația puiului de pumă.

– Tot ce am putea face pentru animal, a spus el, ar fi să emitem un avertisment și să revenim peste două-trei luni, să întrebăm cum îi merge.

– Dar în câteva zile puma va fi moartă! am replicat.

– Regret din toată inima, a oftat doctorul Overton. Nu am altă posibilitate.

Îmi părea rău pentru el și-i împărtășeam frustrarea cauzată de insuficiența resurselor. Asta-mi amintea de ceea ce spusese învățătoarea mea despre câinele fără stăpân. Atunci, de mult, mi-am jurat că, dacă nu existau alte variante, *eu* voi fi cea care va acționa hotărât. Acum, fiind o persoană adultă, aveam ocazia de a drege defectele din sistem.

M-am întors în Hillsboro, am pus banii pe masă și am luat mica pumă bolnavă, aflată într-o stare jalnică, cu tot cu acea cușcă pentru animale de casă în care zăcea. Primul obstacol de trecut a fost cel legat de cățelușa mea, Shasta, pe care o iubeam din toată inima. Shasta s-a arătat foarte supărată când am apărut acasă „la ea" cu un pui de pumă. Dar, după câteva zile, între cele două s-a stabilit un armistițiu precaut.

Mica sălbăticiune își avea culcușul în garaj. Mă jucam cu ea în grădină și mă „luptam" cu ea pe podelele din casă. După câteva zile de mâncare bună, s-a pus pe picioare și, aproape imediat, a început să se poarte exact ca o pumă. Acest lucru s-a dovedit a fi și bun, și rău.

Jocul ei preferat era să se ascundă, cât mă întorceam cu spatele, apoi să facă un salt teribil și să mă înșface de gambe. Pumele sunt animale de pradă cu o splendidă agilitate în urmăriri și ambuscade. Versiunea ei de vânătoare, ca pui, era drăgălașă, asta dacă nu cumva stăteam jos ori eram neatentă.

Când aveam treabă la birou, mă uitam la televizor sau mă relaxam în orice poziție așezată, se strecura spre mine, pășind fără zgomot, cu labele ei moi, pe mochetă. Făcea un salt prin aer și-mi ateriza în spinare, apucându-mi ceafa între fălci. Își încleșta maxilarele și refuza să-mi dea drumul, scoțând un mârâit gutural printre dințișorii strânși. Toată povestea asta mă cam neliniștea, căci nu știam niciodată când va avea loc un nou „atac".

Am început să fac cercetări mai amănunțite și mai adecvate. Astfel am aflat

că, de fapt, nu există reglementări oficiale privind ținerea unei pume într-o locuință. Câteva agenții guvernamentale aveau doar păreri cu privire la posibilele cerințe. În cele din urmă, mi-am zis că ar fi indicat să urmez cele mai stricte îndrumări de ordin general.

Și așa m-am trezit construind în grădină un Fort Knox în miniatură, care m-a costat în jur de șase mii de dolari. Cușca, uriașă, era făcută din lemn, ridicată pe piloni, bine ancorată în pământ și acoperită cu o folie groasă de cauciuc. Am pus în țarc o masă de picnic mare, iar pumei i-a plăcut asta, fiindcă era din lemn și, din două salturi mici, putea ajunge pe ea. Apoi am angajat un alt meșter, care a construit un acoperiș peste jumătate din țarc.

Banii mei dispăreau cu iuțeală. Am învățat că mă costă în jur de cinci dolari pe zi ca să hrănesc acest „animal de companie", și că, pe măsură ce creștea, pumei îi plăcea tot mai mult jocul de-a săritul. N-a trebuit s-o botez, fiindcă atunci când o luasem avea deja un nume frumos – Malina. În loc s-o las să mă „atace" ori de câte ori avea chef, am cerut sfaturi privind modalitățile de a o disciplina. De-acum, o lăsam să se joace cu mine până ce mă mușca ușor sau mă cuprindea cu labele trăgându-mă spre ea, ca să mă apuce mai bine, iar atunci o mustram și o loveam ușor peste bot. Am ajuns să ne cunoaștem reciproc, și Malina a început să mă respecte. În scurt timp, a căpătat un simț foarte puternic al teritoriului, devenind posesivă în privința țarcului ei, iar aici a intervenit Shasta.

Cățelușa îmi era un excelent aghiotant. Intra în țarcul Malinei și găsea eventualele bucățele de carne rămase după cină. Malinei nu-i plăcea deloc asta, dar, ori de câte ori încerca să-și apere teritoriul, Shasta lătra, mârâia și dădea să muște, și astfel o punea imediat la locul ei pe mica pumă. În scurtă vreme, Malina a înțeles că nu e cea mai mare și mai tare, iar problemele ei de atitudine s-au rezolvat rapid.

Puma a învățat totodată că e distractiv să iasă la plimbare în lesă. Dimineața devreme, mergeam la locul de joacă. Gardurile terenurilor de tenis erau suficient de înalte ca s-o las să se zbenguie liberă înăuntru. Folosind o lesă lungă de nouă metri, uneori o duceam pe țărm. Malina se târa pe burtă și se ascundea în ierburile de lângă plajă, lipindu-și urechile de cap și rămânând absolut neclintită. Oamenii treceau în pas de plimbare, făceam schimb de politeți, însă ei habar n-aveau că se află la doar un metru distanță de o pumă ghemuită.

N-a trecut mult până când am început s-o duc pe Malina la tot felul de evenimente, ca să-i educ pe oameni în privința pumelor. Mă însoțea pe la școli – de la cele primare până la universități – și, de asemenea, o duceam la diferite evenimente mondene ale comunității. Îi plăcea la nebunie! Stătea într-o zonă delimitată prin cordoane, dând din coadă și privindu-i atent pe oameni.

Am început să-mi iau puma și la anumite procese de la tribunal. Mă alăturam avocaților ecologiști și oamenilor pe care-i preocupa cruzimea unor practici de vânătoare, cum ar fi capcanele pentru urși și vânatul pumelor cu ajutorul câinilor. Ducând-o pe Malina la tribunal, captam atenția presei și, mai mult, îi puneam pe vânători față-n față cu animalul pe care urmăreau să-l ucidă. În locul cumplitului demon al nopții, cu colții dezveliți, însângerați, pe care și-l imaginau pândindu-le copiii, vedeau un splendid și nobil spirit al naturii.

Malina a constituit începutul afinității mele față de animalele de pradă. După ce mi-am făcut stagiatura la Fish and Wildlife Department, am obținut certificatul de reabilitator al viețuitoarelor sălbatice. Descoperisem misiunea vieții mele.

La scurtă vreme, în grădina mea au început să răsară țarcuri noi. Ca reabilitator, aduceam acasă vulpi, râși, ratoni și oposumi. Îngrijeam tot felul de animale, dar părea că, dintre toate, am un talent aparte în privința mamiferelor de pradă – cu excepția lupilor.

O dată, am fost solicitată să salvez o lupoaică frumoasă, dar îngrozitor de slabă. Abia fătase și-și alăpta puii. Deși cușca ei acoperită era lată de doi metri și lungă de patru, s-a apucat să tragă de margini, până când a reușit să-și desprindă parțial pereții cuștii de postamentul din beton. Cântărind nici douăzeci și șapte de kilograme, probabil jumătate din greutatea normală, și alăptând, animalul își tot demola țarcul. N-aveam cum s-o țin, în aceste condiții.

Prea multe variante nu-mi erau la îndemână. M-am gândit la singurul loc din care n-ar fi putut să evadeze – propriul meu Fort Knox.

Lupoaica și puma au făcut schimb de locuri. Cu niște mâncare, am ademenit-o pe mama lupoaică, făcând-o să se depărteze, ca să-i pot cerceta puii. Odraslele ei, care nici măcar nu făcuseră ochi, au mârâit amenințător când m-am apropiat.

Malinei nu i-a plăcut noul țarc, mai strâmt, dar eu eram prea ocupată ca să observ. În definitiv, peste doar câteva zile urma să încredințez lupoaica și puii ei unui grup de salvatori care se specializaseră în lucrul cu astfel de sălbăticiuni. În acel weekend am pornit spre nord, de-a lungul coastei, și am lăsat familia de lupi în mâini mult mai pricepute decât ale mele.

Fusese o zi importantă. La întoarcerea acasă, după lăsarea întunericului, m-am dus s-o hrănesc și s-o perii pe Malina – obiceiul nostru de fiecare seară. Puma s-a așezat în fund, în cușca ei din țarcul cel mic. În timp ce o periam, și-a plecat capul spre mine, ca de fiecare dată, cerându-mi s-o mângâi. În cadrul acestui ritual, Malina își ciocnea de obicei capul de al meu. Mă durea puțin, dar, fiind un semn de afecțiune, îi răspundeam așa cum își dorea.

Când m-am întors ca să ies din țarc, fără veste, Malina a sărit. I-am simțit pe neașteptate labele musculoase în jurul umerilor. Mi-a prins capul între fălci, din spate, așa încât caninii superiori îmi apăsau creștetul, iar cei de jos îmi încadrau ceafa, la baza craniului.

Malina a început să strângă din fălci. I-am simțit colții străpungându-mi pielea. Aveam senzația că-mi va exploda capul. Rămăsese cu labele în jurul umerilor mei și mă strângea cu putere. Am început să mă clatin bezmetic, dând înapoi, cu peria în mână, încercând s-o lovesc peste cap. Ea nici nu s-a clintit. Apăsarea a devenit atât de puternică, încât am știut că undeva, ceva o să cedeze.

– NU, NU, NU! am răcnit din răsputeri.

Malina a slăbit strânsoarea o clipă, iar eu m-am răsucit și m-am desprins cu repeziciune. Animalul s-a lăsat jos, în țarc, dar imediat a sărit iarăși, cuprinzându-mă de data asta din față și dând să mă muște de piept. Am învins-o și a doua oară, și am luat-o spre ieșire, mergând cu spatele.

Când am dus mâinile la spate să găsesc zăvorul, simțeam valul de adrenalină zvâcnind prin brațe, până în vârful degetelor. Zăvorul era dificil de manevrat astfel, dar nu m-am întors cu spatele la animal. Am reușit să descui poarta și s-o trântesc în urma mea. M-am prăbușit. Nu mai aveam nici un dram de putere. Mi-era greață.

Cu o bubuitură puternică, răsunătoare, Malina s-a izbit de poartă imediat ce am închis-o. Apoi s-a întors, mi-a mai aruncat o privire amenințătoare peste umăr și s-a retras în culcușul ei, bosumflată.

În seara aceea am învățat câteva lucruri importante. În primul rând, trebuie să am mare grijă când lucrez de una singură cu astfel de creaturi. În al doilea rând, nu e bine să iei un animal din țarcul lui, cel cu care s-a obișnuit, și să-l muți în altul, mai mic. Și, în sfârșit, un animal sălbatic rămâne un animal sălbatic. Puteam să lucrez cu sălbăticiunile, chiar să le impun un anumit grad de respect, dar n-aveam voie să uit nici o clipă ceea ce sunt, prin natura lor.

Eram pregătită pentru a face față aspectelor fizice ale salvării animalelor sălbatice – nu mă feream niciodată de muncă grea. Dar am descoperit că eram vulnerabilă la provocările afective ale activității căreia mă dedicasem. Felul în care se poartă unii oameni cu viețuitoarele sălbatice e mai presus de orice înțelegere.

O pumă hăituită de câini este supusă unei traume incredibile. În loc să-i urăsc pe vânători și atât, am încercat să învăț de la ei. M-am dus la expoziții cinegetice și la evenimente organizate în cadrul bâlciurilor. Am aflat, printre altele, că o pumă-mamă se suie într-un copac la apropierea urmăritorilor, lăsându-și puii să fie

sfâșiați de câinii de vânătoare. Frica de oameni a pumei e atât de mare, încât îi covârșește instinctul de a-și apăra progeniturile. Relatările de acest fel îți rupeau inima. Și totuși, cu cât aflam mai multe, cu atât deveneam mai hotărâtă să-i opresc pe făptașii unor astfel de atrocități la adresa animalelor. Participam și la ședințele de judecată, pentru a-mi arăta sprijinul, și-i încurajam și pe alții să facă același lucru, mai ales în cazul crimelor cu adevărat oribile împotriva viețuitoarelor sălbatice. La un proces memorabil, judecătorul a mutat ședința de trei ori, în săli tot mai mari, pentru că veniseră la proces trei sute de spectatori asemenea mie.

Acuzații erau doi bărbați, unul purtând o cămașă în carouri, iar celălalt având o barbă lungă, în stilul celor din trupa ZZ Top. „Cămașa în carouri" era principalul făptaș, acuzat de cruzime la adresa animalelor, în cursul unei vânători de urși la care participase împreună cu alții. Motivul pentru care statul reușise să-l pună sub acuzare consta în faptul că vânătorii își înregistraseră pe casetă video faptele revoltătoare. Caseta a fost prezentată în timpul ședinței de judecată. „ZZ Top" și „Cămașa în carouri" au încolțit puiul de urs. Ca să păstreze blana intactă, au încercat să-l omoare înjunghiindu-l în ochi.

Imaginile îți întorceau stomacul pe dos. Animalul se lupta să-și salveze viața, dar „Cămașa în carouri" continua să-și implânte cuțitul în el, retrăgându-se când animalul se răsucea disperat, încercând să fugă, apoi apropiindu-se ca să-l înjunghie din nou. Puiul de urs țipa – și, în mod straniu, părea ca și cum ar fi strigat: „Mama!", iarăși și iarăși. „Cămașa în carouri" și „ZZ Top" au rămas impasibili pe parcursul procesului. Din locul unde mă aflam, la galerie, am văzut un bărbat înalt și voinic, în uniformă de polițist, izbucnind în lacrimi și ieșind din sala de judecată. În ultimele cadre ale înregistrării video, „Cămașa în carouri" își adusese băiatul, în vârstă de nouă ani, să pozeze triumfător lângă puiul de urs mort.

– E clar că meriți închisoarea, s-a pronunțat judecătorul, adresându-se „Cămășii în carouri". Din păcate, pușcăriile sunt pline cu oameni chiar mai atroce decât tine. Așa că, te condamn la trei mii de ore de muncă în folosul comunității.

După proces, m-am dus glonț la judecător, furioasă că acest om ar putea să-și ispășească pedeapsa adunând resturi de pe marginea autostrăzii.

– Îl vreau eu, am spus, referindu-mă la „Cămașa în carouri"

I-am explicat judecătorului că mă ocup de un centru de reabilitare a animalelor sălbatice și că mi-ar prinde bine un ajutor.

În prima zi când și-a făcut apariția, „Cămașa în carouri" părea chiar să se teamă de mine. A curățat cuștile, a hrănit animalele – ce mai, a muncit din greu. I-am pus toate întrebările care mi-au trecut prin minte: unde vânează, cum vânează, de ce vânează. Simțeam că mă aflu în prezența diavolului însuși.

A trudit pentru mine luni întregi. Se pricepea la unele lucruri, de pildă la tâmplărie, și era în stare să ridice greutăți mari. Și-a îndeplinit munca în folosul comunității. Însă până la sfârșit nu mi-am putut da seama dacă am determinat sau nu o schimbare în ceea ce-l privea.

Tăvălugul emoțional al muncii de salvare părea să nu se oprească nici o clipă. Mi-am botezat centrul „Patria pumelor", ca să subliniez pe ce mă concentram, dar mă trezeam chemată să ajut tot soiul de animale – în cabinete veterinare, pe teren, în clase de școală, în săli de tribunal. Cumva, reușeam să le fac pe toate și, în plus, să-mi conduc firma de mașini-pilot, Westates Flagman. Zilele mele aveau fiecare patruzeci și opt de ore. Viața îmi era plină de satisfacții, însă foarte agitată și lipsită de relații personale.

La sfârșitul unei zile mai grele decât altele, am primit, din senin, un telefon.

– Plec în Australia, să fac scufundări la Marea Barieră de Corali, mi-a spus Lori, prietena mea, în septembrie 1991. Trebuie să vii și tu. Ne vom distra de minune. *Ai nevoie* de distracție!

O mulțime de argumente pledau împotriva acestei călătorii. Curtea îmi era plină de animale salvate care aveau nevoie de îngrijire și atenție non-stop. Apoi, cheia conducerii afacerii mele consta în faptul că eram prezentă la cârma acesteia zi de zi. Îmi plăcea tot ce întreprindeam, dar poate că Lori avea și ea dreptate. Făcusem într-adevăr risipă de energie, de puteri.

– Am o prietenă acolo, a continuat Lori, încercând să mă convingă. Așa că am avea drept companie pe cineva care cunoaște locurile.

Fusesem în Australia la scurt timp după ce împlinisem douăzeci de ani și călătorisem de-a lungul coastei, de la Sydney până la Brisbane. Era un ținut minunat. Mă îndrăgostisem de viețuitoarele sălbatice de acolo, de zonele nepopulate, de oamenii deschiși, prietenoși.

Și mai erau și pumele. Undeva, într-un cotlon al minții, îmi spuneam că aș putea să-mi combin pasiunea pentru munca de salvare cu dragostea pentru Australia. Adăpostul meu primea tot felul de pume – de la cele crescute ca animale de companie, la care stăpânii renunțau când deveneau prea periculoase, până la puii lăsați orfani în urma vânătorilor. Nu puteam să le țin eu pe toate. Aveam nevoie de instituții responsabile care să le găzduiască. Absolut necunoscătoare a reglementărilor australiene privind importul și carantina, mă gândeam că ar exista posibilități ca acolo, la antipozi, între cei care desfășurau activități educative cu animalele sălbatice, să existe oameni capabili să ia în îngrijire o pumă.

Capitolul trei

După ce l-am cunoscut pe Steve în arșița din Queensland, m-am întors acasă, în Oregon, pe o vreme răcoroasă și cețoasă. Era toamna anului 1991. Malina și „Patria pumelor" mă așteptau, iar vechile mele preocupări m-au acaparat de îndată. Însă lumea se schimbase. Eu mă schimbasem.

A trecut o săptămână, apoi încă una. În cea de-a treia, eram aproape sigură că nu voi mai primi vești de la eroul meu australian. Dar nu trecea nici o zi fără ca primul meu gând dimineața, la trezire, să nu se îndrepte spre el, la fel ca și ultimul gând seara, înainte de a adormi. După patru săptămâni de așteptare a unui telefon din Australia, am căpătat convingerea fermă că nu-l voi mai primi niciodată.

La jumătatea lunii noiembrie, seara târziu, a sunat telefonul.

– Sal'tare, prietenă! a rostit vocea de la celălalt capăt al firului. Te sună Steve, din Australia. Cum îți merge?

Ei bine, în primele clipe nu-mi mai „mergea" nici o rotiță din creier. Apoi am bâlbâit:

– Bine, mulțumesc...

– Peste zece zile sosesc în Oregon, m-a anunțat el. Mi-ar plăcea foarte mult să te văd.

Da, da! Eram copleșită. Zece zile! Asta însemna... de Ziua Recunoștinței.

– Steve, am spus, ai idee de sărbătoarea americană numită Ziua Recunoștinței? Ne adunăm cu toții în familie. Mâncăm până cădem lați, ne plimbăm și ne uităm la o grămadă de meciuri de fotbal – fotbal american, știi, dintr-acela serios, nu fotbalul vostru ușurel...

Îmi turuia gura fără mine.

– Vrei să vii să serbezi Ziua Recunoștinței împreună cu familia mea?

Steve a părut să nu bage de seamă că mi se împleticea limba.

– M-aș bucura foarte mult. Ar fi extraordinar!

– Grozav! Trimite-mi toate detaliile, cursa cu care zbori și tot restul, am adăugat.

– Așa am să fac, a promis el.

Apoi și-a luat la revedere și a închis.

În cele din urmă, a sosit și Ziua Recunoștinței. Îmi amintesc ce mândră mă simțeam să-l prezint familiei pe australianul meu. Ne-am ospătat pe cinste cu ouă, curcan umplut, o grămadă de carne cu sos de merișor și cartofi dulci. Înainte de desert am făcut o pauză, iar bărbații s-au dus în sufragerie, să se uite la un meci de fotbal, la televizor. Dar Steve a mers în bucătărie, să stea de vorbă cu surorile mele și cu mama, ca să cunoască mai bine întreaga familie.

Mi-am spus că trebuie să fie un tip foarte respectuos dacă face asta, căci îmi dădeam seama instinctiv că se simte puțin intimidat și nu e deloc în elementul lui. Nu mai fusese niciodată în Statele Unite, nici nu avusese intenții atât de serioase față de o fată. Petrecurăm doar câteva zile împreună, dar amândoi știam, se pare, că vizita lui era mai mult decât o simplă întâlnire. Faptul de a fi împreună părea să reprezinte vrerea destinului.

Ne-am plimbat peste tot. L-am dus în „marele tur", arătându-i tot ce are mai pitoresc de oferit zona nord-vestică a coastei Pacificului, care e de-a dreptul spectaculoasă. Toate peregrinările noastre se învârteau în jurul viețuitoarelor sălbatice. De la cabana părinților mei, aflată pe malul mării, am pornit în drumeții ca să căutăm urși bruni, apoi ne-am îndreptat spre estul statului Oregon, să vedem căprioarele cu codiță albă, coioții și o antilopă specifică acelei regiuni – animale cu care Steve nu mai avusese de-a face niciodată.

Și apoi, mult prea curând, timpul nostru s-a terminat. Simțeam în piept durerea, apăsarea aceea distinctă. De când îl întâlnisem pe Steve, mă încerca aceeași durere ori de câte ori plecam de lângă el. O durere foarte reală, pe care n-o cunoscusem înainte.

– Vreau să ne mai vedem, i-am mărturisit.

Pentru prima oară, îmi arătam deschis sentimentele față de el. Abia se pregătea să plece, iar eu deja făceam planuri să-l reîntâlnesc, în Australia.

Am schimbat gerul din Oregon pe căldura tropicală din Cairns la începutul lui ianuarie 1992. Când am coborât din avion, grăbindu-mă să prind cursa de legătură spre Brisbane, am constatat că mi-e greu să respir, atât de cald și de înăbușitor era.

Mintea îmi funcționa într-un mod ciudat. *E pur și simplu prea cald*, îmi spuneam. *N-aș putea trăi aici în ruptul capului.* Apoi mi-am dat seama unde-mi fugise gândul. *Ia stai așa! De ce ar fi asta o opțiune? Am venit doar ca să revăd un amic.* Dar clipa aceea din Cairns a fost prima în care m-am gândit să-mi las viața din Oregon ca să mă alătur lui Steve, în Australia.

Am pătruns în clădirea aeroportului din Brisbane. Steve mă aștepta acolo, în hainele lui obișnuite, kaki. Îmi plăcea să-l văd purtând șortul familiar, după ce, în Oregon, fusese nevoit să se înfofolească, din pricina frigului.

Ne-am îmbrățișat și am avut senzația că suntem una și aceeași ființă. Despărțiți, nu ne simțeam întregi, dar împreună totul devenea minunat. Ne-am cufundat imediat în conversație. Steve m-a anunțat că iubiții lui crocodili se aflau în sezonul cuibăritului. Era teribil de cald, perioada potrivită a anului pentru tot ce ținea de reptile. Era vremea lui Steve Irwin.

La douăzeci și patru de ore după ce coborâsem din avion în Brisbane, Steve îmi arăta cum să verific cuiburile crocodililor ca să adun ouăle, așa încât să nu se piardă. Îmi explica modul cum să hrănesc șerpii veninoși ori pe cei agresivi. Cum să intru între cazuari și să recuperez găleata în care fusese mâncarea, fără să mă trezesc frântă în două de loviturile lor de picior.

Treptat, am ajuns să-i cunosc pe toți angajații, care erau mai degrabă ca o mare familie, și pe distinșii părinți ai lui Steve, în a căror casă stăteam. Aceștia înființaseră grădina zoologică, cu aproape un sfert de secol în urmă. Bob, tatăl lui Steve, se ocupa și acum de contabilitate, în vreme ce Lyn, mama lui, ținea toneta cu gustări. Wes, cel mai bun prieten al lui Steve, îi era mâna dreaptă în toate.

Oricât de mult îmi plăcea, n-aveam să rămânem la grădină. Eram pe punctul de a trăi o experiență menită să-mi schimbe viața: Steve Irwin în zonele sălbatice ale Australiei.

Destinația noastră o reprezenta râul Burdekin, aflat pe coastă, la o mie trei sute de kilometri nord de Brisbane. Acest curs de apă devine aproape un fluviu în anotimpul ploios, când se produc inundații de proporții epice. Cantitatea de apă de ploaie, extrem de imprevizibilă, depinde în întregime de cicloane. Burdekin era habitatul cu crocodili mari, de apă sărată, aflat cel mai aproape de grădina zoologică, așa că am pornit într-acolo.

Steve mi-a explicat că se preconiza efectuarea unor lucrări de îndiguire. Râul nu era prea bine cunoscut, iar populația lui de crocodili, foarte puțin înțeleasă. Voia să meargă acolo ca să studieze crocodilii, să vadă unde-și fac cuiburile, să estimeze reușita înmulțirii lor.

Anumite segmente ale râului erau periculos de izolate – și, firește, exact spre

acelea ne îndreptam. Steve a făcut aprovizionarea cu alimente, combustibil, apă, cauciucuri de rezervă, barcă, un motoraș, piese de schimb. A încărcat toate astea în camionetă. Plus saci de dormit – dar nu și cort. Aveam să dormim sub cerul liber.

Primul obstacol pe care a trebuit să-l trec a apărut chiar la plecare. Sui, cățelușa lui Steve, care avea să ne însoțească, și-a dat seama că-i voi lua locul de lângă stăpânul ei.

– Du-te în spate, Sui, i-am cerut.

Cățelușa s-a întors și m-a privit tăios, exact ca o femeie geloasă. N-am putut să nu izbucnesc în râs.

După ce am pornit, am aflat că drumul va dura șaisprezece ore – și că vom conduce pe rând.

După mai multe ceasuri, Steve s-a urcat în spate, sub prelata ce ținea loc de acoperiș, și s-a lungit pe un sac de dormit. Nu-mi făceam griji că aș putea să ațipesc la volan; eram prea surescitată ca să mă ia somnul.

A doua zi dimineață, când am cotit spre râul Burdekin, Steve era cel aflat la volan. Drumul de pământ bătătorit cu un singur sens, îngust oricum, se oprea acolo – dar mai aveam încă două-trei ore de mers, care solicitau tracțiunea integrală a vehiculului nostru.

În timp ce pătrundeam tot mai adânc în pustietate, zgâlțâindu-ne zgomotos, Steve îmi povestea despre aborigenii din zonă. Pentru el, ținutul era viu, nu doar datorită istoriei civilizației omenești, ci și datorită relațiilor complexe dintre plante, animale și mediu. Mi-a arătat eucalipți uriași, bătrâni de o sută cincizeci de ani, habitate ale liliecilor insectivori, ale papagalilor și ale oposumilor cu coadă stufoasă.

După ce, pe parcursul câtorva ore, am străbătut terenul acela care ne zdrobea oasele, am ajuns la Burdekin, o minunată apă curgătoare ce șerpuia printre arbori de ceai. Ne-am făcut tabără – adică Steve a făcut-o – la o bifurcație a râului, unde niște bolovani uriași, negri, ieșeau din apă în mijlocul albiei. Am încercat să-i fiu utilă, dar mă simțeam complet scoasă din elementul meu. Steve a dat jos din mașină barca și motorașul, a legat ambarcațiunea la malul râului, a desfăcut sacii de dormit și a înșiruit recipientele cu alimente, combustibil și apă.

Apoi s-a apucat să întindă prelatele. Ce talent avea la organizarea taberei! Îl priveam cum ancorează frânghii, leagă noduri, întinde folii cauciucate, de parcă ar fi trebuit să facem față vreunui ciclon. Era foarte cald, peste treizeci și opt de grade Celsius, dar Steve nu părea să bage de seamă asta.

Sui a găsit un loc cu apă mică la mal și a plonjat de îndată. L-am văzut pe Steve privind-o ca și cum ar fi estimat riscurile de a fi înșfăcată de un crocodil. Pe bună dreptate, deoarece crocodilii sunt animalele de pradă cele mai abile în atacul bazat pe camuflaj, trecând la acțiune chiar și la marginea apei.

Pentru Steve nu exista „răgaz de tras sufletul". A trebuit să pornim într-o clipită. Am luat-o în brațe pe Sui, am sărit în barcă și am pornit în amonte. Surprinse, rațele albe de Burdekin și-au luat zborul, dezvăluindu-și inelele negre din jurul gâtului când au trecut pe deasupra noastră. Cormoranii își uscau penele pe bolovanii din mijlocul apei, cu aripile complet desfăcute. Locul avea ceva magic și părea virgin.

Dar Steve cunoștea bine zona. În cadrul unui program de gestionare a crocodililor de pe Coasta de Est, derulat în anii optzeci, fusese angajat să mute exemplarele care ridicau probleme. Crocodilii contribuiau la menținerea echilibrului ecologic, ceea ce însemna că oriunde se aflau ei, se afla și pește din belșug. Exact în asta consta conflictul. Pescarilor părea să nu le placă să împartă locul preferat cu o asemenea reptilă. Pe tot parcursul acelor ani, Steve a prins și a mutat o mulțime de crocodili din râul Burdekin. Ba chiar avea, la parcul său din Queensland, câțiva pe care-i capturase în acest râu.

Crocodilii de Burdekin erau diferiți ca aspect de alți crocodili de apă sărată, fiind ceva mai supli și dungați. Mulți dintre ei aveau doar patru scuturi cefalice – plăcile osteodermice de pe gât –, pe când majoritatea crocodililor de apă sărată aveau șase. În timp ce urcam, punând în funcțiune motorul bărcii, Steve îmi arăta urmele de târâre ori cele de labe, lăsate de crocodilii care stătuseră la soare pe mal. Cu cât avansam, cu atât urmele erau mai mari. Steve mi-a explicat ierarhia socială a acestor reptile uimitoare. Femelele stăteau într-o anumită zonă, aproape de cuiburi, iar dincolo de aceasta se aflau masculii. Crocodilii adolescenți ocupau zonele periferice, ferindu-se din calea masculilor mari, dominatori. Mai erau și „zone de creșă", unde cei mai mici capturau insecte, pești, broaște sau pui de pasăre.

Ne-am întors în tabără. Steve părea mai liniștit acum, că se orientase și revăzuse locuri familiare. Sărind de pe un bolovan ieșit din apă pe altul, ne-am găsit un loc al nostru în mijlocul râului, în aval de tabără. Cum stăteam alături, pe piatra cea mare din mijlocul râului, umbrele au început să se lungească și să se contopească peste ape, iar soarele, să coboare spre orizont. Privindu-ne în ochi, am vorbit despre lucrurile pe care amândoi le iubeam. Atunci mi-am dat seama că eram îndrăgostită de Steve. Ne-am întors la mal, pășind tot pe bolovani, înainte să se întunece.

– Noaptea e timpul crocodililor, a spus Steve. Trebuie să ieşim din apă înainte să devină activi, să treacă la atac.

La întoarcerea în tabără, Steve s-a apucat de gătit. L-am întrebat dacă pot să-l ajut, dar mi-a făcut semn cu mâna că nu e cazul.

– Excursia mea, plăcerea mea!

M-am aşezat şi am privit râul care se transforma odată cu lăsarea serii, savurând deopotrivă aromele mâncării. Puteam auzi deasupra capului fâlfâitul moale al liliecilor. La început au fost doar câţiva, apoi cu zecile, iar în cele din urmă, cu miile, zburând pe deasupra coroanelor arborilor de ceai şi ale mirţilor. Cum planau aşa, pe cerul tot mai întunecat, păreau aproape ireali – stranii, dar frumoşi.

Am terminat de mâncat, apoi am sărit în barcă şi am pornit iarăşi în susul râului. Era momentul din zi preferat de Steve. În călătoria din acea după-amiază în amonte, nu înţelesesem ce face. Memorase locurile unde văzuse urme. În timpul zilei, nu zăriserăm nici măcar un crocodil. Dar după ce am ajuns din nou pe apă, Steve şi-a îndreptat lanterna pe suprafaţa neagră precum cerneala a râului şi a depistat lucirea roşie a ochilor de crocodil. În timp ce urcam lent, discurile roşii clipeau, apoi dispăreau, crocodilii scufundându-se la apropierea noastră. Brusc, m-am simţit teribil de expusă în bărcuţa aceea. Frumoşii arbori de ceai, care arătau atât de spectaculos ziua, atârnau acum molatic peste undele râului, iar frunzele plescăiau în apa neagră. Peştii se trezeau la viaţă. În întuneric, toate zgomotele păreau mai puternice.

Unii dintre crocodili ne lăsau să ne apropiem de ei. Steve putea să estimeze lungimea unui crocodil pe baza mărimii capului acestuia. Mi-a arătat cum să ţin lanterna chiar sub bărbie, ca să pot privi pe deasupra fasciculului de lumină, pentru a prinde lucirea ochilor atenţi ai reptilelor.

– Uite, uite, uite, a şoptit Steve încântat, mai e unul acolo!

Acel exemplar avea ceva ciudat: un singur ochi reflecta lumina. Steve a spus că, probabil, şi-l pierduse pe celălalt din pricina unui glonţ.

– E un crocodil mare, să tot aibă vreo cinci metri.

Ne-am mai apropiat puţin. Motorul a tuşit, apoi s-a oprit brusc. Steve s-a aplecat peste marginea din faţă a bărcii şi a băgat braţul în apă până la umăr, să curăţe elicea de ierburile acvatice înfăşurate pe ea.

Ochiul a dispărut. Crocodilul cel mare se scufundase. Unde oare? m-am întrebat. Mă aflam în mijlocul sălbăticiei, înconjurată de reptile fioroase... Într-un final, Steve a îndepărtat toate ierburile, a tras cablul de pornire şi motorul a prins viaţă.

Încă nu începuse să se răcorească la vremea când ne-am întors în tabără. Erau

și acum peste treizeci de grade. Insectele pe care le atrăsese lanterna rămăseseră captive pe spinarea mea scăldată de sudoare și se luptau să se elibereze.

– Ce-ai zice de-o scală? m-a întrebat Steve.

Învățasem că, în Australia, asta însemna baie. Nu știu cum, dar cuvintele „baie" și „crocodil" refuzau să se alăture în mintea mea. Totuși, am intrat în Burdekin, în șort, desculți, croindu-ne drum printre pietre, bețe și ciulini, până când am ajuns la bolovanii netezi de pe fundul albiei. Steve a plonjat în râu. Eu am înaintat, precaută, spre apă mai adâncă, dar el mi-a tăiat calea și s-a postat în fața mea.

– Ce faci?

Steve a râs.

– Anul trecut am prins ultimul crocodil mare de pe-aici, dar nu pot fi sigur că n-a fost înlocuit de un altul.

La întoarcerea din acele ținuturi virgine, ne-am reluat munca la grădina zoologică. Un copac înalt de optsprezece metri, aflat lângă locuința familiei Irwin, fusese lovit de trăsnet cu doi ani înainte, iar acum, o încâlceală de crengi moarte amenința să se prăbușească peste casă. Steve s-a gândit că ar fi cel mai bine să doboare copacul.

Părea doar un punct în aer, legănându-se de pe o ramură pe alta, lucrând cu ferăstrăul electric. După ce a tăiat toate crengile, ultima sarcină a fost punerea la pământ a trunchiului masiv. Steve a coborât, a legat o frânghie la două treimi din înălțimea copacului, celălalt capăt prinzându-l de cârligul de tracțiune al camionetei sale.

Misiunea mea consta în a conduce camioneta. Steve a crestat trunchiul aproape de sol. La un moment dat, în mugetul ferăstrăului, a răcnit: „Acum!" Am trecut levierul schimbătorului în marșarier, am apăsat pedala de ambreiaj și am dat în spate, la un unghi de patruzeci și cinci de grade, forțând cât de mult am putut. Cu un geamăt asurzitor, copacul s-a prăbușit la pământ.

Steve a tăiat lemnul în bucăți numai bune pentru foc, iar eu le-am stivuit. Cu totul, treaba asta ne-a luat întreaga zi. Când umbrele prelungi s-au întins peste curte, Steve a rostit cinci cuvinte deloc caracteristice pentru el:

– Hai să facem o pauză.

Ne-am așezat sub un smochin mare, cu câte un pahar de băutură răcoritoare în mâini. Eram amândoi plini de așchii, frunze rupte, fâșii de scoarță. Părul lui Steve era ciufulit, îi căzuseră doi nasturi de la cămașă și avea șortul sfâșiat. M-am gândit că e cel mai chipeș bărbat din câți am văzut vreodată.

S-a întors către mine:

– Ia spune, vrei să ne căsătorim?

Pe un ton degajat, de întrebare banală. Am fost cât pe ce să scap paharul din mână. Aveam crenguțe în păr, eram mânjită pe obraji...

Primul meu gând a fost că, probabil, arăt ca naiba. Al doilea, al treilea și al patrulea gând au fost liste cu toate pretextele posibile care să mă împiedice să mă căsătoresc cu Steve Irwin: nu puteam să-mi abandonez slujba, casa, lucrul cu sălbăticiunile năpăstuite, familia, prietenii, animalele de casă – toate cele pentru care muncisem asiduu în Oregon.

Steve n-a părut îngrijorat nici o clipă. Mi-a susținut privirea – și atât.

În vreme ce toate aceste pretexte îmi treceau ca fulgerul prin minte, o voce mică, de undeva de deasupra mea, a rostit:

– Da, aș fi foarte fericită.

Cu aceste câteva cuvinte, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna.

Capitolul patru

Încă mi se mai învârtea capul din cauza ceremoniei și a petrecerii care i-a urmat. Cele patru luni trecute între 2 februarie 1992 – ziua când Steve m-a cerut în căsătorie – și nunta noastră, din ziua de 4 iunie, trecuseră ca un vârtej.

Prima dificultate cu care ne-am confruntat a fost: cum să facem ca să aducem cât mai multe rude și prieteni din Australia în Statele Unite, pentru nuntă? Nici unul dintre noi nu avea foarte mulți bani. În cele din urmă, unsprezece oameni au făcut călătoria dinspre antipozi, iar ceremonia s-a desfășurat la biserica metodistă frecventată de bunica mea.

Era mai mult decât o nuntă, era un rămas-bun de la toți cei pe care îi cunoșteam. Am invitat o mulțime de lume, inclusiv oameni care nu-mi erau prieteni foarte apropiați. Mi-am poftit până și dentistul. Au venit și toți cei din rețeaua de reabilitatori ai animalelor sălbatice – în total, patru sute de oameni.

Ceremonia a început la ora opt seara. Când preotul s-a apucat să citească legămintele, am văzut că Steve era agitat. Smochingul părea că-l sugrumă. Bietul Steve, am gândit, nu s-a mai aflat niciodată în fața unei asistențe atât de numeroase.

– Cea mai înspăimântătoare situație din câte am trăit vreodată! avea să spună el, mai târziu, despre ceremonie.

Iar asta venea din partea unui om care se lua la trântă cu crocodilii!

Chiar pe când ne pregăteam să plecăm în luna de miere, pe minunata coastă nord-vestică a Pacificului, am primit un apel din Australia.

– E unul mare, Steve, patru metri-patru metri și jumătate, a spus John Stainton la telefon. Îmi pare al naibii de rău că te deranjez exact acum, dar, dacă nu e mutat, or să-l ucidă.

John era unul dintre producătorii de filme documentare premiați în Australia.

Se cunoscuse cu Steve la sfârșitul anilor optzeci, când Steve îl ajutase să filmeze reclame care implicau animale de la zoo. Însă prietenia lor debutase cu adevărat abia în 1990, când o firmă producătoare de bere îl angajase pe John să realizeze o filmare dificilă în care trebuia să apară un crocodil. Acesta îl sunase imediat pe Steve.

– Vor ca, atunci când un tip îi aruncă o bere rece altui tip, un crocodil să iasă din apă și să se repeadă s-o înșface. În ultima clipă, tipul întinde mâna și înhață berea chiar de la botul crocodilului. Crezi că se poate face?

– Sigur, prietene, absolut nici o problemă, spusese Steve, cu încrederea lui obișnuită. Un lucru doar: aceea trebuie să fie mâna mea.

John a fost de acord. A venit la grădina zoologică pentru a filma reclama. Îl întâlnea pe Steve pentru prima dată pe terenul acestuia din urmă și era impresionat. A fost încă și mai impresionat când filmarea cu crocodilul a mers strună. Înainte ca John să plece, Steve i-a oferit o colecție de casete video pe care le făcuse chiar el. Proptindu-și pur și simplu camera video într-un copac sau înfigând-o într-un mal, se filma pe sine prinzând crocodili.

Întors acasă, la Brisbane, John a vizionat casetele. Mai târziu mi-a spus că materialul era incredibil.

– Asta datorită lui Steve. Camera îl prinde de minune.

John le-a telefonat persoanelor lui de contact din televiziune și le-a explicat că are un material senzațional. Realizatorii de programe n-au putut folosi casetele originale ale lui Steve, dar unul dintre ei a venit cu o idee bună: i-a dat undă verde lui John să filmeze un documentar despre Steve.

De aici telefonul primit de la el în Oregon, la vremea când ne făceam bagajul pentru a pleca în luna de miere.

– Prietene, știu că nu e momentul cel mai potrivit, a adăugat John. Dar am putea să luăm o echipă și să filmăm un documentar despre cum salvezi acest crocodil.

Steve s-a întors spre mine. Lună de miere sau crocodil? Pentru el, nu era deloc o dilemă. Dar pentru mine?

– Crocodil, am răspuns prompt.

La două săptămâni după ce spusesem „Da" în fața stării civile, Steve și cu mine ne aflam pe cursul unui râu numit Cattle Creek, în apropiere de Ingham, la circa o mie de kilometri distanță de Brisbane, pe coastă. John Stainton era acolo, împreună cu un inginer de sunet și un cameraman. Venise și Wes, cel mai bun prieten al lui Steve.

Crocodilul de apă sărată din Cattle Creek se afla în mare primejdie. Când am sosit, am descoperit cartușe și alte dovezi care arătau că se trăsese în el. Steve a parcurs în sus și-n jos bazinul râului cu barca, studiind zonele pe care le frecventase reptila, memorând porțiunile de mal unde zărise urme și căutând locul cel mai potrivit pentru instalarea capcanei.

La sfârșitul unei prime zile epuizante, ne-am adunat toți șase, osteniți, în jurul focului. Când am ridicat privirea, mi-am dat seama că asupra mea erau ațintite cinci perechi de ochi. Ah, m-am prins într-un final: sunt singura femeie de-aici. Se așteaptă ca eu să pregătesc cina.

„Bucătăria" taberei era alcătuită dintr-o serie de ustensile bizare, între care un grătar dublu pentru sandviciuri și o plită de campanie. Habar n-aveam cum se folosesc. Dar Steve mi-a sărit în ajutor: a făcut sandviciuri calde și o tocană scăzută pe plită. Ne-am dat seama că va fi cel mai bine dacă el va fi bucătarul, iar eu, ucenicul lui.

În seara aceea, în timp ce tocam legumele, și-a făcut apariția un exemplar din specia varanilor.

– Prinde-l, m-a îndemnat Steve.

Am înhățat șopârla de pe sol. John și echipa lui au intrat în acțiune. Am povestit în fața camerei de filmat tot ce știam despre aceste animale.

– Varanii sunt excelenți cățărători în copaci, am spus. Pot atinge lungimea de doi metri...

Am vorbit în continuare despre firea de prădător a șopârlei și despre ce mănâncă ea. Între timp, vedeta își tot scotea limba bifurcată. După ce am obținut ceva material filmat, am lăsat jos reptila cea dolofană, iar Steve și-a strecurat capul în cadru, să aibă ultimul cuvânt.

– Și au și niște dinți ca ai rechinului-tigru, prieteni! a spus el, încântat. Te pot face fâșiuțe!

– Mersi frumos! am exclamat râzând, după ce John a oprit filmarea. Ar fi trebuit să-mi spui asta înainte să iau în brațe afurisenia de șopârlă!

Steve avea un talent înnăscut în fața camerei. John a trebuit să-i dea un singur sfat, însă unul important.

– Steve, în documentarul ăsta există trei oameni. Tu, Terri și camera. Poartă-te cu camera așa cum te-ai purta cu o persoană.

Energia și entuziasmul soțului meu au preluat conducerea. Steve s-a relaxat pe deplin și a reușit să fie, pur și simplu, el însuși – lucru valabil pentru întreaga lui carieră.

Călătoria nu era doar una în scopul filmării – reprezenta și luna noastră de

miere. Uneori, Steve scăpa de echipă și mă lua cu barca pe câte un afluent al râului, ca să fim doar noi doi. Pândeam apariția licuricilor. Micile insecte fermecate luceau pretutindeni, în tufișuri, în aer. Cu cât se întuneca mai mult, cu atât mai puternic pâlpâiau luminițele lor albăstrii.

Ajunsesem pe un tărâm de basm.

În general, însă, munceam. Pentru a reuși să prinzi în capcană crocodili, e nevoie de carne drept momeală. Aici intervenea Sui, care hăituia porci. În Australia, porcii sălbatici nu sunt indigeni, ci au fost introduși la sosirea europenilor. Ei scurmă în căutare de rădăcini ori dau buzna în cuiburi, hrănindu-se cu aproape orice, de la plante la broaște țestoase.

De-a lungul anilor, Steve și Sui deveniseră o echipă imbatabilă în prinderea porcilor. Procedeul era uimitor. Întrucât n-aveam cum să luăm cu noi și să depozităm bucăți mari de carne proaspătă, ne duceam, la prima geană a zorilor, pe câmpurile de trestie de zahăr din regiune, ca să prindem porci. După aceea, Steve îi închidea în țarcuri improvizate, până când avea nevoie de ei.

Câmpurile de trestie de zahăr sunt periculoase. Taipanii, aflați pe locul al treilea pe lista celor mai veninoși șerpi de pe pământ, cutreierau plantațiile de trestie în căutare de șobolani. Cum ne croiam drum printre tulpinile înalte, concentrați la prinderea porcilor, ne era imposibil să fim atenți și la șerpi.

Steve mi-a făcut semn, arătând cu degetul spre nas, că simte mirosul porcilor. Adulmecând, am prins un iz greu, ca de mosc. În scurt timp, am văzut urme și am auzit un foșnet în pâlcurile de trestie dinaintea mea.

– În față, Sui, a șoptit Steve.

Cățeluța a țâșnit ca din pușcă, dispărând între trestiile dese. Steve o urma la mică distanță. Brusc, auzind zgomote puternice de pretutindeni, mi-am dat seama că porcii se întorseseră pe propriile lor urme.

Un mascul mare a năvălit dintre trestii chiar în fața mea. Sui și Steve au apărut și ei imediat. Porcul cel fioros hotărâse că a sosit timpul să se întoarcă și să lupte. Sui a început să latre la el, țopăindu-i pe sub nas. Colții porcului ieșeau în afară, încovoiați. Încerca s-o străpungă pe Sui, care se mișca precum un boxer în ring, făcând manevre abile în jurul adversarului.

Steve s-a năpustit asupra porcului cu o mișcare fulgerătoare. L-a apucat de picioarele din spate, l-a ridicat ca pe o roabă și l-a rostogolit pe-o parte. Sui nu mai putea de bucurie, sărea de colo-colo, lătrând strident, entuziasmată. Animalul pe care Steve îl răsturnase cu atâta ușurință cântărea, în mod sigur, mai mult decât el însuși.

– Vino aici, repede! mi-a strigat Steve.

Și mi-a cerut s-o potolesc pe Sui. Misiunea fusese îndeplinită.

Steve cerceta capcanele zi de zi, încercând să descopere vreun semn lăsat de marele crocodil. Acum, așteptarea era totul.

Regiunea Cattle Creek colcăia de vietăți. Era un loc preferat de pescari, fiindcă acolo unde există crocodili, există și o populație semnificativă de pești. Crocodilii gestionează ecosistemul unui râu, eliminând tot ce n-ar trebui să se afle acolo: exemplarele slabe, bătrâne sau bolnave.

Aveam din belșug animale sălbatice pe care să le filmăm: pitoni de apă, șerpi veninoși, numeroase păsări frumoase, urși koala, oposumi și felurite șopârle. Dar marele crocodil rămânea invizibil.

În cele din urmă, l-am găsit. Dar când ne-am apropiat de el, nu s-a scufundat. Spre oroarea noastră, am descoperit că braconierii ne-o luaseră înainte și îl împușcaseră. Părea foarte posibil să fi fost ucis cu ceva timp în urmă. Adesea, crocodilii mor greu, având capacitatea uimitoare de a opri irigarea cu sânge a zonei vătămate a corpului lor. Marele crocodil capitulase, sucombând până la urmă din cauza rănii. Fusese un exemplar uriaș, lung cam de cinci metri și foarte robust.

Steve era dărâmat – resimțea moartea animalului ca pe un eșec personal. Am filmat crocodilul și am vorbit în fața camerei despre cele întâmplate. Dar, spre final, Steve n-a mai putut și a trebuit să plece de acolo. M-am dus după el – avea lacrimi în ochi. Moartea aceasta nu era abstractă pentru Steve. Era ceva intim, de parcă ar fi pierdut un prieten drag, iar asta îi alimenta furia față de braconierul care omorâse o asemenea creatură magnifică.

Steve știa că mai există în zonă un crocodil aflat în pericol.

– Poate că, dacă-l salvăm pe acela, călătoria nu va fi complet ratată, a spus el cu hotărâre.

În seara aceea am colindat iarăși Cattle Creek, să filmăm locurile unde instalaserăm capcanele. În dimineața următoare, Steve s-a trezit înaintea mea și a plecat în control. Focul era deja aprins când am ieșit din sacul meu de dormit. Am auzit motorul bărcii, așa că am dat fuga pe mal, la Steve.

– Avem unul! a spus el pe nerăsuflate.

Apoi i-a strigat pe băieți. Instantaneu, lumea din tabără s-a pus în mișcare. Echipa de filmare și-a luat aparatura, și am pornit cu toții să salvăm crocodilul, înainte de a-l răpune gloanțele vreunui braconier.

Nu știam la ce să mă aștept. Când ne-am apropiat de capcană, crocodilul a auzit motorul bărcii și a început să se zbată. În lumina slabă dinaintea răsăritului,

nu vedeam decât plasa care se mișca violent încoace și-ncolo – și, prins în ea, un crocodil mare, de culoarea mâlului. Un exemplar superb.

Steve ancorase capcana de un copac. Crocodilul era captiv înăuntru, fiindcă gura plasei se strânsese la căderea unui sac cu nisip. Steve trebuia să fixeze separat lestul și să stabilizeze totodată capcana, evitând fălcile animalului. A refăcut la iuțeală câteva noduri, unul după altul. Apoi, mulțumit că izbutise toate astea, și-a îndreptat atenția spre echipa de filmat și spre mine. Ne-a explicat că, pentru moment, scopul îl reprezenta scoaterea crocodilului. Era necesar ca el să nu fie stânjenit de nimic, pentru a-l putea muta, mai apoi.

Capcana din plasă se prinsese în colții și ghearele animalului. Trebuia s-o descurcăm cu atenție. În timp ce ne apropiam de reptilă, adrenalina mi-a năvălit în fluxul sangvin. Simțeam furnicături în buricele degetelor și mi se uscase gura.

Steve i-a amplasat pe cei care filmau în așa fel încât să aibă cea mai bună perspectivă, fără a risca să fie răniți. Apoi s-a întors către mine.

– OK, mi-a spus. Tu sari pe capul lui, iar eu scot plasa.

Ăăă... ce?! Precis nu înțelesesem bine.

– Gata, a strigat Steve. Acum!

Așa că am sărit pe capul crocodilului. M-am lungit și m-am lățit cât de mult am putut, și i-am cuprins capul cu brațele. Crocodilul se zbătea. S-a răsucit, cu mine cu tot, iar eu m-am luptat cu disperare să nu-i dau drumul, nădăjduind din inimă să nu simt colții aceia în propria-mi carne. În cele din urmă, am reușit să-i imobilizez capul.

Steve s-a apucat să ruleze plasa rezistentă începând din partea cealaltă, scoțând-o de sub coada puternică a reptilei. Jumătate din lungimea corpului unui crocodil o reprezintă coada. Steve a eliberat din plasă un picior din spate al animalului, apoi pe al doilea. A împins plasa mai departe, lucrând acum chiar sub mine.

M-am mutat de pe o latură a crocodilului pe cealaltă, ținându-i mereu capul cu brațele, ca să nu poată să se întoarcă, să-l muște pe Steve. Cum strângeam așa, nădușeala îmi picura de pe față și inima îmi bătea cu forță. Lipindu-mi obrazul de creștetul reptilei, am putut să văd de aproape scuturile și depunerile de calciu de pe țeastă. Când animalul expira, îi simțeam răsuflarea caldă, fără miros, atingându-mi fața. Am închis ochii, să receptez fiecare respirație. Mă simțeam privilegiată. Începeam să înțeleg legătura specială a lui Steve cu aceste nobile reptile.

Din când în când, crocodilul scotea un mârâit gutural. Cu toate că avea fălcile parțial prinse în plasă, faptul de a mă afla atât de aproape de niște fălci cu două sute de kilograme forță pe centimetrul pătrat mă cutremura de spaimă.

Steve a adunat plasa în jurul capului animalului. Asta era partea cea mai periculoasă. A făcut schimb de locuri cu mine, și-a strecurat mâinile pe sub plasă, a prins ferm fălcile crocodilului și-n același timp i-a scos capul din capcană.

Crocodilul era liber – doar mâinile lui Steve îi țineau fălcile închise. I-am legat botul și i-am pus o acoperitoare peste ochi, să se liniștească. Cercetând reptila, am observat că era femelă, apoi am măsurat-o. Avea mai puțin de trei metri, dar când stătusem pe spinarea ei, senzația mea fusese că țintuiesc un balaur.

Am pornit în susul râului. Respectul și admirația lui Steve față de crocodil erau evidente pentru oricine. Nutrea nu doar simpatie pentru aceste animale, ci le iubea de-a dreptul.

După o bună bucată de timp, am găsit un loc potrivit în care să eliberăm femela. Am coborât-o pe un banc de nisip și am eliberat-o din legături. Crocodilul a alunecat imediat în apă.

– De acum înainte se va teme de bărci, a spus Steve. Nu se va mai lăsa prinsă niciodată. Și îi va fi frică de oameni, ceea ce e bine: asta o va ajuta să rămână în viață.

Ulterior, de fiecare dată când vorbeam despre salvarea din Cattle Creek, Steve și cu mine o numeam „luna noastră de miere". Acela a fost, totodată, debutul carierei lui Steve în lumea filmului. Era înzestrat cu talentul de a vâna animale. Dar le vâna ca să le salveze, nu ca să le ucidă. Așa s-a născut „Vânătorul de crocodili".

Capitolul cinci

În ciuda morții marelui crocodil, consideram că timpul petrecut de noi la Cattle Creek fusese splendid. Chiar înainte de a ne întoarce la grădina zoologică și a vedea materialul filmat, în aer plutea senzația unei realizări deosebite.

Eram în culmea fericirii că salvasem un crocodil, dar, totodată, amarnic dezamăgiți că celălalt fusese împușcat. Steve resimțea mult mai acut decât mine incapacitatea de a salva de braconieri impresionanta reptilă din Cattle Creek. Nu eram obișnuită să-l văd mohorât sau preocupat exclusiv de ideea morții. Dar el îmi tot cerea să-i făgăduiesc că, dacă va fi să i se întâmple ceva, voi menține în funcțiune grădina zoologică.

I-am promis solemn că așa voi face.

– Dar nu vei păți nimic, am spus cu optimism, fiindcă secretul pentru a fi un mare ecologist constă în a avea o viață lungă.

Pe drumul de întoarcere, am vorbit mult – o conversație-maraton. Nu știam dacă micul nostru documentar de la Cattle Creek va aduce vreo schimbare sau nu. Dar am căzut de acord că, prin intermediul grădinii zoologice și al eforturilor noastre reunite, vom încerca să schimbăm lumea.

Știam bine că lumea e mare. Iar noi aveam doar un modest parc zoologic în Australia. Era absurd să credem că am putea schimba lumea. Dar iubirea dintre noi părea să facă imposibilul să pară nu doar posibil, ci inevitabil. Umăr la umăr, ne simțeam în stare să ne confruntăm cu orice. Întorși la zoo, în timp ce documentarul se afla în curs de editare, urmând să fie transmis de televiziunea australiană, sentimentul nostru că trebuia să ne stabilim un țel clar a devenit mai puternic, mai stringent ca oricând. Am preluat oficial grădina zoologică de la părinții lui Steve, care o înființaseră în 1970, sub numele Beerwah Reptile Park.

Noul ei nume avea să fie simplu: Australia Zoo. Urma să construim anexe,

căci voiam s-o extindem. Doream să înlesnim accesul privitorilor către țarcurile crocodililor, astfel încât și mai mulți oameni să poată aprecia aceste animale deosebite. Aveam planuri mărețe.

Munceam ca să ne putem menține la suprafață. Consideram că am avut o duminică bună dacă veneau o sută de vizitatori, încasând în jur de șase sute cincizeci de dolari, venit brut. Dar conducerea unei afaceri nu înseamnă doar calculul veniturilor, compensarea cheltuielilor și asigurarea calității. Planul oricărui om de afaceri trebuie să cuprindă o viziune de viitor și muncă asiduă. Îl priveam pe Steve cum plantează copaci, transportă pământ dintr-o parte într-alta, face muncă de peisagist. Tăia singur scândurile necesare pentru construirea țarcurilor. Trudea din zori și până noaptea târziu, când instala afară reflectoare puternice, ca să-și poată continua treaba. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător: era ca un robot. Depășea cu mult limitele rezistenței omenești.

Conducerea unei grădini zoologice însemna să fii capabil să lucrezi cu animalele, într-adevăr. Dar am descoperit că însemna mult mai mult decât atât. Steve învățase să lucreze cu motoare diesel, așa că știa să opereze și să repare excavatoarele, vehiculele speciale și utilajele necesare la zoo. Înălța ziduri din cărămizi și turna betoane, concepea țarcuri și se pricepea să vadă cu ochii unui decorator rezultatul final al muncii sale. Construcțiile lui trebuiau nu doar să fie trainice, solide, ci și să arate bine.

La începutul anilor nouăzeci, Steve a dezvoltat și a extins grădina zoologică, iar eu l-am ajutat cât am putut. Dispuneam de resurse financiare limitate. Fiindcă Steve făcea mai toată munca de unul singur, puteam trage de puținii bani pe care-i aveam. Nici nu termina un proiect, că și începea să viseze la altul.

Oricât de asiduu am fi muncit, impresia permanentă era că ziua n-are destule ore. Din fericire, aveam la zoo o creatură uimitoare, care adesea ne făcea să revenim la realitate și conferea perspectivă tuturor ambițiilor noastre.

Harriet era o țestoasă uriașă de uscat, din Galapagos. Animalul mă fascina. Cu ajutorul lui Scott Thompson, expert în broaște țestoase, i-am urmărit istoria și am pus cap la cap o biografie uluitoare, care n-a putut fi demonstrată concludent, dar care era extrem de plauzibilă.

Noi credeam că Harriet fusese capturată, în 1835, de însuși Charles Darwin. Din Anglia ajunsese în Australia, în 1841, adusă de căpitanul Wickham, la bordul navei *Beagle*. De fapt, trei țestoase de Galapagos fuseseră donate Grădinii Botanice din Brisbane, după ce Darwin înțelesese că nu le va merge bine în Anglia, unde le instalase inițial, în 1835.

Cum puteam stabili exact dacă Harriet făcuse parte din trioul lui Darwin?

Scott Thompson a găsit într-o colecție a Queensland Museum o țestoasă uriașă care fusese etichetată greșit ca provenind din Aldabra. Pe carapace era scrijelit numele animalului, „Tom", și anul, „1929". Acum părea că descoperiserăm două dintre cele trei țestoase ale lui Darwin. Se vorbea despre oameni care-i văzuseră împreună pe Harriet și pe Tom. A treia țestoasă n-a fost găsită niciodată și se presupune că ar fi îngropată undeva, în grădina botanică. Harriet trăia însă.

Aceste vești ne-au entuziasmat foarte mult, pe Steve și pe mine. Era uimitor să aflăm ce locatar special avem la zoo.

În ciuda biografiei sale impresionante, Harriet a rămas de o modestie cuceritoare. Avea o fire prietenoasă, ca de cățeluș. Îi plăceau la nebunie florile de hibiscus și avea anumite legume preferate. Steve perpetua o practică pe care o introduseseră părinții lui: orice le-ai da de mâncare animalelor, trebuie să fie suficient de bun ca să poți mânca tu însuți. Așa că Harriet primea cei mai frumoși napi ori dovlecei, cele mai frumoase verze, vinete, ba chiar trandafiri.

La rându-i, venerabila țestoasă ne oferea tuturor o lecție despre longevitate. Nu-ți face prea multe griji. Ia-o mai încetișor. Oferă-ți răgaz să rontăi florile.

Aceasta reprezenta o lecție pe care Steve a remarcat-o și a înțeles-o, dar n-a izbutit s-o ia cu adevărat în serios. El era ca un meteorit. Harriet semăna mai degrabă cu un munte. În această lume, era nevoie de ambele.

Steve dorea să mă ajute să mă simt la fel de degajată cu șerpii cum eram cu prietenii mei din rândul mamiferelor, întrucât acum trăiam în proximitatea a o sută cincizeci de șerpi, într-o țară care găzduia cele mai veninoase unsprezece specii din lume.

Iar profesorul cel mai potrivit se afla prin apropiere.

– Să-ți fac cunoștință cu Rosie, mi-a spus Steve într-o zi, dând la iveală un frumos boa constrictor.

Rosie avea o lungime de doi metri și jumătate, fiind groasă cât brațul meu. Eram mai neliniștită decât voiam să admit.

– Primul pas constă în a ajunge să vă cunoașteți reciproc, a adăugat Steve.

În timp ce el pregătea cina, eu m-am așezat la un capăt al canapelei. Rosie stătea încolăcită în partea opusă. O priveam cu suspiciune; ea, de asemenea. În cele din urmă, am avut o revelație. Uitându-mă cum stă încolăcită la capătul ei de canapea, mi-am dat seama că Rosie era mai precaută în privința mea decât invers. Și atunci am început să înțeleg cum gândește un șarpe. Șerpii judecă logic: *Dacă un lucru e mai mare decât mine, mă tem de el; dacă e mai mic, o să-l mănânc.* Din fericire, eu eram mult prea mare pentru ca Rosie să mă considere un prânz acceptabil.

M-am apropiat de ea, fără să exagerez. Rosie și-a întins cu rezervă gâtul, a scos limba de câteva ori, apoi mi s-a strecurat în poală. A fost o clipă de excepție și o experiență absolut nouă pentru mine. Am început să ne studiem reciproc. I-am mângâiat pielea moale, netedă. Ea mi-a mirosit fiecare milimetru de piele și, cum șerpii miros cu limba, asta a însemnat că m-a lins din belșug. Când s-a apropiat de fața mea, am dat instinctiv înapoi. În mod incredibil, Rosie a părut să-mi perceapă neliniștea și s-a retras ușor. Când m-am relaxat, s-a relaxat și ea.

Cu trecerea timpului, am reușit să accept că Rosie are voie să-mi stea încolăcită pe umeri. În scurtă vreme, am ajuns să spăl vasele cu Rosie în jurul gâtului și să mă ocup de hârtii cu ea lungită pe birou. Am început să facem împreună majoritatea treburilor mele din gospodărie. Prefera spațiile închise, strâmte, în care se simțea în siguranță, dar pe măsură ce dobândea mai multă încredere în mine, devenea tot mai curajoasă.

Lui Rosie îi plăcea să exploreze. Își întindea gâtul și-și flutura limba la orice îi arătam. N-a trecut mult, și a ajuns să-i întâmpine pe vizitatorii de la zoo. Asta îi încânta cel mai tare pe copii. Unii adulți aveau suspiciunile lor cu privire la animalele sălbatice, dar majoritatea celor mici erau foarte receptivi. Râdeau când limba despicată a lui Rosie le gâdila obrajii sau le atingea părul.

Rosie a ajuns, în scurtă vreme, cea mai bună prietenă a mea și reptila mea preferată. O puteam folosi oricând ca terapeut, ca să-i ajut pe oamenii care aveau fobie la șerpi să-și învingă teama. Rosie a devenit un excelent ambasador al șerpilor la zoo, iar eu m-am integrat perfect în lumea minunată a acestor făpturi.

Cu Rosie ca ambasador, am putut să particip mai mult la treburile concrete de la grădina zoologică. Steve mi-a alocat o zonă de lucru proprie: cea a puilor de crocodil (de apă sărată și de apă dulce). Când am preluat îngrijirea lor, era iarnă. Trebuia să am mare grijă când îi hrăneam. Dacă micii crocodili mănâncă prea mult și nu e destul de cald, nu reușesc să digere hrana. Toate reptilele se bazează pe temperatura mediului pentru a-și regla funcțiile organice. Trebuia să dau la maximum radiatoarele din încăperile puilor de crocodil, să mențin curățenia bazinelor și să-i supraveghez cu atenție.

O problemă constantă la grădină era gestionarea banilor. Deși ne aflam într-o zonă subtropicală, iarna se făcea destul de rece. Nu ne puteam permite tipul de calorifere speciale, costisitoare, de care ar fi fost nevoie pentru ca animalelor să nu le fie frig. Îmi amintesc ce triumfători ne-am simțit când am găsit două sobe cu parafină la prețul de numai optzeci și cinci de dolari australieni. Acestea aveau un rezervor de combustibil care le permitea să funcționeze douăsprezece ore, așa că puteam să le asigurăm puilor de crocodil și de șopârlă o temperatură confortabilă.

Eu reprezentam întregul departament de marketing al grădinii zoologice. Nu exista e-mail sau fax. Totul trebuia rezolvat prin telefon. Steve nu deținea nici măcar o mașină de scris. Sistem de îndosariere? Nici pomeneală. Familia Irwin avea un instrument simplu, dar eficient pentru a înregistra activitățile de la zoo: o agendă datată. Foloseam un calculator de buzunar pentru socoteala plăților, iar eu am instituit un sistem de fișe ca să țin evidența persoanelor cu care făceam afaceri.

Viața era mai simplă pe atunci. Mandy, sora lui Steve, lucra cu noi. Mai aveam trei angajați cu normă întreagă și unul cu jumătate de normă. Aceasta constituia întreaga echipă de la zoo.

Oricât de prețioși ar fi fost banii noștri, existau două „găuri" în care eu vărsam sume consistente. Se numeau Shasta și Malina. Eram hotărâtă să-mi aduc din Oregon cele mai bune două prietene din lumea animalelor și să le încorporez în noua mea existență. Am contactat, conform normativelor locale, Australasian Regional Association of Zoological Parks and Aquaria (ARAZPA) și am depus documentele pentru obținerea aprobării, de la diferite departamente guvernamentale, să o aduc pe Malina la zoo. De asemenea, m-am ocupat ca Shasta să ajungă și ea în Australia. Am investit timp, eforturi și bani în controale veterinare, cutii speciale de transport, o carantină de patru luni în Hawaii și una de cinci la Sydney. Numai carantina costa douăzeci și șase de dolari pe zi. Steve o iubea pe Sui atât de mult, încât înțelegea pe deplin de ce consideram că toate acestea merită banii.

Procedurile păreau să dureze o veșnicie, iar eu îmi petreceam zilele încâlcită în formalități. Ajunsesem la totală descurajare. Îmi iubeam viața de aici, iubeam grădina zoologică, dar în acea primă iarnă disperată au fost momente când ni se părea că luptăm într-o bătălie deja pierdută.

Și atunci, televiziunea australiană a început să transmită documentarele noastre. Primul, despre crocodilul salvat în Cattle Creek, a stârnit o oarecare vâlvă. Interesul față de grădina zoologică a crescut, ca și entuziasmul față de Steve, ca personaj. Ne-am grăbit să facem noi filme cu John Stainton. Când și acestea au ajuns pe micile ecrane, am avut impresia unui tunet redat cu încetinitorul. Febra „Vânătorului de crocodili" se declanșase.

Cu toate că primul documentar dobândise popularitate și continuam să filmăm, aveau să treacă ani buni până să vedem vreun câștig financiar de pe urma eforturilor noastre. Dar, într-o seară, Steve s-a așezat lângă mine, să discutăm despre ceea ce vom face dacă toate planurile noastre măreț vor ajunge să dea roade.

– Când începem să câștigăm de pe urma „Vânătorului de crocodili", trebuie să avem o strategie gata stabilită.

În seara aceea am ajuns la un acord care avea să constituie temelia căsniciei noastre, în privința activității profesionale comune. Banii pe care-i obțineam cu „Vânătorul de crocodili", indiferent dacă veneau din documentare, jucării sau tricouri (nu îndrăzneam să ne imaginăm, pe atunci, că viitorul nostru va însemna deopotrivă cărți sau filme de lungmetraj), se vor întoarce în munca de conservare. Noi vom avea câte un salariu la grădina zoologică, la fel ca orice angajat. Dar tot ce câștigam în afara ei va fi investit în ajutorarea animalelor sălbatice. Acesta a fost acordul nostru.

Ca urmare a difuzării filmelor documentare, activitatea noastră la zoo, înainte fluctuantă, a devenit constantă și mai consistentă. Când, într-o duminică, am avut încasări de trei mii cinci sute de dolari, iar în duminica următoare am depășit recordul anterior, încasând patru mii cinci sute, am știut că mica noastră afacere a început să prospere.

Lucrurile mergeau atât de bine, încât am trăit un șoc total când am primit o înștiințare severă din partea autorităților australiene de imigrare. Pe cât se părea, nu numai că întâmpinam greutăți în aducerea Shastei și Malinei în noul meu cămin – existau probleme și în privința propriei mele imigrări.

Urmând logica birocrației, Consulatul australian din San Francisco m-a anunțat că nu-mi va analiza cererea de reședință permanentă în Australia decât dacă locuiesc în Statele Unite. M-am întors în decembrie 1992, cuprinsă de sentimente amestecate. Eram încântată că-mi voi revedea familia și prietenii, dar depărtarea de Steve mă întrista.

Formalitățile nu păreau să aibă vreo noimă. În primul rând, a trebuit să-mi fac apariția în State și să-mi dovedesc concret prezența; altfel, nu mi s-ar fi permis să emigrez în Australia. Cecurile pentru taxele consulare s-au rătăcit, la fel, fotografiile de pașaport și anumite acte. Am fost nevoită să obțin un nou set de buletine medicale, analize ale sângelui, teste pentru tuberculoză, confirmări ale documentelor poliției – și, drept răspuns, am primit o mulțime de „poate" și „mai veniți mâine" Ar fi fost amuzant, într-un scenariu suprarealist, dacă nu mi-ar fi fost atât de dor de Steve.

O lună s-a transformat în șase săptămâni. Când, în cele din urmă, am obținut viza, am avut sentimentul copilului în dimineața de Crăciun. În ziua aceea am dat o petrecere de rămas-bun la restaurantul pe care-l avea sora mea, unde a venit întreaga familie. Deși știam că-mi va fi dor de toți, eram pregătită să plec acasă. Pentru mine, „acasă" nu mai însemna Oregon. Însemna, pur și simplu, alături de Steve.

Când m-am întors la grădina zoologică, ne-am îndrăgostit o dată mai mult.

Steve și cu mine trebuia să mutăm un aligator într-un țarc nou, iar John a venit să filmeze. Eram încă novice în lucrul cu acești crocodilieni mari. Steve a sărit pe mal și a înșfăcat femela adultă, care a pornit pe dată spre apă, târându-l pe Steve după ea.

– Apuc-o de picioarele din spate! mi-a strigat.

Am prins aligatorul de un picior și de coadă, încercând să-l încetinesc. Steve s-a lăsat pe o parte, ca să nu-l lase să se depărteze. Am văzut atunci cum i se răsucește genunchiul, apoi l-am auzit cum trosnește. M-am simțit groaznic. Dacă aș fi reușit să țin mai bine aligatorul în loc, poate că Steve nu și-ar fi dislocat rotula.

– Nu-ți face griji, iubito, mi-a spus el în seara aceea, dându-și seama că mă simt vinovată. Genunchiul ăsta mă supăra încă din liceu.

Părea să nu existe nici o clipă de monotonie în viața noastră. Într-o dimineață, înainte de ora deschiderii grădinii zoologice, Steve a dat buzna în casă.

– Repede, pune-ți ceva pe tine! mi-a spus el.

L-am urmat în goană la țarcul aligatorilor și, ajunsă acolo, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Două dintre femelele noastre adulte, pe care le numeam „Surorile Colți", se hotărâseră să se bată pentru același loc de cuibărit. Erau încleștate în luptă, cu colții înfipți una în țeasta celeilalte. Amândouă aveau capul însângerat.

– Intră în țarc! mi-a strigat Steve. Trebuie să le despărțim.

Mi-a cerut să mă arunc pe una, el urmând să sară în spinarea celeilalte. După ce am reușit să le ținem cât de cât, Steve a trecut la sarcina înfiorătoare de a le desclești fălcile.

Eram amândoi stropiți de noroi și sânge. L-am privit pe Steve cum se lupta cu reptilele belicoase. Păreau hotărâte să se omoare una pe alta, pe când el era decis să le salveze pe ambele. A fost nevoie de toate forțele noastre reunite ca să le ținem la distanță. Am rămas o vreme locului, în mocirlă, fiecare ținând bine câte un aligator plin de sânge, știind că, dacă unul dintre noi slăbește strânsoarea, o vom lua de la capăt.

Fiind dimineață devreme, la zoo nu mai era nimeni în afară de noi. Timpul cât am zăcut acolo, în armistițiu, a părut o veșnicie.

Când tocmai îmi spuneam că nu voi mai rezista mult, Steve și-a strecurat brațul pe sub aligatorul lui și l-a răsucit. Apoi a sărit în picioare, a înșfăcat o placă din gardul mobil și a introdus-o între cele două reptile, ca să le țină la distanță. Și le-a ținut așa cât timp eu am dat fuga după materialele necesare pentru ca el să improvizeze o barieră adevărată.

Treptat, am reușit să cunosc firea tuturor crocodilienilor de la zoo. Fiecare avea

individualitatea sa, la fel ca oamenii. Am ajuns să-i diferențiez cel mai bine în perioada clocitului. Crocodilii de apă sărată depun în jur de șaizeci de ouă pe sezon.

Dacă le lași pe toate în cuib, unele se sparg, și atunci mirosul de ouă stricate devine copleșitor, așa că una dintre sarcinile echipei de la zoo consta în colectarea ouălor.

Cu Mary, cea mai bătrână femelă de la noi, era ușor de lucrat, fiindcă se năpustea pe urmele oricui se apropia de ea, lăsându-și cuibul neprotejat. Cookie trona deasupra ouălor și refuza să plece; Steve trebuia să se apropie la doi pași ca s-o convingă să se îndepărteze. Când se ridica de pe cuib, vrând să se repeadă la Steve, eu aveam misiunea de a mă strecura și a înhăța în goană cât de multe ouă puteam. La primul meu raid, am izbutit să iau șaizeci și șase de ouă din cuibul lui Cookie.

Crocodilii de la zoo erau vedete. Mary apăruse în *Endless Summer 2*, continuarea legendarului jurnal de călătorie din anii șaizeci. În film, Steve joacă rolul unui surfer care trece cu placa lui pe lângă o mlaștină de unde îl pândește un crocodil.

Cei o mie de dolari câștigați de Steve pentru această scurtă apariție în film au contribuit la finanțarea construirii, la grădina zoologică, a unui imens țarc pentru vulturii cu coadă despicată, prevăzut cu bușteni suspendați de acoperiș, pe care păsările să se poată așeza comod. Țarcul oferea adăpost pentru doi vulturi răniți și, de asemenea, constituia un exponat educațional perfect. Ne respectam promisiunea de a reinvesti în munca de conservare fiecare cent câștigat de „Vânătorul de crocodili".

Cam pe când Steve termina țarcul pentru vulturi, am avut parte de primul val de presă proastă. O emisiune TV a transmis o așa-numită dezvăluire despre grădina noastră zoologică, despre documentarele noastre și despre Steve. Pe postul național de televiziune, să vadă toată Australia! Munca lui Steve cu animalele sălbatice nu ar fi fost reală. El ar fi fost un magician, iar lucrurile pe care le vedeau oamenii pe micul ecran – simple prestidigitații.

Emisiunea l-a afectat profund pe Steve, care-și petrecuse toată viața în mijlocul animalelor sălbatice și care voia să împărtășească lumii întregi pasiunea sa. I-a rănit sentimentele, iar suferința lui m-a îndurerat și pe mine.

Shasta era copleșită de bucurie văzându-mă. După schimbul nesfârșit de acte și nouă luni de carantină, ajunsese în sfârșit la Brisbane. În aeroport, când am zărit-o, mârâia la angajații care se ocupau de mărfurile transportate pe calea aerului. Imediat ce m-a văzut, expresia i s-a schimbat cu desăvârșire. A fost o clipă magică.

La vremea respectivă, dintre Steve și mine, eu eram cea bogată din punctul

de vedere al lichidităților. Aveam în jur de 120 000 de dolari în bancă, obținuți în urma vânzării casei din Oregon și a afacerii mele, Westates Flagman.

Deoarece amândoi voiam să extindem grădina zoologică, urmăream situația spațiilor din jur. Exista un teren de vânzare, de 0,8 hectare, însă proprietarii cereau pe el 60 000 de dolari. Dacă achiziționam terenul, grădina zoologică avea să crească de la 1,6 la 2,4 hectare. Un pas uriaș pentru noi.

În seara aceea am întors chestiunea pe toate fețele. Am vorbit, am visat, am făcut planuri.

Steve își făcea griji cu privire la viitor.

– Promite-mi că, dacă mi se întâmplă ceva, o să ai grijă de grădina zoologică, îmi cerea el mereu.

– Sigur că da, răspundeam. Dar n-ai să pățești nimic, nu-ți mai face atâtea gânduri degeaba.

Steve era convins că nu va ajunge să împlinească patruzeci de ani. Tocmai de aceea se grăbea atât de tare să facă tot ce putea. Dar un asemenea gând nu-l întrista. Motivația de a aduce o schimbare în lume, înainte s-o părăsească, îi dădea aripi.

În seara aceea era meditativ, stare care nu-l caracteriza.

– Nici una dintre problemele noastre zilnice nu e cu adevărat importantă, a spus el.

Eram de acord.

– Peste o sută de ani, ce va conta un hectar de pământ? i-am răspuns. Trebuie să ne concentrăm la schimbarea reală, aceea care va face lumea mai bună, pentru copiii și nepoții noștri.

Steve mi-a aruncat o privire ciudată. Copii? Nu discutaserăm niciodată prea mult despre ideea de a avea copii. Gândul de a filma noi și noi documentare, a conduce grădina zoologică și, totodată, a construi o familie mare era pur și simplu dezarmant. În seara aceea am căzut de acord asupra unui lucru: vom cheltui o parte din economiile mele și vom face pasul cel important de a mări grădina zoologică. Hotărârea ne-a umplut de fericire pe amândoi.

Tot cam pe atunci, Steve a reușit să revendice un crâmpei de eternitate, într-un fel la care nu se așteptase nicicum. În cursul turnării peliculei *Hidden River*, vâsleam amândoi pe lângă camera de filmat, pentru a obține un anumit cadru. Pe neașteptate, Steve a țâșnit în picioare și s-a aruncat din barcă. A dispărut imediat sub apă. După un timp care a părut foarte lung, a scos la suprafață o țestoasă mare, alburie, și a zvârlit-o în barcă. Animalul avea capul deschis la culoare, un nas aproape roz și culori delicate, minunate. A ridicat ochii apoși, rotunzi, și s-a uitat la Steve.

– Măi, să fie! Am mai văzut specia asta doar o dată, pe când eram cu tata! s-a minunat el.

S-a dovedit atunci că Steve descoperise o specie nouă de broască țestoasă, chiar acolo, în mijlocul râului. I-am fotografiat descoperirea, am filmat-o, am măsurat-o și am cântărit-o.

Queensland Museum a confirmat că era vorba despre o specie pe care n-o mai descrisese nimeni. Avea să se numească „țestoasa lui Irwin", *Elseya irwini*, botezată pe vecie după Steve.

Reveniți la zoo, acum, că luaserăm hotărârea de a cumpăra cele 0,8 hectare alăturate, Steve era decis să deschidă pentru public toată suprafața, adică toate cele 2,4 hectare.

Parcul tematic al crocodililor fusese dintotdeauna o parte distinctă a grădinii zoologice, cu intrare separată, unde publicul avea acces doar la prezentarea câte unui crocodil. Dar acum, când numărul vizitatorilor sporea, ca urmare a documentarelor noastre, el voia să etaleze toate animalele.

Steve a decis ca deschiderea festivă să aibă loc în vacanța de Crăciun. Asta presupunea construirea de noi pasarele și rampe la înălțime, pentru o bună vizibilitate, precum și ridicarea unor garduri duble de jur împrejurul tuturor țarcurilor, astfel încât vizitatorii să nu poată ajunge prea aproape de crocodili. Era un volum de muncă imens.

Steve și-a petrecut primăvara betonând cu febrilitate helețeiele crocodililor. Muta crocodilii între ei, încât fiecare să se afle într-o poziție bună pentru a fi văzut. A muncit neobosit – aproape șaisprezece săptămâni de trudă din cea mai grea.

Steve nu voia ca oamenii să vină la zoo doar ca să-l vadă pe el, pe „Vânătorul de crocodili". Voia ca aceștia să vină pentru crocodili – asta îl interesa. Munca asiduă constituia modalitatea lui de a se asigura că vizitatorii vor avea oportunitatea de a iubi crocodilii așa cum îi iubea el însuși.

Steve s-a ales cu arsuri grave din cauza cimentului, la ambele palme și pe brațe. A trebuit să i se pună în atele încheietura unei mâini. Nu s-a plâns nici o clipă. Am organizat deschiderea festivă de Crăciun, cum stabiliserăm, iar noua amenajare a parcului a avut un succes imens. Vizitatorii curgeau întruna și toți erau în culmea încântării, pentru că puteau să vadă crocodilii exact cum i-ar fi văzut în sălbăticie. Plecau de la zoo cu o părere mai favorabilă față de reptilele preferate ale lui Steve.

Capitolul șase

Îmi era atât de dor de Malina, puma mea dragă, încât am hotărât să-mi reiau eforturile de a o aduce în Australia. Am fost în culmea deznădejdii când cei de la ARAZPA mi-au respins cererea. În plus, o organizație acreditată în domeniul grădinilor zoologice a emis opinia că, întrucât puma nu se afla în pericol de dispariție în majoritatea arealelor sale din America, nu era nevoie să devină specie prioritară în Australia. Prin urmare, Malina trebuia să rămână în Statele Unite.

Ideea asta m-a întristat. Toți prădătorii de vârf au probleme de supraviețuire, iar reintroducerea unei specii de mamifer de pradă în teritoriul său după ce ajunge pe lista speciilor periclitate este extrem de dificilă. După părerea mea, cel mai bine ar fi fost să te asiguri că nu ajunge pe acea listă. Malina ar fi putut servi drept „purtătoare de cuvânt" pentru toate speciile de feline, de la tigrii din Sumatra până la leoparzi.

Procesul de aducere a Malinei în Australia se prelungea prea mult, așa că trebuia să-i găsesc un cămin pe termen lung în State. Din fericire, aveam niște prieteni extraordinari la Wildlife Images, în apropiere de Grand Pass, în Oregon. Aceștia au fost de acord s-o ia pe Malina și au adăpostit-o într-un loc minunat, având copaci și iarbă într-un țarc imens. Steve m-a însoțit în Oregon și, împreună, am filmat instalarea ei în această locuință luxoasă.

Din păcate, Malina n-a ajuns niciodată în Australia. Cam la un an după mutarea ei la Wildlife Images, s-a îmbolnăvit. A fost dusă la veterinar și sedată, ca să poată fi consultată amănunțit. S-a dovedit că rinichii ei refuzau să mai funcționeze. Putea să fie din cauza unei probleme genetice sau, pur și simplu, a bătrâneții. Oricum ar fi fost, nu s-a mai trezit.

Într-o seară, în timp ce pregăteam cina în casa noastră din incinta grădinii

zoologice, l-am auzit pe Steve urcând scările din față în pas alert. A dat buzna în bucătărie, cu o expresie atât de agitată, încât o clipă am crezut că l-a mușcat un șarpe.

– Știu ce trebuie să facem! mi-a strigat el, extrem de entuziasmat.

M-a dus în sufragerie, m-a pus să stau jos și mi-a luat mâinile într-ale lui. Privindu-mă țintă în ochi, mi-a zis:

– Trebuie să avem copii.

– Bine, dar...

– Nu înțelegi, nu înțelegi! m-a întrerupt el, încercând să mă conecteze la gândurile sale. Toate lucrurile pentru care am trudit, grădina zoologică pe care o construim, eforturile noastre de a proteja vietățile sălbatice – toate astea se vor termina odată cu noi!

Mai vorbiserăm despre copii, dar, dintr-un motiv sau altul, ideea i se părea prioritară în acel moment.

– Trebuie să facem copii, a spus el. Sunt sigur că, dacă vom avea copii, ne vor duce munca mai departe.

– Ei, dar nu există absolut nici o garanție că nu vom avea un fiu care, atunci când va crește mare, se va face vânzător de pantofi în Malaysia.

– Fii serioasă! a replicat Steve. Copiii noștri vor fi toți luptători în slujba viețuitoarelor sălbatice.

Ne aflam în nordul extrem al statului Queensland, bucurându-ne de una dintre numeroasele noastre călătorii în peninsula Cape York. Am petrecut o mulțime de timp cu crocodilii de acolo, în mediul lor natural, iar la sfârșitul excursiei, lui Steve i-a venit o idee.

– Vreau să-ți arăt ceva, mi-a spus, invitându-mă la o plimbare cu mașina.

Pe drum a fost tăcut și temperat, cum nu-i stătea deloc în fire, iar când am ajuns la destinație, am înțeles de ce.

Era o crescătorie de crocodili.

Și era uriașă.

Întreaga noastră grădină zoologică ar fi încăput în oricare dintre țarcurile de acolo. Bazinele de înmulțire, deși imense, erau supraaglomerate.

Imediat ce am sosit, Steve a pornit direct către țarcurile crocodililor. Înăuntru nu existau garduri sau bariere care să ne despartă de masculii mari, cu un puternic simț al teritoriului, sau de femelele care cloceau. Între bazinele de înmulțire existau doar niște cărări de pământ bătătorit, late cât să poată trece un vehicul. Senzația de expunere și vulnerabilitate mă făcea să stau ca pe ace. Atmosfera se

deosebea radical de cea creată grație relației atente, de respect, pe care o stabiliserăm noi cu crocodilii de la zoo.

– Vezi bâtele astea, dragă? m-a întrebat Steve, luând una dintr-un snop aflat pe marginea cărării. Cei de aici le folosesc ca să ciomăgească reptilele.

Mergând pe fâșia îngustă de pământ dintre bazine, Steve și cu mine ne-am ferit de atacurile masculilor de apă sărată, lungi de peste patru metri și jumătate, și ale agresivelor femele care cloceau. Puteam fi prinși într-o ambuscadă oricând, din orice direcție. Apoi am vizitat creșa stabilimentului, unde puii ieșeau din ouă, după colectarea acestora, și unde erau crescuți micii crocodili. Mi s-a părut a fi echivalentul celui mai atroce lagăr de prizonieri de război imaginabil. Steve și cu mine am intrat într-un șopron mare, cu șiruri de cutii acoperite. Din niște difuzoare montate pe tavan se revărsau acorduri de rock'n'roll, la volum maxim. Încăperea era cufundată într-o beznă deplină. Unul dintre lucrători a aprins lumina și a ridicat un capac.

În cutie se aflau peste doisprezece crocodili mici, de treizeci până la șaizeci de centimetri. Își petrecuseră întreaga existență de până atunci înăuntrul unor astfel de cutii. Imediat ce lumina puternică le-a intrat în ochi, puii de crocodil au început să se ferească și să se agite, într-un chip jalnic.

Lucrătorul s-a repezit cu un băț la micuți și i-a lovit, ca să-i oblige să se retragă în colțurile cutiei, izbindu-i repetat, cu forță, ori de câte ori îi nimerea. Am avut nevoie de toată puterea voinței ca să nu țip: „Încetează!" și să nu-i smulg bățul din mână. Ce naiba era în capul lui?

Steve s-a uitat la mine, și mi-am dat seama că îl încearcă același imbold.

– Suntem pe terenul lor, prietenă, mi-a spus în șoaptă, referindu-se la crescătorii de crocodili. Iar afacerea asta e absolut legală.

Micile reptile nu mai aveau putere să lupte. În vreme ce stăteau așa, ghemuite, tremurând, lucrătorul le-a aruncat niște carne. Apoi a trântit capacul peste cutie, cufundându-le iarăși în întuneric. Așa își duc existența crocodilii de crescătorie în primii trei ani: în beznă absolută, cu muzică neîntreruptă, zgomotoasă, câte o răbufnire bruscă de lumină, o bătaie și ceva de mâncare.

Când puii sunt transferați în bazinul animalelor adolescente, trăiesc într-o teribilă înghesuială, printre crocodili lungi de la un metru până la patru metri și jumătate. În aceste bazine cu apă stătută, puturoasă, Steve și cu mine am zărit urmările luptelor pentru hrană și spațiu: membre retezate, părți de mandibulă smulse, bucăți mari de coadă ciopârțite.

Frecvența defectelor congenitale m-a îngrozit de asemenea: cioturi noduroase acolo unde ar fi trebuit să fie coada, înotătoare în loc de picioare. După șase ani

cumplit de nefericiți, crocodilii de crescătorie primeau un glonț în cap. În altă parte a fermei erau procesate leșurile lor. Pielea era trimisă pentru a se fabrica din ea accesorii vestimentare, iar carnea intra în comerțul clandestin.

Îl asistasem pe Steve în nenumărate situații care cereau o mare forță fizică și emoțională. Îndura greutățile vieții în sălbăticie fără să se plângă măcar o dată. Dar în acea zi, la crescătoria de crocodili, mi-am dat seama că i-a trebuit fiecare dram de putere ca să fie martor la un tratament atât de sadic, de inuman, aplicat animalelor pe care le iubea atât de mult.

Nu reușeam să pricep cum era posibil ca astfel de crescătorii să fie admise într-o țară care lupta pentru combaterea pescuitului de balene sau a comerțului cu bilă de urs. Nu înțelegeam cum ar putea cineva să încalțe cu mândrie cizme din piele de reptilă, date fiind condițiile de tortură în care se obțineau pieile.

În ziua aceea, am plecat de la crescătorie zguduită și confuză.

– De ce m-ai adus aici? l-am întrebat pe Steve.

Dar știam răspunsul, fără ca el să-l rostească. Îmi făcuse un serviciu. E mult mai ușor să vorbești despre un lucru pe care l-ai văzut și l-ai trăit.

– Practicile din crescătorii constituie răul cel mare, mi-a explicat el. Nu oamenii implicați. Nu toți sunt niște nemernici, să știi. Tipii ăia bat crocodilii fiindcă se tem de ei sau fiindcă asta li se cere să facă.

Steve mi-a mai spus că la aceste ferme se întreprindeau deopotrivă cercetări privind comportamentul crocodililor, studii științifice și filmări.

– E un loc care oferă acces facil la un număr mare de exemplare.

– Dar e absolut imposibil să observi vreun comportament natural acolo, am replicat.

Steve a încuviințat, mohorât. Cât stătuserăm la fermă, văzuserăm femele care, deși încercau să-și apere cuibul, dădeau înapoi, supuse, de frica bătăii – lucru ce nu s-ar fi întâmplat niciodată în sălbăticie. Ferma avea câțiva dintre cei mai mari crocodili pe care-i văzusem vreodată. Animale frumoase, dar trăind în mizerie cruntă.

Crescătorii de crocodili își apărau cu ferocitate sursa de venit și ignorau eforturile de a controla sau reglementa acest domeniu de activitate, precum și variantele la el, cum ar fi ecoturismul. Câțiva se autointitulau în public, cu aroganță, „sprijinitori ai speciei". Acest lucru mi se părea o înșelătorie dezgustătoare. A ucide crocodili pentru bani nu înseamnă a sprijini, a conserva specia.

Am pornit motorul mașinii, și Steve n-a mai spus nimic multă vreme.

La un moment dat, mi s-a părut că oftează. În lumina slabă, nu-i puteam vedea chipul. Mi-am dat totuși seama că plânge.

Vestea despre „Vânătorul de crocodili" răspândindu-se, am descoperit că și oamenii de peste ocean începuseră să-l cunoască pe Steve. Peter Jennings, respectatul realizator al emisiunii *World News Tonight* al rețelei americane ABC, văzuse întâmplător unul dintre documentarele noastre. În fiecare săptămână, Jennings prezenta pe câte cineva, socotit de el drept „Omul săptămânii". A decis să-i acorde și lui Steve această onoare.

Ca americancă, știam cât de importantă se putea dovedi o asemenea recunoaștere. Steve s-a bucurat și el, dar era foarte modest cu privire la toată povestea. Munca lui asiduă primea, în sfârșit, o apreciere de marcă. A fost nevoie de ceva timp, dar acea primă scânteie de vizibilitate a dus la un interes tot mai mare, în America, față de reportajele noastre. Discovery Channel – standardul în materie de posturi documentare de televiziune prin cablu în Statele Unite – pornise de-acum în căutarea „Vânătorului de crocodili".

Evoluția parteneriatului nostru ajunsese în punctul în care eu mă ocupam tot mai mult de aspectul de afacere al activității comune, atât la grădina zoologică, cât și în privința filmelor.

Îmi aduc aminte de prima întâlnire cu directorii de programe ai canalului Discovery. Am sosit la birourile lor din Bethesda, în Maryland – sediul elegant, modern, al postului de televiziune prin cablu care ajunsese să aibă, la jumătatea anilor nouăzeci, dezvoltarea cea mai rapidă.

Clădirea impunătoare, dimensiunile orașului și oamenii în costume mă intimidau. Nu știam ce ar trebui să fac. Îmi venea să-mi dau palme fiindcă nu-mi pregătisem o prezentare cu cap și coadă. Așa că am făcut singurul lucru la care mă pricepeam: am vorbit despre vietățile sălbatice, despre dragostea noastră pentru ele, despre eforturile noastre în sprijinul conservării lor.

– Sunt entuziasmată de prilejul de a lucra cu Discovery Channel, am încheiat. Steve și cu mine am iubit dintotdeauna acest post de televiziune. Realizați doar emisiuni de calitate. Am fi onorați să intrăm în familia voastră.

Apoi luminile s-au stins și am privit cu toții către uriașul ecran TV, să urmărim un documentar din ciclul „Vânătorul de crocodili". La sfârșit, când s-a făcut din nou lumină, mi-am dat seama clar că responsabilii cu programele de la Discovery aveau unele ezitări în privința lui Steve.

Printre producătorii executivi se număra o doamnă pe nume Maureen.

– Vezi, Terri, filmele documentare au un anumit format, a spus ea grijuliu. Nu prezentatorul e în prim-plan, ci subiectul reportajului.

Maureen avea dreptate. Până la acea oră, documentarele despre natură se concentrau în proporție de optzeci la sută pe natură și numai douăzeci la sută pe

prezentator. Ceea ce tocmai văzuserăm era un documentar în care Steve apărea în aproape fiecare cadru.

– Dacă transmiteți doar unul dintre episoadele noastre, vă asigur că va avea o audiență foarte bună, am pledat eu.

Maureen mi-a oferit un zâmbet îngăduitor. Ceilalți din încăpere au dat din cap, meditativi. Ca la un semn, s-au ridicat cu toții în picioare.

Așadar, n-a mers, mi-am zis.

Și apoi s-a întâmplat ceva interesant. Discovery avea un canal subsidiar, numit Animal Planet. Fusese lansat în 1996. Iar directorii de la acolo au avut altă reacție față de filmul vizionat.

– Noi suntem gata să transmitem documentarele voastre, absolut toate, în forma în care le difuzați în Australia, a spus Clark Bunting, președintele și directorul general al Animal Planet, cu un entuziasm autentic.

Adjudecat. Faptul că emisiunile noastre ajunseseră la televiziunea americană însemna enorm.

Dateline este o importantă emisiune americană de știri a rețelei NBC, transmisă la o oră de maximă audiență, având milioane de telespectatori. Așa că ar fi trebuit să fie o veste foarte bună aceea că producătorii emisiunii doreau să prezinte o știre despre Steve, filmată în Queensland.

– Vrem să-l vedem cu ochii noștri în sălbăticie, mi-a spus voios, la telefon, unul dintre realizatori.

Producătorii căutau două locuri foarte diferite în care să filmeze. Noi am ales deșerturile din Queensland, unde trăiau cei mai veninoși șerpi de pe pământ, și pădurea de mangrove de la Cape York – teritoriul crocodililor.

– Excelent! au răspuns cei de la *Dateline.* Perfect!

Numai că... prezentatoarea era o femeie, care trebuia să arate impecabil, așa că avea nevoie de un generator pentru alimentarea uscătorului de păr. Și de o rulotă, fiindcă nu puteam să-i cerem să-și întindă sacul de dormit pe jos, printre scorpioni și păianjeni. Această filmare presupunea, așadar, cheltuieli suplimentare. Dar vizibilitatea pe care urma s-o obținem prin *Dateline* avea să fie utilă pentru mișcarea de conservare a naturii, pentru grădina noastră zoologică și pentru turism. După ce am făcut rost de bani, am pornit în sălbăticie cu echipa de la *Dateline.*

Am căutat întruna șerpi fioroși, dar degeaba. Apoi, al șaselea simț al lui Steve a intrat în acțiune. Într-o dimineață, la cinci și jumătate, după zile întregi de căutări sterile, l-am auzit spunând:

– Grăbiți-vă, plecăm!

Prezentatoarea de la *Dateline* ardea de nerăbdare.

– Încotro? a întrebat ea.

– Trebuie să ajungem pe câmpiile cu sol negru, a explicat Steve. Vom vedea un șarpe fioros la șapte și jumătate.

Femeia părea surprinsă. Chiar și eu l-am luat în balon:

– Da, sigur, Steve. O să ni se arate un șarpe fioros *exact* la șapte și jumătate.

Oricum, am pornit spre câmpiile cu sol negru: echipa de filmare, prezentatoarea, rulota, camioneta noastră – tot convoiul. Steve cerceta atent fiecare porțiune de teren. Eu urmăream temperatura și... ceasul. S-a făcut șapte și jumătate; a trecut de șapte și jumătate.

Deși l-am mai tachinat puțin, Steve a zâmbit larg, bine dispus, apoi pe chip i-a apărut o expresie hotărâtă. Nu mint: la șapte și treizeci și două de minute fix, a depistat un șarpe fioros.

Am sfârșit prin a filma nu unul, ci doi în dimineața aceea. Membrii echipei de la NBC se uitau la Steve cu un respect înnoit. Individul ăsta zice că vom vedea un șarpe la șapte treizeci și se înșală cu două minute?! Se tot uitau la ceas, clătinând din cap.

Am mărit miza și am pornit spre nord, către ținutul crocodililor. Parcul Național Lakefield e unul dintre locurile mele preferate din Australia, iar Steve îl considera cel mai frumos din lume. Și le-a oferit producătorilor de la NBC tot ce-și doriseră. Nu numai că am descoperit destui crocodili de apă sărată, dar, în plus, Steve a găsit unul care se scufundase sub o creangă de copac aplecată deasupra luciului apei. Am putut să ne cățărăm pe acea ramură și să filmăm direct de deasupra un splendid crocodil de patru metri.

La scurt timp după vânătoarea de crocodili cu *Dateline* în Cape York, Steve și cu mine ne-am trezit complet scoși din elementul nostru, la gala de decernare a CableACE Award, în Los Angeles.

Steve fusese nominalizat ca prezentator al documentarului *Cei mai veninoși zece șerpi din lume.* A pierdut în fața legendarului Walter Cronkite. După ceremonia de premiere, ne-am trezit luați pe sus și duși la o petrecere care nu era câtuși de puțin pe gustul nostru.

Mulțimea ne-a despărțit, și l-am văzut pe Steve în cealaltă parte a încăperii, cu un aer de parcă fusese lovit de claustrofobie. Îndreptându-mă spre el, i-am șoptit la ureche:

– Ce-ar fi să ne retragem în camera noastră?

S-a dovedit a fi o idee excelentă, deoarece asta se potrivea de minune cu planurile noastre de a ne mări familia.

După șederea în Los Angeles, Steve a luat avionul și s-a întors direct la grădina zoologică, eu urmând, în drumul spre casă, să fac un popas în Fiji. Ne interesa foarte mult activitatea de acolo, mai ales în privința iguanelor cu creastă, specie aflată în pericol de dispariție. Am făcut ceva filmări pentru postul local de televiziune și am cercetat o populație de șopârle cu un colorit intens de pe insula Yadua Taba.

La revenirea în Queensland, am descoperit că sunt însărcinată. Eu m-am bucurat, dar Steve era de-a dreptul într-al nouălea cer. Am botezat micuța viață care creștea în mine „Igor". Și eu, și Steve eram foarte siguri că vom avea un băiat. De-acum trei la bord, a fost o ironie a sorții că prima noastră călătorie documentară, în Tasmania, a implicat o tragedie de familie cutremurătoare. Tasmania, insulă aflată în apropierea coastei de sud a Australiei, are specii unice de viețuitoare și păduri luxuriante spectaculoase.

Dar imediat ce am sosit, Steve și cu mine am fost implicați într-o foarte dureroasă eșuare a unor balene.

Într-o regiune izolată de pe coasta vestică a insulei, în apropierea orașului Marrawah, un grup de cașaloți a eșuat pe plajă. Primul ajuns pe țărm a fost un mascul mare. În următoarele douăzeci și patru de ore, alte treizeci și patru de balene l-au urmat, între ele aflându-se pui și mame gestante.

Eșuarea balenelor – unul dintre cele mai mari mistere ale lumii animalelor – este prea puțin înțeleasă. În acel moment, când ne confruntam cu tragedia aflată în desfășurare pe plaja tasmaniană, nici un raționament științific nu avea noimă.

Mă simțeam atât de neputincioasă! Nu puteam decât să asist, în timp ce uriașele, splendidele mamifere acvatice se luptau jalnic să rămână în viață. Vremea era rece, iar marea, prea agitată pentru a folosi o navă în ajutorul balenelor. Cuprindeam în brațe animalele muribunde, le vorbeam și le priveam în ochi, pentru a le împărtăși durerea și suferința. Fizic, emoțional și chiar spiritual, a fost o zi epuizantă.

Am cugetat la ce anume ar fi putut recepta pruncul din mine din întâmplarea aceea. Balenele muribunde își cântaseră una alteia. Steve și cu mine vorbiserăm pe deasupra trupurilor lor neputincioase. Ce să fi receptat încă nenăscutul Igor? Prin experiențele noastre, începeam să-l modelăm pe micul apărător al animalelor sălbatice, chiar înainte de a veni pe lume.

Igor își începuse de pe-acum educația. Am plecat de pe plajă, spre uscat, pe urmele șerpilor tasmanieni. Steve simțea o mare nevoie să mă protejeze.

– Orice-ai face, nu pune mâna pe vreunul din șerpii ăștia, m-a rugat el. Aici, în Tasmania, toți sunt veninoși. Trebuie să ai mare grijă.

– Stai liniștit.

Dar s-a dovedit dificil să nu fac altceva decât să observ. Steve avea mai mereu prilejul să se lupte cu câte un superb șarpe veninos, în timp ce echipa filma. Voiam să iau parte și eu la acțiune!

După câteva zile de acest fel, umblând printr-o zonă pustie, am întâlnit un șarpe-tigru mare. Steve s-a întors și i-a făcut semn cameramanului să înceapă să filmeze. Ne-am apropiat de șarpe, care bea apă. Acesta a ridicat puțin capul – ne văzuse. Inima a început să-mi bată cu putere, dar am luat o hotărâre. Eram conștientă că aveam o singură șansă cu acel șarpe, căci dacă-l deranjam, urma să pierdem cadrul optim.

Am înaintat, purtându-mi prin apă corpul îngreunat de sarcină, și l-am apucat de coadă. Era uriaș, dar lent și blând, așa cum anticipasem. Am relatat, uitându-mă spre cameră, tot ce știam despre acești șerpi, faptul că ei pot avea chiar și treizeci de pui o dată sau că șerpii-tigru din Tasmania sunt deosebiți, putând rezista și celor mai friguroase ierni.

După ce am dat drumul șarpelui, m-am uitat, spășită, spre Steve. El n-a scos o vorbă. Nu sunt absolut sigură dacă s-a supărat sau nu. Dar probabil și-a dat seama că rămăsesem aceeași Terri dintotdeauna, chiar dacă acum eram însărcinată.

Poate că din pricina stării mele, devenisem și mai sensibilă la cruzimea față de animale. Când am mers în Noua Zeelandă ca să protestăm față de vânătoarea de balene, am vizionat un documentar despre niște balene care atacau navele de pescuit, încercând să apere astfel puii și femelele. Organizarea balenelor implică o structură familială, ele având obiceiuri similare cu ale noastre. În toiul acestei activități cu mare încărcătură emoțională, aflându-mă la Wellington, am simțit pruncul mișcând pentru prima oară. În scurtă vreme, micuțul dansa în pântecele mele zi și noapte.

Mai rămăseseră nenumărate filme de făcut. Am surprins rechini chiar în largul coastei Queensland-ului, în apropierea locului unde trăiau părinții lui Steve. Apoi am pornit spre insulele Galapagos, ultima mea călătorie mai lungă înainte de a naște.

Când am ajuns în Galapagos, am rămas pe apă, la bordul unui catamaran. Căldura m-a luat complet pe nepregătite. Nici măcar pe ambarcațiune nu se simțea vreo adiere. Echipajul dormea pe punte. Steve și John au reușit cumva să obțină niște gheață și, pe rând, umpleau un prosop cu bucățele de gheață ca să-mi răcorească burta uriașă. Pe parcursul unei zile întregi, pruncul nu a mișcat. Eram

îngrijorată. Dar a doua zi, totul a revenit la normal, și mi-am zis că Igor n-a făcut decât să stea liniștit, la fel ca noi toți, încercând să nu se încălzească și mai tare.

Ultima filmare la care am participat în timpul sarcinii a fost iarăși pe coasta Australiei, în cadrul unui documentar despre rechini. Aproape ajunsesem în punctul în care nu mai puteam să ies cu barca. Valurile mă făceau să mă simt incredibil de rău. Am pornit într-o ultimă călătorie și mi-am petrecut cea mai mare parte din timp întinsă pe-o parte, ținându-mă de pântecele enorm.

De acum, Steve cunoștea bine rechinii.

– Rechinii-tigru cei mari vor apărea la ora unsprezece, a spus el.

Și, desigur, au apărut la fix. Aveam cușca pentru scufundări și barca, în care mă aflam eu, împreună cu Steve și cu Sui.

Am rămas în barcă și am privit rechinii-tigru uriași care ne dădeau târcoale. Erau precis mai lungi de patru metri. Mi-am dat seama repede că, din cauza burții mari, aveam un echilibru precar. Trebuia să fiu cu grijă, să nu înclin ambarcațiunea. Sui dobândise experiență în privința asta, așa că s-a așezat în mijlocul bărcii și s-a lungit, rămânând în cel mai sigur loc posibil.

Lui Steve îi plăcea să coboare în cușcă. Rechinii veneau către el, încercând să deschidă containerul neobișnuit și să ajungă la mâncarea cea apetisantă dinăuntru.

– Sunt curioși ca niște copii, mi-a spus, ieșind la suprafață. Se străduiesc din răsputeri să mă înșface!

Când Steve s-a scufundat iarăși, am experimentat eu contactul cu rechinii, din barcă. Rechinii-tigru nu se hrănesc doar sub apă. Acceptă fără nazuri și hrană de la suprafață, chiar se pot sălta parțial în afară. Uriașii rechini-tigru au venit să adulmece barca, să „guste" motorul și și-au băgat capul până-n barcă, la pupa.

Eram fascinată. Steve avea dreptate: e suficient să aduci oamenii în preajma animalelor sălbatice. În ziua aceea m-am îndrăgostit de rechinii-tigru.

A fost cel din urmă documentar de pe parcursul sarcinii mele. În următoarele câteva săptămâni, aveam să mă limitez la activitatea de la zoo.

Într-o seară, am remarcat că pierd ceva lichid, dar când ai o sarcină atât de mare, se întâmplă tot felul de lucruri ciudate cu trupul tău. N-am acordat faptului cine știe ce atenție. Totuși, a doua zi am sunat la spital.

– Ar trebui să vii imediat, mi-a spus asistenta.

Steve nu se afla foarte departe – pe Gold Coast, la sud de Brisbane, filmând rechini-taur.

N-am să-l deranjez, mi-am zis. Mă duc pentru un control rapid și gata.

– Dacă totul e OK, mă întorc acasă, le-am spus celor de la spital.

Asistenta s-a uitat siderată, să vadă dacă vorbesc serios, apoi a râs.

– Nu pleci nicăieri. Naşti!

L-am sunat pe Steve. Când a sosit la spital, am văzut că adusese cu el întreaga echipă de cameramani. John Stainton era la fel de fâstâcit ca toţi ceilalţi, dar a sugerat să filmăm evenimentul.

– N-am nimic împotrivă, a răspuns Steve.

Eu nu eram în dispoziţia necesară pentru a discuta în contradictoriu. Fiecare contracţie îmi absorbea toată energia.

Când m-au dus, într-un final, în sala de naşteri, pe la opt seara, eram atât de obosită, încât nu ştiam cum aş putea merge mai departe. Steve s-a dovedit un instructor excelent. M-a încurajat de parcă tocmai aş fi concurat într-o disciplină sportivă.

– Poţi s-o faci, iubito! răcnea el. Hai, împinge!

La ora nouă şi patruzeci şi şase, a apărut un căpşor, iar Steve nu mai putea de emoţie. Eu, deşi confuză, îmi amintesc cu claritate bucuria de pe figura lui. A ajutat la răsucirea şi scoaterea pruncului. I-am auzit pe Steve şi pe medic anunţând în cor:

– E fată!

Steve a tăiat cordonul ombilical şi şi-a luat fiica nou-născută în braţe, privind-o lung.

– Iat-o pe micuţa noastră Bindi!

Şi-a primit numele după un crocodil de la zoo; se potrivea şi faptul că, în limba aborigenilor, „bindi" însemna „fetiţă". Era micuţa noastră Bindi.

I-am zâmbit lui Steve.

– Bindi Sue, am completat – după căţeaua lui mult-iubită, Sui.

Steve mi-a pus-o în braţe cu delicateţe. Am privit-o amândoi, complet uluiţi. I-am spus:

– N-aş fi reuşit dacă n-ai fi fost tu aici.

– Ba ai fi reuşit.

– Nu, vorbesc serios, chiar aveam nevoie de tine.

Trăiam din nou sentimentul covârşitor că, atâta timp cât eram împreună, totul avea să fie sigur şi minunat. Steve a privit-o pe Bindi şi a zâmbit, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji, cu o iubire infinită pentru fetiţa lui. Lumea câştigase un nou sprijinitor al cauzei animalelor sălbatice.

Capitolul șapte

Stephen Robert Irwin s-a născut la Upper Ferntree Gully, în apropiere de Melbourne, în 1962, de ziua mamei sale, 22 februarie.

Lynette și Robert Irwin – Lyn și Bob – l-au familiarizat cu viețuitoarele sălbatice de la o vârstă fragedă. Crescând, Steve spunea întotdeauna despre casa lor că e „o adevărată menajerie". Asta însemna o colecție mereu mai bogată de acvarii, terarii și cuști, cu o populație de șerpi și șopârle în continuă creștere.

Lyn și Bob s-au mutat din zona orașului Melbourne mai spre nord, în Queensland, în 1970. Au cumpărat terenul grădinii zoologice din Beerwah, după ce făcuseră o excursie în căutare de șerpi. Steve, pe atunci în vârstă de opt ani, și surorile lui, Joy și Mandy, au ajutat la instalarea menajeriei familiei în ceea ce s-a numit la început Beerwah Reptile Park. Joy era sora cea mare, Mandy, mezina, iar Steve, mijlociul. Băiatul se înțelegea bine cu surorile lui, iar rivalitatea obișnuită între frați se exprima în întreceri de genul „cine îngrijește cel mai bine animalele". Bob iubea toate reptilele, inclusiv șerpii veninoși. Lyn adopta animalele rănite sau pe cele orfane. Alcătuiau o echipă redutabilă, iar Steve receptase direct, încă de la naștere, exemplul și învățăturile lor.

– Când plecam la drum, mi-a povestit Steve, dacă vedeam pe marginea șoselei un cangur ucis de o mașină, opream întotdeauna.

Mama și fiul cercetau animalul mort, iar dacă era femelă, se uitau în marsupiu. Astfel au salvat zeci, poate sute de pui de cangur, pe care i-au luat acasă și i-au crescut.

Cunoștințele lui Bob despre comportamentul reptilelor, și mai ales al șerpilor, făceau ca el să fie o resursă de neprețuit pentru cercetători. Queensland Museum voia să studieze obiceiurile taipanilor de uscat, iar Bob împărtășea aceeași pasiune. De asemenea, când administratorii Serviciului național al parcurilor și faunei

din Queensland decideau să mute crocodilii-problemă, îl chemau întotdeauna pe Bob.

Între timp, Lyn a devenit, după cum spunea Steve, „Maica Tereza a animalelor". A conceput un substitut de marsupiu pentru puii de cangur orfani și a găsit preparate potrivite, pe bază de lapte, cu care să-i hrănească. Lyn era creatoarea mediului cald, protector, care a făcut ca visurile, țelurile, aspirațiile fiului ei să devină reale și accesibile. Steve și-a iubit întotdeauna mama. Era o pioneră în munca de reabilitare a viețuitoarelor sălbatice, deschizând calea pentru Steve și pentru mine.

Copilăria băiatului a constat în „familie, animale și sport". În timpul colegiului, Steve a jucat rugby în echipa Caloundra Sharks, apoi a fost selecționat să joace pentru Queensland Schoolboys și să reprezinte statul, dar a preferat să plece pe teren cu tatăl lui, să prindă reptile.

Pasiunea lui Lyn pentru reabilitarea animalelor și pasiunea lui Bob pentru crocodili s-au împletit, constituindu-se în imboldul către un nou efort de a salva crocodilii-problemă, prin mutarea lor în zone unde n-aveau să-i deranjeze pe oameni.

Bob a inventat o modalitate mai blândă, mai grijulie, de a face acest lucru. La vremea respectivă, metoda acceptată de a captura crocodili era plină de cruzime. Supraveghetorii sau agenții din parcurile naționale înfigeau în pielea animalului un harpon cu ghimpi. Apoi trăgeau de el, capturând crocodilul, care se zbătea și sângera. De multe ori, harpoanele nu-și atingeau ținta ori ghimpii se rupeau în timpul luptei, lăsând în urmă o rană cu margini zdrențuite.

– Așa cum procedau atunci, spunea Steve, șansele de succes erau probabil de unu la cinci.

Metoda adoptată de tatăl lui, foarte ingenioasă, era diferită, implicând practici precum săritul pe animal și capcanele din plasă moale. Abordarea s-a născut din cunoștințele lui Bob despre comportamentul crocodilienilor. Aceste reptile sunt animale ce vânează prin tehnici de ambuscadă, prinzându-și prada printr-un salt, din apă pe mal. Bob le ademenea folosind carne proaspătă, în special de porc sălbatic: agăța bucăți mari cât pumnul, drept momeală, în fața câte unei capcane făcute din plasă.

Crocodilii de apă sărată sunt foarte inteligenți, ferindu-se de primejdii. Dar hrana „gratuită" le dădea un sentiment de siguranță. După ce carnea lăsată pe mal dispărea câteva nopți la rând, Bob introducea momeala adânc în capcană.

Crocodilul vizat intra și trăgea de carne; astfel se declanșa un mecanism cu resort, făcând să cadă un sac cu lest. Prin cădere, sacul închidea gura capcanei,

care devenea ca o pungă cu șiret, împiedicând crocodilul să scape. Apoi urma partea dificilă. Bob și micul Steve trebuiau să țintuiască locului crocodilul lungindu-se peste el. Bob scotea plasa de pe animal, îi acoperea ochii și-i lega fălcile cu bandă adezivă, după care îl transporta într-o ladă specială.

Procedeul a fost elaborat de-a lungul multor ani, prin încercări repetate. Steve avea să-l perfecționeze mai târziu. Era, fără urmă de îndoială, superior harponului cu ghimpi. Crocodilii de care trebuia să se ocupe Bob se aflau în următoarea situație: fie erau împușcați de vecinii lor, oamenii, furioși și temători, fie erau mutați într-un mediu mai sigur. Bob prefera să asiste la disconfortul temporar al crocodilului capturat, decât să-l vadă mort, abandonat pe un mal.

Își lua cu el băiatul când mergea să mute un crocodil.

– După un timp, eu țineam lanterna, iar tata sărea pe cei mai mici, povestea Steve. Îi zvârlea pe fundul bărcii, iar eu mă aruncam peste ei, să-i țin locului. Se zbăteau și se luptau serios cu mine.

Steve a făcut prima sa captură personală abia la nouă ani. La acea vreme, tatăl și fiul lucrau deja de vreo doi ani împreună la transbordarea crocodililor.

Cei de la Serviciul național al parcurilor și faunei din Queensland erau siguri că priceperea lui Bob îi va ajuta să mute un grup de crocodili de apă dulce de pe râul Leichhardt. Cei de apă dulce sunt mai mici, au botul mai lung și mai îngust, și sunt mai puțin agresivi decât cei de apă sărată. Dar chiar și așa, au niște colți de temut și pot încerca să muște când se simt amenințați.

Bob și Steve au lucrat împreună mai multe nopți, mutând crocodilii unul după altul, dintr-un sector al râului care urma să fie îndiguit. În ultima noapte, pe când Bob se căznea să azvârle un crocodil în barcă, Steve a surprins lucirea roșie a ochilor altuia, cu ajutorul lanternei. L-a alertat pe tatăl său.

– Du-te în față, i-a spus Bob. Ține lumina pe el.

Steve și-a dat seama atunci că acea captură urma să fie diferită. Se afla în partea din față a bărcii – ceea ce însemna că el însuși avea să sară pe crocodilul din apă.

Bob l-a făcut să aștepte cu saltul până în ultima clipă posibilă. Steve ținea fasciculul lanternei ațintit asupra ochilor crocodilului.

– OK, al nostru e! a strigat Bob.

Și-a îndreptat propria-i lanternă asupra reptilei. Acela era semnalul pentru ca Steve să abandoneze lanterna lui și să se pregătească de salt.

– Așteaptă, mai așteaptă un pic, i-a cerut Bob.

Barca s-a apropiat și mai mult. Bob abia putea să-și țină în frâu fiul, care trepida de nerăbdare.

– Acum!

Steve a sărit. Imediat ce a făcut-o, și-a dat seama că apreciase greșit mărimea crocodilului. N-avea un metru. Avea mai degrabă un metru douăzeci sau un metru și jumătate, și cântărea cu siguranță la fel de mult ca el.

Reptila s-a scufundat în adâncuri. „Orice-ar fi, nu-i dau drumul", și-a spus Steve. Sub nici o formă nu-și va dezamăgi părintele. Chiar pe când începea să se sufoce, Steve a simțit brațele puternice al tatălui său apucându-l ferm. Avea să-i aducă – și pe el, și pe crocodil – la suprafață.

Steve mi-a mărturisit că, atunci când a privit chipul tatălui său, a citit deopotrivă îngrijorare și mândrie. Îngrijorare, fiindcă pentru o clipă îl pierduse din ochi pe Steve în apa mâloasă, și mândrie, fiindcă acesta făcuse o captură perfectă.

– Tata a început să râdă cu gura până la urechi, își amintea Steve. Sărisem pe primul meu crocodil. A fost unul dintre cele mai importante momente ale vieții mele.

Bob și Lyn l-au îndrumat pe Steve pe drumul care avea să fie al lui. Incredibil a fost însă cât de bine a preluat exemplul părinților săi și l-a dus mai departe, amplificându-l.

În 1980, Bob și Lyn au hotărât să schimbe denumirea grădinii zoologice Beerwah în cea sub care aveam s-o cunosc eu, Queensland Reptile and Fauna Park. Revoltat de măcelărirea irațională a crocodilienilor, Bob s-a apucat să extindă grădina, creând habitate speciale pentru reptilele salvate de la pieire.

La începutul anilor optzeci, Steve avea optsprezece ani, terminase recent liceul de stat din Caloundra și încă se mai afla sub aripa tatălui său. Zece ani mai târziu, era cu totul altul. Se dovedise capabil să lucreze singur cu cele mai periculoase animale sălbatice din lume, obținând rezultate spectaculoase. Datorită anilor petrecuți în mijlocul naturii, înțelegea profund esența acesteia. Mai mult decât atât, între el și viețuitoarele sălbatice se stabilise o legătură unică, pe care avea s-o păstreze toată viața.

Legenda despre un uriaș crocodil negru de apă sărată sălășluind la Cape York se răspândise de câțiva ani.

Animalul bântuia cursul unui râu din nordul statului Queensland și refuza să se lase prins sau omorât. În 1988, responsabilii programului de gestionare a crocodililor de pe Coasta de Est le-au cerut lui Bob și lui Steve să prindă acest crocodil-problemă și să-l transfere la grădina lor zoologică.

Era o misiune dificilă. La început, cei doi n-au găsit nici urmă de crocodil negru. Luni la rând, Bob și Steve au cercetat mlaștinile cu mangrove și malurile râu-

rilor, dar într-un final au depistat o urmă de târâre ce trăda prezența în regiune a unui mascul de dimensiuni impresionante.

Și atunci, Bob i-a acordat fiului său votul de încredere suprem. L-a lăsat singur și s-a întors la Beerwah. Steve a rămas cu dulăul lui de atunci, Chilli. Uriașul crocodil de apă sărată se dovedise în repetate rânduri mai isteț decât „profesioniștii" de la crescătoriile de crocodili ori decât vânătorii cu puști de mare calibru trimiși să-l extermine. Steve prelua o vânătoare care dura deja de ani buni. Atât că el plănuia să salveze acest dinozaur modern, nu să-l ucidă.

Într-o noapte însă, a fost cât pe ce ca marele crocodil să-i vină lui de hac. Steve a depistat o femelă mai mică și a întins o plasă de-a latul râului, ca s-o prindă. O forță incredibilă a început să tragă plasa în amonte, împotriva curentului și, totodată, împotriva oricărei logici.

Steve a pornit motorul bărcii, dar asta n-a ajutat. Prova s-a înclinat, iar ambarcațiunea a început să ia apă. Steve s-a grăbit să taie plasa și s-o elibereze înainte ca monstrul nevăzut să afunde barca în mâl. N-ar fi trebuit să se obosească: prova a țâșnit brusc în sus și plasa a rămas atârnând. Când Steve a tras-o, a descoperit o gaură imensă, la fel de mare ca întreaga barcă. Plasa rezistentă fusese sfâșiată fără nici o dificultate.

Într-o altă seară, Steve și Chilli priveau un grup de porci sălbatici care traversau râul. Când animalele au început să urce pe malul celălalt, ultimul godac a părut să lunece brusc înapoi în apă și a dispărut, fără să se zbată, fără să guițe. Steve nici măcar n-a izbutit să-l zărească pe marele crocodil.

Pândind fantoma cea neagră, Steve a devenit una cu râul. A petrecut luni la rând în acea regiune pustie. Ignora nămolul din mangrove, care-l acoperea uneori, pentru a rămâne complet camuflat, în timp ce stătea și aștepta în tăcere. A ajuns să cunoască bazinul râului ca pe propriul său buzunar.

Și atunci, crocodilul a făcut prima mutare. Steve a descoperit că momeala uneia dintre capcanele sale dispăruse, înșfăcată cu atâta forță, încât firul de nailon de care fusese legată ajunsese sus-sus, într-un copac. În seara următoare, a ales ca momeală o bucată de carne cu miros puternic. A plasat-o în aval și și-a croit drum înapoi prin mlaștină, ca să nu lase nici un semn al prezenței sale.

În următoarele două zile, nimic. Steve a pus altă momeală, folosind de astă dată leșul unui porc întreg. S-a trezit în timpul nopții, alertat de Chilli. Se întâmplase ceva care tulburase liniștea mangrovelor. Dar Steve a trebuit să aștepte până la ziuă ca să verifice capcana.

Dimineață, a pornit cu barca și a descoperit că marele crocodil era într-adevăr cel care declanșase capcana, fiind acum prins în plasă – oarecum... Deși alesese

plasa pătrată deoarece era cea mai mare dintre toate, coada crocodilului și un picior din spate ieșeau în afară. Dar fantoma neagră fusese în sfârșit capturată.

La apropierea lui Steve, animalul a început să se zbată nebunește, doborând mangrovele de-o parte și de alta a capcanei. Steve a încercat să-i prindă fălcile cu o frânghie, însă crocodilul se împotrivea prea violent. De regulă, Chilli distrăgea atenția crocodililor, dându-i lui Steve ocazia să-i lege. Dar câinele tremura acum în fundul bărcii. Steve rămăsese singur.

În cele din urmă, a reușit să-i lege maxilarul cu o frânghie, ancorând celălalt capăt de un copac. Cu o puternică „rostogolire a morții" – manevră de apărare în care reptila își răsucește corpul uriaș –, marele crocodil a doborât copacul la pământ, zdrobindu-l. Steve a încercat iarăși; crocodilul se zbătea, mârâia și mugea, în semn de protest față de omul în haine kaki, încercând întruna să-l muște, să-l facă bucăți.

În cele din urmă, uriașa reptilă s-a mai rostogolit o dată, atât de violent, încât a alunecat de pe mal și a aterizat în barcă. Barca s-a scufundat pe dată. Chilli apucase să sară și înota deja spre țărm, în timp ce Steve lucra contra cronometru. Imediat, a legat animalul aflat sub apă, cu capcană cu tot, de barcă. Dar ca să miște barca plină cu apă și crocodilul de o tonă era de-a dreptul imposibil. Steve a alergat câțiva kilometri, prin căldura năucitoare, până la o fermă, de unde spera să obțină ajutor. Oamenii de acolo au cam șovăit, dar când Steve le-a promis o ladă de bere, înțelegerea a fost încheiată.

Legând ambele laturi ale bărcii lui Steve de un vas de pescuit, au izbutit s-o remorcheze în josul râului, unde puteau să ridice barca și crocodilul, cu scripeți, pe mal, ca să vâre animalul într-o ladă. Între timp, se adunase o mulțime de spectatori și, în scurt timp, Steve a reușit să-i facă pe localnici să vadă cât de impresionant era acel bătrân crocodil.

A adus monstrul la Beerwah, l-a botezat Acco și i-a alocat un heleșteu mare, pregătit din vreme de către Bob, cu ascunzători din belșug.

Când Steve mi-a istorisit povestea capturării lui Acco, ne aflam în parcul tematic al crocodililor de la grădina zoologică. După aceea, am simțit că trebuie să merg să-l văd din nou. Și, iată-l: fantoma întunecată în carne și oase, impozantă, încălzindu-se pe malul mlaștinii sale.

Stând acolo, lângă acea măreață reptilă, am încercat să cuprind cu mintea ideea că oamenii voiseră s-o ucidă. Colții uriași, terifianți, îi dădeau un aer primitiv, iar plăcile osteodermice luceau, negre, în soare – un dinozaur care trăia încă printre noi. Gândul la cruzimea născută din teamă, ce-i făcea pe oameni să urască aceste animale, m-a cutremurat.

În ce-l privește pe Acco, acesta nu uitase cum fusese capturat, chiar dacă trecuseră mai bine de zece ani. Ori de câte ori Steve intra în țarcul lui, Acco îl pândea și încerca să-l atace, repezindu-se din apă cu intenția de a-l lua prin surprindere.

În 1991, când l-am cunoscut pe Steve, tocmai încheia un deceniu întreg petrecut în sălbăticie, fie cu Bob, fie pe cont propriu, doar cu Chilli, iar mai apoi cu Sui. Acei ani fuseseră ca o probă a focului. În copilărie, Steve își dorise un singur lucru: să devină ca tatăl lui. La douăzeci și nouă de ani, nu doar că era ca Bob, dar chiar îl depășise.

Activitatea lui nu se limitase la prinderea crocodililor, ci fusese mult mai vastă. În deșerturile din vest, el și Bob i-au ajutat pe cercetătorii de la Queensland Museum să înțeleagă complexitatea comportamentului taipanilor de uscat. Steve a întreprins un studiu asupra unui tip de varan arboricol rar și foarte puțin înțeles. De asemenea, s-a cățărat în copacii pădurilor tropicale din peninsula Cape York, pentru a-și aprofunda cunoștințele de herpetologie.

Pe lângă faptul că avea un talent înnăscut în fața camerei de filmat, Steve devenise, de-a lungul anilor optzeci, un naturalist serios. Experiența lui directă, câștigată în anii petrecuți în sălbăticie, și cunoștințele teoretice se împleteau minunat. Nimeni nu mai făcuse vreodată ceea ce izbutise el – urmărirea și capturarea crocodililor luni în șir, de unul singur, cu mâinile goale.

Steve și cu mine am adus-o pe Bindi acasă în iulie 1998. Miezul iernii în zona Sunshine Coast nu e chiar ca în Antarctica. Nu ninge niciodată. Dar casa veche de pe teritoriul grădinii zoologice, construită în stilul regiunii Queensland, pe piloni și cu uși mari, duble, care dădeau spre verande, era greu de încălzit. În plus, avea o mulțime de trepte care duceau la ușa din față și la cea din spate. Grija ca lui Bindi să-i fie tot timpul cald reprezenta o provocare, dar ne-am descurcat. Am adus în casă aeroterme și o înfofoleam mereu pe micuță.

Puseserăm ochii pe un teren alăturat grădinii zoologice și hotărâserăm să-l cumpărăm. Pe noua proprietate exista o casă mică, fără nimic somptuos – o locuință modestă, construită din cărămidă, cu trei dormitoare și o baie. Cel mai mult ne plăcea poziția ei izolată. Constructorul o ascunsese într-o livadă cu arbori de macadamia, dar chiar și așa, era la doi pași de zoo. Puteam să facem parte din grădina zoologică și, totodată, să fim despărțiți de ea. Perfect!

– Aranjează casa asta exact cum îți place, mi-a spus Steve. Ea va fi căminul nostru.

S-a dedicat mutării și instalării în noua locuință. Știam că acela va fi ultimul

nostru popas, că nu ne vom mai muta de acolo. Nu primeam niciodată musafiri. Grădina zoologică era locul unde socializam. Fiindcă trăiam atât de aproape de ea, ar fi fost uşor să fim invadaţi de lume, aşa că ne-am făcut obiceiul de a nu invita niciodată oameni la noi acasă. Nu că n-am fi fost persoane prietenoase, ci pur şi simplu din dorinţa de intimitate. Casa din cărămidă era doar pentru familia noastră.

Aproape imediat ce ne-am adus fetiţa acasă, i-am şi făcut bagajele pentru plecare. Bindi avea şase zile când a pornit în prima ei călătorie pentru filmări (de fapt, era a doua, dacă socotim şi naşterea). Steve, Bindi şi cu mine am decolat spre America, oprindu-ne mai întâi pe insula australiană Double, în căutare de broaşte ţestoase.

Am mers cu maşina pe dunele de nisip ale insulei, petrecând o zi de filmări pe plajele spectaculoase din zonă. Bindi s-a descurcat strălucit, fiind absolut liniştită şi mulţumită. Fraser, unul dintre asistenţi, stătea cu micuţa, cât timp Steve şi cu mine filmam. Apoi mergeam în spatele camerei, o luam în braţe şi o sărutam, iar eu puteam s-o alăptez. Bindi nu scâncea, nu spunea nici „pâs". Jur că părea să tacă intenţionat când John striga: „Motor!"

Mă simţeam fantastic să filmez din nou, şi mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise asta. Echipa reprezenta familia noastră extinsă. N-am sesizat defel vreo senzaţie de iritare sau murmure din partea cuiva, când am anunţat că vom avea cu noi un bebeluş de şase zile. Dimpotrivă, atmosfera era una de mare bucurie. Ştiu cu precizie când a avut loc introducerea lui Bindi Irwin în lumea minunată a realizării de documentare despre natură: joi, 30 iulie 1998, în spectaculoasa zonă subtropicală din largul coastei statului Queensland, unde nisipul alb, sclipitor, întâlneşte apele turcoaz. Acela e locul în care ţestoasele marine vin purtate de valuri la ţărm, în fiecare an, ca să-şi depună ouăle.

Următorul popas: Statele Unite, cu bebe la bord. Bindi era atât de micuţă, încât încăpea pe o pernă obişnuită de avion. Steve o supraveghea aproape obsesiv, foindu-se în jurul ei şi stând de pază ca nu cumva să cadă ceva din compartimentele de bagaje aflate deasupra, când acestea erau deschise. Un tată extrem de protector.

Prima noastră filmare din California s-a concentrat asupra şerpilor cu clopoţei şi a păianjenilor. În Texas, Bindi a putut face cunoştinţă cu broaşte râioase şi cu şerpii constrictori Trans-Pecos. Steve a găsit, într-o casă abandonată, două exemplare uimitoare dintr-o specie de şerpi neveninoşi. Am urmărit reacţia micuţei Bindi, în vârstă de două săptămâni, în preajma lor. A privit şerpii şi a întins braţele minuscule, nesigure, spre ei.

Am râs, încântată de entuziasmul fetiței. Steve s-a uitat la mine, părând a-mi spune: „Vezi? Mica noastră apărătoare a animalelor sălbatice!"

În Florida, am petrecut un timp cu vreo câțiva reprezentanți ai forțelor de ordine americane, la Baza Aeriană Eglin. Înlăturând vegetația de pe o porțiune de teren care urma să fie folosită pentru operațiuni militare, ofițerii de acolo dăduseră peste un uriaș crotal-diamant. Acești șerpi cu clopoței ajung, la vârsta adultă, să fie cei mai lungi din familia lor, dar dimensiunile exagerate ale celui în cauză aveau alt motiv: era o femelă gestantă. La scurt timp după ce mânuitorii de reptile locali au transportat-o într-o incintă specială, a și născut.

Am privit crotalii nou-născuți cum ies la lumină, rămân nemișcați o clipă, apoi încep să atace tot ce mișcă în preajmă. Cu toate că era un excelent mecanism de apărare, în caz că vreun animal de pradă s-ar fi pregătit să-i înhațe, făceau o impresie comică. Deși mititei, erau toți numai colți și încercau să pară fioroși. O modalitate interesantă de a saluta lumea. Chiar și pe ofițerii i-au amuzat.

După ce militarii urmau să-și încheie misiunea, toate animalele sălbatice periculoase pe care le adunaseră (inclusiv crotalii) aveau să se întoarcă exact de unde veniseră.

În timpul filmărilor din Florida, Steve se simțea în elementul lui. A depistat la Eglin un șarpe-coral și un alt crotal-diamant uriaș. Era cumplit de cald, cum e de obicei vara în sud-estul Statelor Unite. Bindi petrecea mult timp în vehiculul cu aer condiționat, un membru al echipei supraveghind-o continuu. Eu mă îndepărtam suficient de mult pentru ca microfoanele să nu înregistreze huruitul motorului mașinii, filmam ca nebuna, apoi alergam înapoi la ea.

Lui Bindi îi plăcea întotdeauna să fie aproape de Steve. Prezența lui părea s-o incite și s-o calmeze în același timp. Îi arăta absolut tot ce cuprindea lumea lui, toate viețuitoarele, peisajele, oamenii. La doar câteva săptămâni, Bindi întorcea capul când Steve trecea pe lângă ea, apoi gângurea până când venea și o lua în brațe.

Legătura dintre tată și fiică devenea mereu mai puternică.

Steve avea o mare influență asupra lui Bindi, dar și ea l-a schimbat. După călătoria în Florida, Bindi și cu mine am plecat acasă, în timp ce Steve a pornit spre insula indoneziană Sumatra. Noi nu puteam să-l însoțim, din cauza riscului de malarie. La un moment dat, pe când Steve filma urangutani, proaspătul rol de tată pe care și-l însușise s-a dovedit a-i fi util.

Un paznic local, care lucra de douăzeci și cinci de ani cu urangutanii din parcul național, l-a însoțit pe Steve în pădurea tropicală, unde au întâlnit o mamă urangutan cu puiul ei.

– Îmi amintește de Bindi! a exclamat Steve, văzând puiul de maimuță.

Era un pui fericit, pus pe șotii, agățat de maică-sa, în vârful unui copac.

– Va ieși o filmare excelentă, i-a spus Steve cameramanului. După ce mă urc în copac, vei putea să mă prinzi în același cadru cu urangutanii.

Paznicul a dat din mâini, avertizându-l pe Steve să nu încerce asta.

– Nu poți face în nici un caz așa ceva, a spus el. Mamele urangutan sunt extrem de protectoare. Dacă încerci să te apropii de copac, o să coboare și o să-ți smulgă brațele. Nu te va tolera pe teritoriul ei!

– N-am să mă duc prea aproape, a insistat Steve. Urc doar puțin. Camera poate să mă filmeze, prinzând-o și pe ea în fundal.

Experimentatul paznic a căzut pe gânduri.

– OK, Steve, a admis el. Dar îți garantez, o să coboare din copacul acela și o să-ți rupă oasele.

– Nu-ți face griji, prietene, a replicat Steve. Totul va fi în regulă.

Și a urcat în copac. Mama urangutan a pornit în jos, exact așa cum anticipase paznicul. Târându-și puiul după ea, și-a croit drum cu abilitate până la Steve. El nu s-a clintit. A rămas nemișcat pe o creangă și a privit-o cum se apropie.

Echipa a filmat totul, iar scena aceea a devenit una dintre cele mai incredibile din istoria documentarelor. Femela s-a îndreptat către Steve. A sărit pe aceeași creangă. Apoi s-a apropiat încet-încet și s-a așezat chiar lângă el. Toți cei din echipă erau panicați, în afară de Steve.

Maimuța l-a cuprins cu brațul pe după umeri. Fără să dea drumul puiului, l-a strâns pe Steve la piept și, țuguindu-și buzele, i-a oferit o privire iubitoare, drept în ochi.

– Ai un copilaș frumos, scumpo, a spus Steve încet.

Puiul a pornit pe creangă, depărtându-se puțin. Fără să-și dezlipească privirea de la Steve, maimuța a întins brațul și l-a adus înapoi.

– Ești o mamă bună, a gângurit Steve. Să ai grijă de năpârstocul acela.

– N-am văzut în viața mea așa ceva! a spus mai târziu paznicul, uluit.

Întâmplarea a reprezentat o nouă dovadă a legăturii neobișnuite pe care o avea Steve cu vietățile sălbatice pe care le iubea atât de mult, dar a constituit și recunoașterea reciprocă între doi părinți orgolioși.

Între timp, acasă, viața mea a devenit mult mai ușoară, datorită ajutorului dat de Joy, sora lui Steve, și de soțul ei, Frank Muscillo. Înalt și brunet, cu o expresie deschisă, prietenoasă, Frank a lucrat la început cu jumătate de normă la grădina zoologică, ajutându-mă cu plățile și actele. Dacă Frank nu m-ar fi sprijinit în pe-

rioada aceea, când încercam să fac față deopotrivă muncii cu animalele și trebuințelor bebelușului, nu știu ce m-aș fi făcut.

Frank se pricepea de minune la contabilitate, era un om de afaceri excepțional și un tată așijderea. Având și el doi copii, înțelegea că, oricât de mult ar fi fost de lucru, familia trebuia să se afle pe primul loc. În cele din urmă, a devenit managerul general al grădinii zoologice și un factor determinant în reușita ei.

Bindi înflorea. La numai șase săptămâni, își ținea capul ridicat fără sprijin și întindea mâna după diferite obiecte. Când Steve s-a întors din Sumatra, s-a văzut limpede cât de dor îi fusese de fetița lui. N-am putut să nu zâmbesc când Steve s-a așezat pe canapea lângă Bindi și i-a povestit aventurile sale, clipă de clipă, în timp ce ea îl privea concentrată.

Steve împărtășea totul cu micuța. O lua prin grădina zoologică și îi făcea cunoștință cu animalele. Într-o zi, a dus-o în țarcul lui Agro, unul dintre cei mai mari crocodili ai noștri. La zoo venise un grup de elevi, care se înșiraseră, în uniformele lor îngrijit călcate, de jur împrejurul țarcului. Bindi a scos un țipăt de încântare și nu-și mai lua ochii de la Agro. În după-amiaza aceea, Steve a făcut prezentarea crocodililor cu fiica lui în brațe.

Mai apoi, am remarcat că Bindi era mai vioaie decât o văzusem vreodată. Părea în al nouălea cer. Să fie împreună cu tatăl ei pentru demonstrația cu crocodili a devenit un eveniment pe care-l aștepta cu nerăbdare. Uneori, Bindi și cu mine ședeam în țarc să-l privim pe Steve lucrând cu reptilele, iar micuța plângea până când el o lua în brațe, ca s-o ducă în miezul acțiunii.

La aniversarea de un an a lui Bindi, în iulie 1999, am inaugurat o tradiție: am deschis larg porțile grădinii zoologice, oferind intrare liberă tuturor copiilor. I-am servit cu tort, și am invitat papagali, cămile, șerpi și șopârle să petreacă împreună cu noi. A plouat cu găleata toată ziua, dar n-a contat. Trei sute de oameni veniseră să sărbătorească împreună cu noi.

Mama lui Steve a zâmbit, plină de mândrie, toată ziua. Se vedea cât de important era pentru Lyn faptul că fiul ei își întemeiase o familie. Iar Bindi a petrecut de minune, îmbrăcată cu un puloveraș roz, împletit de bunică-sa.

În seara aceea, Bindi, Steve și cu mine ne-am ghemuit cu toții în așternut.

– Câtă vreme suntem împreună, totul va merge de minune, a șoptit Steve.

Era puțin înfricoșător și nu voiam să mă gândesc la asta, dar se părea, într-adevăr, că Steve se băga în mai multe necazuri atunci când pleca de unul singur. De fiecare dată când făceam o călătorie împreună, știam că totul va fi OK. Despărțiți însă, aflându-ne la distanță, aveam amândoi un sentiment de deconcertare, greu de exprimat în cuvinte.

Pentru următorul documentar, am traversat cu un avion DC-10 toată țara, de pe Coasta de Est până pe cea de Vest. Am pătruns în „miezul roșu", interiorul continentului, unde se află Uluru, sau Ayers Rock, unul dintre cele mai cunoscute simboluri naturale ale Australiei.

– Privește, a spus Steve la sosire. E inima Australiei.

Înțelegeam de ce. Un uriaș munte roșu se ridica de pe terenul plat, nisipos. Stânca arăta straniu, răsărind deodată pe marea întindere a deșertului.

Am filmat, cu respect, numai în zonele unde ni s-a permis accesul, cu binecuvântarea aborigenilor. Când am ajuns lângă stâncă, Steve a văzut în apropiere o șopârlă. S-a întors spre cameră ca să vorbească despre ea. Eu mă concentram la Steve, Steve se concentra la șopârlă, iar John filma. Bindi era cu noi, dar la vremea aceea abia dacă putea să facă doi pași singură, așa că știam că nu-mi pot permite să rămân cu ochii la Steve.

Dar când John a strigat: „Suficient!" și ne-am întors spre Bindi, ceea ce am văzut ne-a uluit. Fetița se lipise de baza stâncii Uluru. Își așezase ambele palme pe piatra netedă, își lipise ușor obrazul de stâncă și stătea așa, ca hipnotizată.

– Bindi ascultă, a șoptit Steve.

A fost un moment straniu. Echipa s-a oprit, privind scena. Apoi Bindi a părut să iasă din transă. S-a așezat în fundulet și s-a apucat să-și bage în gură nisip roșu de Uluru.

Plănuisem o vizită în Oregon. Steve avea să ni se alăture, după ce Bindi și cu mine promovam noua noastră linie de jucării „Vânătorul de crocodili" la marele târg anual de la New York. Așa că am plecat cu Bindi mai înainte. Am mers cu mașina spre sud, pe coasta Oregonului, până la modesta cabană pe care o dețineam împreună cu sora mea. Nu puteam să-l contactăm pe Steve, fiindcă celularul nu avea semnal. Nu exista telefon nici la cabană, ci doar unul cu fise peste drum, la benzinărie. Era una dintre rarele dăți când nu puteam păstra legătura unul cu altul.

În acest răstimp, în Australia, părinții lui Steve se hotărâseră să se mute mai aproape de noi, la grădina zoologică. Aveau să ne gestioneze proprietatea de la Great Dividing Range, pe care o numiserăm Ironbark Station. Era terenul destinat conservării naturii, pe care încercam să reinstaurăm flora și fauna originare. Începuserăm să plantăm eucalipți la scurt timp după ce cumpăraserăm domeniul. Steve muncea până noaptea târziu, plantând copaci. Dacă nu ploua imediat, mergea și uda fiecare puiet în parte. Nutream mari speranțe că, într-o zi, acel teren va oferi refugiu pentru tot felul de vietăți, de la urși koala până la bursuci marsupiali.

Aceasta era proprietatea pe care o preluau Lyn și Bob. Mama lui Steve se arătase deosebit de încântată că se va afla mai aproape de restul familiei. Ea și Bob locuiseră în Rosedale, pe coasta Queensland-ului, la patru ore și jumătate distanță, cu mașina, de grădina zoologică. La Ironbark Station se putea ajunge în numai două ore.

Dormeam buștean în cabana de lângă plaja din Oregon, când cineva a bătut la ușă. Pe terasă am zărit o femeie care a spus că e de la Crucea Roșie. Aveam mintea încețoșată.

– Nu vreau să vă alarmez, a zis femeia. Dar trebuie să sunați imediat acasă.

M-a cuprins groaza. Gândurile îmi alergau prin cap nebunește. Se întâmplase ceva cu Steve? Bindi dormea. Am rugat-o pe asistenta de la Crucea Roșie să rămână pe terasă cât trag o fugă peste drum, la telefonul public. Procedura pentru apeluri internaționale părea extrem de complicată și cumplit de lentă în dimineața aceea.

Am auzit vocea lui Steve la celălalt capăt al firului și m-a inundat un val de ușurare. Dar Steve vorbea incoerent. Printre hohote de plâns, a reușit să rostească, sugrumat, câteva cuvinte. Mama lui murise într-un accident rutier.

Am simțit că mi se scurge tot sângele din creier. Nu-mi venea să cred. Steve a încercat să-mi explice, dar legătura se întrerupsese.

A fost nevoie de mai multe telefoane disperate ca să aflu ce se întâmplase. Lyn plecase de la Rosedale ca să facă un ultim transport, al celor câtorva obiecte rămase, pentru mutarea în noul lor cămin de pe proprietatea noastră. O însoțea malamutul familiei, pe nume Aylic, instalat pe scaunul pasagerului, și Sharon, păianjenul lor mâncător-de-păsări, aflat într-un terariu din sticlă, în spate. Lyn a părăsit casa din Rosedale pe la ora trei dimineața.

Aproape de Ironbark Station, camioneta ei, rulând cu aproape o sută de kilometri la oră, a ieșit de pe șosea. A lovit un copac. Lyn a murit pe loc. Aylic a murit și el, iar terariul în care se afla tarantula s-a făcut zob.

Dimineața devreme, exact în momentul când se petrecuse accidentul, Steve lucra cu excavatorul la zoo. Brusc, a avut senzația că l-a lovit ceva și a căzut de pe utilaj, izbindu-se puternic de sol. Mi-a spus mai târziu că a fost convins că se întâmplase ceva groaznic.

S-a urcat în camioneta lui și a pornit la drum. N-avea habar ce se petrecuse, dar știa unde trebuie să meargă. Cu o precizie nefirească, s-a îndreptat spre locul accidentului. Telefonul mobil a început să sune. Era Frank. Atunci când cumnatul lui i-a spus ce se petrecuse și unde, Steve și-a dat seama că se îndrepta exact într-acolo.

Am făcut imediat bagajele și m-am repezit să prind primul avion spre casă. Familia era răvășită. Steve se afla în stare de șoc, iar Bob, și mai rău. Lyn fusese întotdeauna conducătoarea familiei, cea care ținuse totul laolaltă. Avusese o personalitate puternică, de lider. Moartea ei nu părea reală.

Nu mă mai confruntasem niciodată cu acest fel de suferință. Lyn abia trecuse de cincizeci de ani, iar faptul că viața îi fusese curmată părea o mare cruzime. Anii care urmau ar fi trebuit să fie anii ei de aur. Împreună cu Bob, putea să înceapă să se bucure de viața pentru care trudiseră din greu amândoi. Ar fi fost împreună, aproape de familia lor, având grijă de pământ și trăind în natura pe care o iubeau enorm. Acum, bunica lui Bindi plecase, tocmai când amândouă așteptau cu nerăbdare să fie laolaltă.

Îmi simțeam inima frântă. Nu-mi puteam imagina prin ce treceau Steve, tatăl și surorile lui. Steve era imposibil de consolat, iar Bob, se vedea bine, nu putea face față situației. Joy și Mandy încercau să împiedice lucrurile s-o ia razna, dar erau și ele cumplit de îndurerate. Toți cei de la grădina zoologică sufereau.

Mandy, sora mai mică a lui Steve, s-a ocupat de trierea lucrurilor din camionetă. Unul dintre obiectele împachetate de Lyn era ceainicul lui Bob. Când Mandy s-a dus să-l spele, a sesizat ceva mișcând. Înăuntru se afla Sharon, tarantula, singura supraviețuitoare a accidentului, care reușise cumva să se târască și să se ascundă în ceainic.

După înmormântare, timpul a părut să încetinească, apoi să se oprească de-a dreptul. Avea să treacă mult până când viața să revină la normal. Moartea mamei a fost un lucru peste care Steve n-avea să reușească să treacă niciodată complet. Lyn Irwin a fost o pionieră în activitatea de reabilitare a speciilor sălbatice. I-a lăsat fiului ei o importantă moștenire – și, în cele din urmă, aceasta avea să se dovedească mai puternică decât moartea ei. Dar, imediat după accident, nu puteam vedea decât pierderea.

Capitolul opt

După moartea lui Lyn, Steve a ales să se confrunte cu durerea cufundându-se în muncă pe domeniile noastre. În cabina unui excavator sau buldozer, putea fi singur cu gândurile lui. Lucra pe terenul din jurul grădinii zoologice, spre a-l pregăti pentru extinderea acesteia. Își propusese să creeze la zoo un Madagascar în miniatură, un habitat insular. Fidel idealului său de a face viețuitoarele sălbatice să ajungă la inimile oamenilor, Steve considera că vizitatorii grădinii n-ar trebui să fie nevoiți să privească animalele de peste apă. Urmau să se plimbe cu un vaporaș și să debarce printre țestoase de uscat și lemurieni. Dacă lemurienii doreau să coboare ca să se joace, era minunat; dacă voiau să rămână în copaci, la fel de bine. În orice caz, insula avea să fie un loc unde să cutreiere liberi.

Tocmai atunci am fost chemați la Hollywood. Dacă se poate concepe un loc cât mai depărtat de chestiuni din viața reală ca doliul și pierderea, Hollywood-ul ar fi acela.

Nimeni n-a observat că Steve, cel care a apărut la decernarea premiilor Emmy, avea o rană sufletească nevindecată încă.

Croc Files era o emisiune amuzantă, fiecare episod purtându-i pe cei mici într-o nouă aventură cu nenumărate viețuitoare sălbatice. Emisiunea fusese nominalizată la secțiunea „Serial pentru copii", iar înmânarea premiilor a avut loc în mai 2000, la Century Plaza din Los Angeles.

Agitația premiilor Emmy nu l-a impresionat prea mult pe Steve. Metropola americană nu reprezenta locul unde și-ar fi dorit să se afle, nici măcar în vremurile bune, iar de-acum era și mai dificil, fiindcă n-avea să-și mai poată împărtăși izbânzile cu mama sa.

Întâmplarea a făcut ca seara să aparțină emisiunii *Bill Nye, the Science Guy* a Disney Channel, câștigătoare a patru premii, inclusiv cel pentru care concura se-

rialul nostru. Mi-a părut rău pentru John Stainton și Judi Bailey, producătorii filmului *Croc Files*, dar știam că și o nominalizare înseamnă foarte mult.

Totuși, Hollywood-ul încă nu terminase cu noi.

Atunci au început discuții preliminare cu MGM, unul dintre marile studiouri de la Hollywood, pentru realizarea unui lungmetraj cu „Vânătorul de crocodili". Deși negocierile erau obositoare, convingerea lui Steve că filmul va avea un puternic mesaj conservaționist nu s-a clintit nici o secundă. L-a convins pe John Stainton să impună ca în film să nu existe imagini cu viețuitoare din sălbăticie generate de computer. Nu voiam să ne prefacem că reacționăm la vederea unui animal aflându-ne în fața unui paravan verde, ca apoi specialiștii în grafică pe computer să asambleze cadrele. Așa ar fi procedat în mod normal cei de la Hollywood, dar pentru Steve nu era o opțiune acceptabilă.

În decursul tratativelor cu MGM, am găsit un titlu – *Crocodile Hunter: Collision Course*. Dar în cea mai mare parte a timpului aveam convorbiri telefonice și ședințe. Principalul punct nevralgic consta în faptul că nici un asigurator nu era dispus să încheie o poliță pentru un proiect care presupunea ca Steve să lucreze cu crocodili vii.

Negocierile păreau să se afle în impas, și toți ne simțeam frustrați. Împreună cu John și Judi, ne-am asumat un mare risc: am început să turnăm înainte de a vedea contractul parafat. Nu aveam de ales. Îmi imaginam reacția tuturor brokerilor de asigurări din lume la expresia „crocodili vii" Așa că am început să filmăm cu crocodilii noștri de la grădina zoologică, dar fără vreo semnătură pe contract.

Într-o anumită secvență inclusă în scenariu – ce i-ar fi dat coșmaruri unui broker de asigurări –, un crocodil dădea să se repeadă la barca noastră. Numai priceperea lui Steve putea realiza așa ceva, întrucât acțiunea cerea ca atât Steve, cât și eu să ne aflăm la bord. Dacă se întâmpla ca reptila să-și bage capul în barcă, în mod sigur ne-ar fi răsturnat. Iar asta ar fi însemnat o călătorie fără întoarcere.

– Cum te-ai gândit să procedezi? l-am întrebat pe Steve.

– Mai întâi, îi fac pe crocodili să se familiarizeze cu barca. Apoi am să văd dacă-i pot determina să interacționeze cu mine când mă aflu în ea.

Ne-am hotărât să încercăm cu Charlie. Era un animal plin de personalitate. Își petrecea o mare parte din timp încercând să omoare tot ce se afla în preajmă. Steve privea cu optimism ideea de a-i da lui Charlie șansa de a deveni vedetă.

Deoarece lucra la un lungmetraj și nu la un documentar, John folosea o tehnică mai complexă decât de obicei, utilizând trei camere cu peliculă de 35 mm. Fiecare dintre ele filma pe rând, așa încât înlocuirea peliculei să nu se facă nici-

odată simultan. N-avea să existe nici o clipă în care să nu se filmeze. Firește, nu-i puteam cere unui crocodil să aștepte până când se introducea o nouă rolă în aparat.

– Trebuie să ai grijă să rămâi în afara câmpului vizual al lui Charlie, mi-a spus Steve. Vreau să se concentreze numai asupra mea. Dacă-i distragi atenția și încearcă să te atace pe tine, îmi va fi foarte greu să controlez situația.

Corect. Nici nu se punea problema să protestez. Ideea de a mă apropia de acele fălci capabile să zdrobească orice oscior era ultimul lucru care-mi trecea prin minte. Nu ardeam de nerăbdare să mă aflu pe apă și un crocodil uriaș să vrea să-mi vină de hac. Trebuia să urmez întru totul indicațiile lui Steve.

Am urcat în barca priponită în țarcul lui Charlie, asigurată cu frânghii la pupa și la prova. Crocodilul a venit imediat să ne cerceteze. N-a trebuit să fie încurajat prea mult să se repeadă la Steve. El a apucat o frânghie din cele pe care le folosea ca să lege fălcile reptilelor furioase și a încercat să-l prindă pe Charlie.

În repetate rânduri, Charlie s-a aruncat drept spre Steve – un uriaș de o jumătate de tonă ieșind exploziv din apă, la doar câțiva zeci de centimetri de mine. Încercam să mă țin bine și să contrabalansez barca. Nu voiam ca Steve să-și piardă echilibrul. Lui Charlie nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-și înfigă colții în cel care-l iritase.

Steve a continuat să azvârle cu îndemânare frânghia. Și, brusc, Charlie s-a aruncat spre frânghie, nu spre Steve, iar lațul s-a înfășurat pe maxilarul animalului. O aruncare perfectă, cu condiția ca asta să fi fost într-adevăr ceea ce Steve încerca să facă. Dar nu era... Aveam un crocodil prins în laț, pe care, de fapt, nu-l voiam.

Steve a dat drumul imediat la frânghie. Datorită raționamentului rapid și manevrei prompte, aceasta s-a desprins. Am oftat cu toții de ușurare.

Steve a ridicat privirea spre camerele de filmat.

– Cred că ați prins ce trebuia.

În aplauzele echipei, Steve și cu mine am coborât din barcă. M-a îmbrățișat cu dragoste. Era fericit. Asta-i plăcea cel mai mult: să interacționeze cu vietățile sălbatice, să lucreze cu ele. Nu se mai filmase niciodată ceva asemănător, în nici un format, cu atât mai puțin pe peliculă cinematografică de 35 mm.

Steve voia să-i înfățișeze pe crocodili așa cum sunt – niște reptile de pradă puternice, de top – și în același timp să garanteze siguranța întregii echipe. Nu și-a dorit niciodată să pară că domină crocodilul sau să se dea mare, aflându-se foarte aproape de el. Dorea ca animalul să fie adevărata vedetă a filmului.

Având materialele cu crocodili vii gata filmate, brokerii de asigurări au sfârșit

prin a fi de partea noastră, astfel că am putut să semnăm, în sfârșit, contractul cu MGM. Urma să începem de-adevăratelea filmările. Prima oprire, deșertul Simpson, plin de varani și taipani.

Ziua de dinaintea plecării a fost neobișnuit de caldă. Shasta a suportat-o foarte greu. Bindi a înfășurat-o pe cățelușă în prosoape ude, s-o ajute să se răcorească. O dată la câteva minute, înălța capul și lătra slab.

În ultimii doi ani, Shasta avusese probleme atât de mari cu spinarea, încât o plimbam de colo-colo într-un cărucior. Îi plăcuse întotdeauna să doarmă în mașină. Cred că o entuziasmau călătoriile. În seara aceea, părea atât de agitată, încât am așezat-o în mașină și am sărutat-o, în semn de noapte bună. Știam că acolo va fi cel mai fericită.

Dimineață, ne-am pregătit să plecăm în prima zi oficială a filmărilor. Steve a rezolvat ultimele câteva treburi la grădina zoologică, iar eu m-am dus s-o iau pe Shasta, care urma să rămână la un prieten. Cândva, pe parcursul nopții, Shasta murise. Avea șaptesprezece ani și jumătate, și fusese singurul meu câine. Petrecuse nouă luni în carantină, ca să ajungă la mine, în Australia. Fusese o prietenă loială și un excelent câine de pază.

Împreună, Bindi și cu mine ne-am luat rămas-bun de la Shasta. Discutând despre ciclul vieții și al morții, am adunat câteva dintre obiectele ei preferate. Shasta avea să fie îngropată în pătura ei favorită.

Pe Steve l-a încercat mereu sentimentul că nu va trăi mult. Uneori spunea că trage nădejde că nu-i va veni de hac tocmai un crocodil: asta ar fi anulat toată munca asiduă pe care o depusese pentru a-i convinge pe oameni ce animale minunate sunt crocodilii, meritând pe deplin a fi protejați. După ce își pierduse mama, părea și mai concentrat pe ideea de a înfăptui cât mai multe cu putință în timpul avut la dispoziție.

Steve nu se temea de moarte. Poate că în asta consta, parțial, secretul darului său de a lucra cu sălbăticiunile. Nutrea o iubire absolută față de toate animalele, dar mai ales față de crocodili, încât părea să nu mai fi rămas loc pentru frică.

Ceea ce nu însemna că nu avusese parte de situații în care își văzuse moartea cu ochii.

Într-o zi, eu îl hrăneam pe Cookie, Wes o hrănea pe Mary, iar Jan, un membru al echipei noastre, îl ajuta pe Wes. Steve le vorbea vizitatorilor de la zoo despre Agro, masculul cel mare, care se afla cufundat parțial în apă, lângă el.

Steve era atât de preocupat de transmiterea mesajului său despre crocodili, încât se poate să fi fost puțin neatent. În ziua aceea plouase cu găleata, așa că iarba

era udă și alunecoasă. Când Steve s-a întors cu spatele la apă, Agro a profitat din plin. A țâșnit ca o rachetă, ajungând pe jumătate pe mal. În aceeași clipă, Wes a răcnit.

Agro îl făcuse pe Steve să se lipească cu spatele de gard. Nu se putea mișca. M-am uitat la el și i-am văzut expresia de pe chip – nu era frică, ci hotărâre. Un crocodil mare, de apă sărată, era pe punctul de a-l răpune. Dar, dintr-un motiv necunoscut, Agro a ezitat o fracțiune de secundă. Poate i-a distras atenția Wes, care venea în fugă, să-și salveze cel mai bun prieten.

Steve a țâșnit într-o parte și a alergat de-a lungul gardului, până la capătul lui. Acolo era în siguranță.

În seara aceea, stăteam amândoi în pat, iar eu îi mângâiam fața, urmărind linia ridurilor care începeau să-i apară la coada ochiului.

– Azi, preț de o clipă, am crezut că totul s-a terminat, mi-a șoptit Steve în întuneric.

În sezonul cicloanelor din martie 2001, în largul coastei regiunii Queensland s-a format un masiv front de presiune joasă. Lumina dimineții a căpătat o tentă gălbuie. Pe la patru după-amiază, a început să plouă.

Steve le-a spus tuturor celor care nu lucrau afară, cu animalele, să plece acasă. La patru și un sfert, a declarat alertă oficială de furtună, ceea ce însemna că toți angajații rămași trebuiau să se pregătească pentru o posibilă inundație.

Pe timp de furtună trebuia să verificăm împrejmuirile. Revărsându-se prin țarcurile grădinii zoologice, șuvoaiele împingeau în garduri tot felul de resturi, ceea ce le supunea la o presiune suplimentară. Când apele învolburate exercitau o presiune la care gardurile nu fuseseră concepute să reziste, acestea cedau, eliberând din țarcuri crocodilii și alte animale.

La patru și jumătate, Steve a anunțat că situația se înrăutățise, ajungând la „alertă de ciclon". Vântul urla, iar din cer se revărsa un adevărat potop.

Casa noastră se afla pe o porțiune de teren mai înălțată. Am dus-o pe Bindi înăuntru, lăsând-o în siguranță cu dădaca ei, Thelma, după care m-am grăbit să mă întorc la grădina zoologică.

Toate cursurile de apă de la zoo aveau grilaje speciale pentru furtună. Steve le deschisese, ca să lase apa să se scurgă. Venise timpul să împărțim angajații în echipe, care să îndepărteze cu iuțeală resturile de pe lângă împrejmuiri, deja solicitate peste măsură.

Animalele din zonele puternic afectate trebuiau luate de acolo. Am dus cangurii pe un teren supraînălțat, am introdus câinii dingo în construcții speciale pen-

tru noapte. Le-am controlat pe Harriet și celelalte țestoase uriașe, să ne asigurăm că urcaseră în partea mai ridicată a țarcurilor lor și nu se aflau în calea torentelor de apă.

Ploaia cădea ca o cascadă, iar vântul era de-a dreptul asurzitor. În timp ce grădina zoologică se cufunda în întuneric, ne-am dat seama că e imposibil să ne menținem echipamentul uscat. Primele au cedat aparatele de emisie-recepție. Ne-am împărțit în grupuri mai mici. Nici sursele de iluminat concepute pentru a fi folosite în mediu umed nu au făcut față la un asemenea potop. Lămpașele de pe frunte pâlpâiau și se stingeau unul după altul.

Eu, împreună cu Rebecca, una dintre angajatele care se oferiseră să rămână și să ne ajute, am curățat resturile din țarcul câinilor dingo. Cu toate că animalele se aflau în siguranță, în spațiul lor special pentru noapte, uscat și cald, voiam să ne asigurăm că acea împrejmuire nu va ceda și nu va avea nevoie de reparații a doua zi.

Ne-am postat lângă gard și, stând până la brâu în apa care năvălea, am îndepărtat brațe întregi de frunze, bețe și resturi. Devenea tot mai greu să ne orientăm, fiindcă apa acoperea aproape totul.

Existau câteva țarcuri în care a nu lăsa gardurile să se prăbușească reprezenta o chestiune de securitate. Prioritatea numărul unu: țarcurile crocodililor. Dacă un gard ar fi fost doborât și un crocodil ar fi ajuns să circule liber, toți oamenii care lucrau la zoo s-ar fi aflat într-un mare pericol.

O furtună nu era printre situațiile nemaiîntâlnite. Grădina zoologică avea parte de inundații aproape în fiecare an. Însă fenomenul cu care ne confruntam acum depășea orice închipuire. Haosul era luminat de fulgere, dar și de farurile vehiculelor pe care angajații le parcaseră în apropiere, încercând să păstreze vizibilitatea în zonele unde se lucra.

Wes, Steve și alți câțiva se luptau cu inundația din țarcul lui Graham, crocodilul. Un bărbat stătea călare pe gard, să depisteze animalul. Trebuia să-i îndrume prin strigăte pe Wes și Steve, care curățau zona de lângă gard, în interior, cufundați până la brâu în apa întunecată.

Cum farurile vehiculelor aruncau umbre ciudate, omul trebuia să facă eforturi ca să distingă crocodilul de resturile plutitoare.

Dacă Graham se scufunda, Wes și Steve trebuiau avertizați imediat. Lucrând împreună de ani buni, cei doi își sincronizau perfect mișcările. Intrau în țarc, îndepărtau trei brațe de resturi, apoi săreau afară și reevaluau situația.

Femela lui Graham, pe nume Bindi, clocea, lucru care adăuga misiunii o nouă dimensiune primejdioasă, fiindcă masculul era deosebit de alert. Bărbații cunoș-

teau și faptul că noaptea e perioada de activitate a crocodililor – și că Graham îi va vâna cu intenții serioase.

S-au aplecat să ia cele trei brațe de resturi. Steve a adunat primul mănunchi și l-a azvârlit afară. Brusc, Wes s-a izbit de gard cu atâta forță, încât corpul arcuit i-a fost proiectat direct peste Steve. Acesta a avut nevoie doar de o fracțiune de secundă să înțeleagă ce se întâmplase: când Wes se aplecase după un braț de resturi, fusese lovit din spate de reptila lungă de peste trei metri și jumătate, care cântărea aproape patru sute de kilograme.

În bezna aproape deplină, Steve a pus mâna pe o coadă de târnăcop aflată lângă gard și s-a întors spre crocodil. Wes era acum lungit pe o parte, în apa adâncă de aproape un metru. Steve putea să vadă crocodilul în lumina farurilor uneia dintre camionete.

Când reptila s-a apropiat, Steve și-a cufundat brațul în apă și i-a prins picioarele din spate. Crezând că Graham îl ține pe Wes sub apă, Steve a tras cu toată forța, reușind să întoarcă animalul cu fața spre el.

Când crocodilul s-a lansat în atac, Steve i-a zvârlit târnăcopul în gură și a început să-l izbească cu pumnii în cap. Wes a văzut ce se petrece și s-a săltat anevoie pe gard.

– Am ieșit, partenere, am ieșit! a răcnit el, cu sângele șiroindu-i pe un picior.

Steve a ridicat privirea și l-a văzut pe Wes urcat pe gard. Apoi și-a dat seama că, deși era rănit, Wes se pregătea să sară înapoi în apă, ca să încerce să-și recupereze cel mai bun prieten.

– Pleacă de-aici! i-a strigat Steve. N-am pățit nimic!

Într-un final, Steve și Wes s-au prăbușit amândoi de cealaltă parte a gardului. În lumina slabă, Steve a văzut cât de rău fusese sfâșiat piciorul lui Wes.

– Partenere, te duc eu înăuntru.

– E OK! a strigat Wes prin rafalele șfichiuitoare. Pot merge singur.

Cei doi bărbați au pornit spre clădirea principală, luptându-se cu valurile de apă. Nimeni altcineva nu știa ce se întâmplase. Noi continuam să muncim altundeva în ploaie.

Cumva, Frank a izbutit să transmită vestea despre incident până la țarcul câinilor dingo. Când am ajuns în clădirea principală, am rămas șocată. Wes era conștient și stătea în picioare. M-am uitat la rănile sale. Erau oribile.

Am hotărât că-l vom duce noi doi la spital. Wes oscila între euforie, fiindcă scăpase cu viață, și izbucniri de mânie. Am realizat că avea să intre curând în stare de șoc – pierduse mult sânge. Steve s-a suit de îndată la volan. Drumul care ar fi durat, în mod normal, o jumătate de oră ne-a luat nici douăzeci de minute. Ste-

ve și cu mine eram zguduiți. Înțelegeam din nou cât de mult îl iubeam pe Wes. Ideea că fuseserăm la un pas de a-l pierde ne îngrozea.

După cumplita seară de vineri, încărcată de emoții, în weekend am aflat că existau șanse mari ca Wes să se refacă pe deplin. Nu avea să-și piardă piciorul și, probabil, urma să-și recupereze o bună parte din mobilitate. Încă nu se știa dacă erau necesare grefe de piele.

Steve își pusese viața în pericol ca să-l apere pe Wes. Iar Wes, chiar grav rănit, se oprise pe gard cu intenția de a se întoarce și a-l ajuta pe Steve. Asta însemna camaraderie, asta însemna iubire.

După furtună și accidentul lui Wes, am reevaluat măsurile de siguranță de la grădina zoologică. Dar circumstanțele fuseseră atât de neobișnuite în seara aceea, încât nu era nici un lucru pe care să-l fi putut face altfel.

Legătura dintre Wes și Steve a devenit și mai puternică. Nu cred să existe în tot restul lumii un concept similar cu idealul australian tradițional de camaraderie. „Cei mai buni prieteni" nu ajunge. Camaraderia e mai profundă.

Wes a început să lucreze la grădina zoologică la paisprezece ani, când Steve trecuse deja de douăzeci. Cum Wes îl ajutase la capturările de crocodili, prietenia lor fusese încercată în repetate rânduri, în sălbăticie. De-a lungul anilor, amândoi avuseseră mai multe prilejuri de a-și salva viața reciproc. Dar nu se întâmplase niciodată ceva atât de dramatic ca în seara din timpul potopului.

Chiar și după ce Wes și-a revenit pe deplin, era evident că întâlnirea aceea cu moartea afectase starea emoțională a lui Steve.

Faptul de a-și fi pierdut mama și, apoi, de a fi fost la un pas de a-și pierde cel mai bun prieten îl apăsa puternic. Steve nu-și făcea griji cu privire la propria-i dispariție, era mereu foarte deschis în privința asta, dar evenimentele recente nu făcuseră decât să-i dea și mai multe motive să se gândească la viață și la iminența morții.

Mă va uimi întotdeauna cât de puternic era Steve în exterior și cât de profund iubitor în adâncul sufletului. Își manifesta sentimentele în mai mare măsură decât oricare alt om din câți am cunoscut. În conversațiile noastre nocturne pomeneam adesea despre spiritualitate și credință. Dar credința lui Steve fusese pusă la grea încercare.

Uneori, izbucnea furios și-l învinuia pe Dumnezeu, alteori declara că nu crede deloc în divinitate. Nenorocirile îl zguduiau pe Steve până-n miezul ființei. Sentimentele lui puternice necesitau răspunsuri spirituale profunde, pe care le căuta în permanență.

Ecoul pașilor propriei sale morți l-a făcut să se concentreze și mai mult asupra familiei. Aveam o fetiță frumoasă. Acum voiam un băiat.

Eu citisem că, prin gestionarea alimentației, e posibil să înclini balanța spre a avea băiat sau fată. Așa că m-am dus la un medic nutriționist, care mi-a dat toate informațiile despre „dieta pentru băiețel".

Capitolul nouă

Educația noastră continuă în materie de Hollywood a inclus și lecția în care se arăta că realizarea unui film de lungmetraj nu se încheie odată cu filmările. Înainte să putem vinde publicului *Crocodile Hunter: Collision Course*, trebuia să-l vindem proprietarilor de cinematografe care aveau să-l înfățișeze publicului. Primul pas în munca de promovare l-a constituit participarea la o întrunire a specialiștilor în cinematografie, intitulată Show West, în Las Vegas. Contribuția noastră consta și în prezentarea unor animale sălbatice vii, fiind excelent organizată de către Wes.

Am pornit într-un turneu de promovare prin douăsprezece orașe din America de Nord, apoi am descins la Londra, Dublin și Glasgow. Ca să ne putem mișca rapid de colo-colo, MGM ne-a pus la dispoziție avionul cu reacție al companiei, având pictat pe el un crocodil. Turneul a fost un adevărat vârtej.

Sora mea, Bonnie, ne-a însoțit, ca să aibă grijă de Bindi, în timp ce Steve și cu mine dădeam interviuri unul după altul, începând cu emisiunile TV de dimineață și până la cele transmise noaptea târziu. Am vorbit, de asemenea, cu reporteri de la ziare, reviste și de la radio. Pe parcursul a șase săptămâni, am acordat o mie două sute de interviuri.

Wes a organizat partea legată de animale a premierei din Los Angeles a filmului *Crocodile Hunter: Collision Course*. Pe covorul roșu, Steve, Bindi și cu mine ne-am făcut o apariție spectaculoasă, călare pe un elefant. Wes a mai adus o girafă, leoparzi, un aligator. La un moment dat, Steve a urcat singur pe elefant, iar dresorul a convins pahidermul să se ridice pe picioarele din spate. Fotografiile au fost neprețuite.

Toată munca noastră de promovare și-a primit răsplata. *Crocodile Hunter: Collision Course* a avut, doar în primul weekend, încasări mai mari decât costul filmă-

rilor. Promovarea filmului fusese foarte obositoare, dar chiar și pe parcursul călătoriilor, noi doi ne-am continuat încercările de a concepe un copil. Printre altele, tentativa noastră de a zămisli un băiat presupunea să cunoaștem exact momentul ovulației. Purtam în bagaj o trusă de testare; când bandeleta se făcea albastră, însemna că avem la dispoziție un interval de 24-48 de ore ca să ne punem pe treabă.

La întoarcerea în Australia, am pornit spre Brigalow Belt, un habitat natural aflat în pericol, care se întinde din New South Wales, spre nord, până în Queensland. Poartă numele unei specii de salcâm de acolo, dar, din cauza despăduririlor masive, întreaga zonă era periclitată.

Cumpăraserăm câteva mii de hectare ca să apărăm acest mediu fragil. Steve voia să controlăm soliditatea stăvilarelor, care fuseseră construite cu peste un secol în urmă. Bazinele create de aceste baraje nu secaseră niciodată. Acum însă ne confruntam cu o secetă severă, cum regiunea nu mai cunoscuse de cine știe când. În bazine se acumulaseră aluviuni timp de decenii întregi, atingând în unele locuri cinci metri adâncime.

Câtă vreme mai exista apă în centrul bazinelor, animalele încercau să ajungă la ea trecând prin aluviuni, dar adesea se împotmoleau. Inspectam barajele în fiecare zi și găseam în fiecare bazin opt-zece animale înțepenite în mâl, fără șanse de scăpare – mai ales canguri de tot felul.

Trebuia să ajungem la stăvilare dimineața devreme. Unii canguri se zbătuseră toată noaptea să scape din noroaie. Steve a conceput niște sisteme de scânduri și legături speciale ca să-i eliberăm. Aluviunile ne trăgeau în adânc și pe noi, la fel de repede, așa că trebuia să fim cu grijă când mergeam să salvăm canguri. Unii suferiseră prea mult și nu și-au mai revenit, dar am avut și nenumărate izbânzi.

După călătoria aceea, am descoperit că sunt însărcinată. Vestea că în curând va fi din nou tată a părut să-l inspire pe Steve să muncească și mai susținut. Grădina noastră zoologică atrăgea tot mai mulți oameni și uneori ne era greu să facem față aglomerației. Atracția principală o reprezentau crocodilii. Vizitatorii soseau puhoaie la prezentările de crocodili, umplând toate pasarelele. Abia dacă aveai unde să arunci un ac.

Steve a conceput un plan monumental – la propriu și la figurat. Mi-a schițat ideea pe o foaie de hârtie.

– Uită-te aici, e un coloseum! mi-a spus, cu ochii dilatați de entuziasm.

A desenat o formă ovală, iar la capătul îndepărtat, o serie de elipse mai mici.

– Acolo avem heleșteiele. În fiecare zi ar putea să vină alt crocodil la prezen-

tare, înotând printr-un sistem de canale și urmând să-și facă apariția în zona centrală.

– Canale? am murmurat. Dar îi poți face să vină la un semnal?

– Floare la ureche! Și... fii atentă! O să-i spunem... „Crocoseum"!

Entuziasmul lui era molipsitor. Steve era hotărât să combine atmosfera palpitantă a luptelor romane de gladiatori cu nevoia lui de a le arăta oamenilor cât de extraordinari sunt crocodilii.

Nu se mai încercase niciodată ceva asemănător nicăieri în lume, în special prin proporții. Arena urma să aibă cinci mii de locuri, iar dedesubt – spațiu pentru un muzeu, magazine, o zonă cu restaurante. În centrul arenei aveau să existe porțiuni de teren suficient de întinse pentru ca oamenii din preajma crocodililor să fie în siguranță, precum și zone lacustre îndeajuns de mari pentru ca reptilele să poată pătrunde în ele cu ușurință.

Trăiam vremuri amețitoare. Pe măsură ce construcția se ridica vertiginos, pruncul nostru creștea tot mai mare în pântecele meu.

Deschiderea Crocoseumului, prezentată în direct la Animal Planet și transmisă pretutindeni în lume, a fost un imens succes.

Într-o noapte, la sfârșitul lui noiembrie, mi s-a rupt apa și contracțiile au început imediat. Dormeam singură în camera lui Bindi de o vreme, fiindcă eram atât de greoaie și-mi găseam atât de greu locul, încât îi deranjam pe toți. În plus, lui Bindi îi plăcea grozav să se cuibărească în pat lângă tatăl ei.

M-am strecurat în camera lor. M-am oprit lângă pat și m-am aplecat spre urechea lui Steve. Când i-am rostit numele, a deschis ochii fără să se miște. Bindi dormea lângă el.

Era aproape miezul nopții. I-am spus că nu trebuie să plecăm la spital chiar atunci, dar că va trebui s-o facem curând. Când el s-a convins că mă simt bine, m-am întors în camera lui Bindi, să mă mai odihnesc puțin.

Steve a venit lângă patul meu la scurt timp după ce m-am întins și a spus:

– Pun piciorul în prag, să știi. Se va numi Robert Clarence Irwin, dacă va fi băiat.

Robert – ca tatăl lui, Clarence – ca tatăl meu. I-am șoptit, zâmbind:

– Nu-i nevoie să insiști. Mi se pare un nume frumos.

Când am ajuns la o contracție la fiecare patru minute, am știut că a sosit timpul să pornim spre spital. Era cinci dimineața. Steve a organizat totul. Thelma, dădaca lui Bindi, a venit ca s-o poată pregăti de școală.

La spital, nașterea a decurs mult mai rapid decât prima dată. Nu-mi făceam

griji, fiindcă-l aveam pe Steve lângă mine și știam că totul va fi bine cât timp suntem împreună.

Pruncul a sosit pe lume.

– E băiat! a exclamat Steve, și mi l-a pus în brațe.

Îmi aduc aminte de gura mică, trandafirie, a băiețelului meu. Cu ochii închiși și gura deschisă, semăna cu un pui de pasăre. Steve plângea de bucurie.

După ce ne-am liniștit, mândrul tătic s-a dus la școala primară Sunshine Coast, să-i dea vestea lui Bindi. Steve a adus-o la spital, iar ea, luându-și frățiorul în brațe, l-a privit cu drag.

Era 1 decembrie 2003, și tocmai primiserăm cel mai minunat cadou de Crăciun din toate timpurile. Robert Clarence Irwin. Micuțul Bob. Când l-am adus acasă, toți angajații l-au întâmpinat cu căldură pe noul sosit.

Avuseserăm totdeauna relații bune cu un grup de călugări budiști din Tibet. Aceștia o binecuvântaseră pe Bindi, când abia se născuse. La aniversarea de o lună a lui Robert, am hotărât să organizăm o colectă de fonduri pentru o mănăstire budistă de maici, care o ducea greu din pricină că fântâna așezământului secase. Le-am invitat pe călugărițe să stea la Australia Zoo și am plănuit ca manifestarea să aibă loc pe noul nostru Crocoseum, aducându-ne astfel contribuția la obținerea banilor necesari pentru fântâna cea nouă.

Călugărițele au vrut să știe dacă dorim să binecuvânteze animalele, câtă vreme stăteau la grădina zoologică.

– M-aș bucura să-l binecuvântați pe Robert, le-am spus.

Bindi primise binecuvântarea, împreună cu crocodilii, când avea o lună. Urma să facem același lucru cu Robert. Călugărițele au sosit la Crocoseum pentru ceremonie, iar eu l-am adus pe micul Robert, somnoros, împodobit cu stegulețul de rugăciune și o eșarfă. Am invitat presa să contribuie la răspândirea veștii despre necazul călugărițelor. Robert a fost liniștit în vreme ce i s-a dat binecuvântarea specială.

Ceremonia s-a terminat și prezentarea crocodililor era pe punctul de a începe. Așa cum am făcut și cu Bindi la aceeași vârstă, l-am ținut pe Robert la spectacol. Steve a vorbit despre cât de mândru este de fiul lui, apoi i-a arătat micului Bob crocodilii. Cu toate că Robert mai fusese în preajma crocodililor, evenimentul acela ne oferea ocazia de a împărtăși bucuria cu o mulțime de lume.

După terminarea spectacolului, Steve l-a adus pe Robert înapoi sub Crocoseum, unde l-am așezat în cărucior. Avea ochii mari și flutura din mânuțe. Bindi era prezentă cu regularitate la prezentările crocodililor, iar de-acum se părea că i se va alătura și Robert.

Mai târziu, în aceeași zi, un zvon ciudat ne-a ajuns la urechi. Unul dintre posturile de televiziune care prezentau evenimentul de la Crocoseum hotărâse să-i dea poveștii o turnură nefavorabilă nouă.

– Ce nebunie! i-am spus lui Steve. Ce aspect negativ s-ar putea găsi într-un spectacol atât de grozav?

Vestea s-a răspândit iute, căci povestea fusese preluată nu doar de un singur canal de televiziune. Părea să existe o decizie concertată de a-l crucifica pe Steve pentru că-l adusese pe Robert la reprezentația crocodililor.

Versiunea aceea se împrăștiase în lumea întreagă. Steve era înfățișat ca un personaj malefic, detestabil, care își exploatase fiul într-un spectacol riscant. Chestiunea avea reverberații în infamul incident al „atârnării copilului" în care fusese implicat Michael Jackson: vedeta pop își scosese bebelușul pe o fereastră a hotelului din Berlin unde era cazat, să-l arate adoratorilor care așteptau în stradă. Presa înfățișa cele două situații în paralel. Steve și Michael – doi „atârnători de copii"

N-aveam habar ce-ar trebui să facem. Eu știam cu o certitudine absolută că în viața lui Steve partea cea mai importantă o constituia familia. Copiii însemnau totul pentru el. Și, brusc, soțul meu cel minunat, cel generos, cel protector devenise un infractor. Păcatul de care se făcea vinovat era de a fi împărtășit cu Robert experiențe cu viețuitoarele sălbatice, exact așa cum făcuse în ultimii cinci ani și jumătate cu Bindi.

Circul mediatic a căpătat proporții. Deasupra grădinii zoologice plana un elicopter, ochi curioși încercând să zărească familia Irwin cea nebună. În scurt timp, ne-am dat seama că nu puteam pleca nicăieri. Rămăseserăm fără vizitatori la zoo, fără apeluri telefonice, fără spectacole cu crocodili – iar criticile continuau.

Am stat alături de Steve și l-am văzut cum i se frânge inima. Nu-mi venea să cred ce oameni răi, meschini, îngrozitori există pe lume. Editorii manipulau materialul filmat, încercând să facă crocodilul să pară mai mare sau să-l plaseze mai aproape de Robert decât fusese în realitate. Ce-i împingea la una ca asta?

În seara în care s-a dezlănțuit controversa despre micul Bob, pe la noi a trecut un polițist. I-a spus lui Steve că guvernatorul general îi cere să-i dea un telefon.

Când Steve a sunat la numărul primit de la polițist, a răspuns secretara guvernatorului. I-a vorbit repezit și la obiect, anunțându-l că vom fi cercetați de Serviciul pentru protecția copilului.

Am putut sesiza până și eu tonul tăios, răstit, al femeii, chiar dacă Steve era cel care ținea receptorul.

– Mare atenție, domnule Irwin! a încheiat ea. Avem puterea de a vă lua copiii.

Era oare cu putință ca asistenții sociali să vină să ne ia copiii?! Niște copii iubiți cu atâta patimă și atât de bine îngrijiți?

Campania mediatică se dovedise a fi dintre cele mai mârșave. Oficialitățile care reacționau la ceea ce mass-media numise „Incidentul micului Bob" nu reușeau să înțeleagă familia Irwin. Cu asta ne ocupam noi: cu a ne învăța copiii diferite lucruri despre natură de la o vârstă foarte fragedă. Nu era ceva nefiresc și nu era o cascadorie riscantă. Era pur și simplu modul nostru de a trăi. Atacul din partea presei, care ne eticheta obiceiurile drept iresponsabile, ne făcea să ne simțim loviți chiar în calitatea noastră de părinți.

Tocmai de aceea, Steve nu și-a cerut niciodată scuze publice. Pentru el, a spune „îmi pare rău" ar fi fost totuna cu a spune că regretă că Bob și Lyn l-au crescut așa cum au făcut-o, iar acest lucru ar fi fost, evident, imposibil. N-a putut decât să-și ceară sincer scuze dacă a îngrijorat pe cineva. De fapt și de drept, ar fi dat dovadă de neglijență ca părinte dacă nu și-ar fi învățat copiii să coabiteze cu viețuitoarele sălbatice. În definitiv, copiii lui nu se confruntau doar cu șosele aglomerate și cu plite încinse. Ei trebuiau literalmente să învețe să trăiască cu crocodili ori cu șerpi veninoși în bătătură.

Steve și cu mine ne-am străduit din răsputeri să revenim pe linia de plutire. Sponsorii vorbeau despre anularea contractelor. Unii membri ai propriei noastre echipe documentare băteau în retragere, iar relația noastră cu Discovery alunecase pe un teren nesigur.

Dar, treptat, am devenit receptivi la ceea ce spuneau oamenii simpli. Am citit e-mailurile care se revărsau cu nemiluita, ca și faxurile, scrisorile, mesajele telefonice. Oamenii obișnuiți ne-au ajutat să ne revenim. Copiii lor creșteau la ferme de vite și știau deja să conducă tractorul, ori trăiau la crescătorii de cai și ajutau la îmblânzirea armăsarilor neînvățați cu șaua. Alți copii se antrenau ca să devină gimnaști, disciplină care necesită mari eforturi fizice și implică riscuri de accidentare.

Toată lumea ne trimitea mesaje de sprijin. Foarte mulți părinți foloseau aceeași frază: „Mi-aș lăsa copiii pe mâinile lui Steve oricând."

Am înțeles că Steve începe să-și revină când i-a propus lui John Stainton unul dintre cele mai ambițioase documentare de până atunci. Urmau să plece în Antarctica și să prezinte condițiile de viață de acolo. În emisfera sudică era vară, singura perioadă din an când se poate merge în Antarctica în condiții bune, dar chiar și așa, continentul înghețat nu era locul potrivit pentru copii. Prin urmare,

Steve a pornit spre sud cu o echipă de filmare, iar eu și cei mici am plecat în Florida.

Steve a descoperit că vietățile din Antarctica nu se temeau aproape deloc de oameni. Acolo nu existau vânători care să le terorizeze, așa că nu-i percepeau pe oameni ca pe o amenințare. Pinguinii erau printre cei mai prietenoși. De fapt, Steve a constatat că deseori, dacă le imită gesturile, ei le repetă, drept răspuns. Păstra o distanță respectuoasă, însă de multe ori veneau pinguinii la el. Steve își dorea să afle mai multe despre principalul dușman al acestora, foca-leopard.

Focile aveau reputația de a fi animale feroce. Steve le urmărea cum ies din găurile făcute în gheață.

– Sunt ca niște omizi foarte, foarte mari, mi-a spus mai târziu.

La fel ca în cazul crocodililor, puteau fi primejdioase în apă, sau atunci când se lansau în atac de la marginea apei. Dar, odată ieșite pe banchiză, focile semănau cu niște râme uriașe care veneau spre tine. Însă nu exista câtuși de puțin riscul ca un om să fie ajuns din urmă și răpus.

Cea mai bună cale de a le aborda era păstrând distanța. Steve a izbutit să vorbească la cameră despre comportamentul focii-leopard stând așezat pe gheață în apropierea uneia. Animalul nu s-a repezit spre Steve, ci a părut să asculte cum el îi spune povestea, apoi s-a lăsat să alunece înapoi în apă.

Continentul înghețat posedă reglementări clare cu privire la abordarea animalelor. Referitor la pinguini, de exemplu, există o restricție privitoare la distanță, ceea ce înseamnă că oamenii trebuie să păstreze cel puțin acea distanță față de ei – asta, dacă nu se apropiau chiar pinguinii. Realitatea era întru câtva alta. Cercetătorii trebuiau să se strecoare prin cârdurile mari de pinguini doar ca să meargă la toaletă. Iar ambarcațiunile treceau printre ei când intrau în port, omorând zeci de exemplare.

Steve era hotărât să se concentreze asupra aspectelor pozitive. Balenele cu cocoașă se apropiau de navă și-și scoteau din apă capetele uriașe, să se uite în jur. Nu era nevoie să meargă în căutarea lor – curiozitatea înnăscută le făcea să vină singure. Steve și-a îmbrăcat costumul de scafandru, pentru niște filmări subacvatice. Balenele s-au apropiat de el. Dar costumul impermeabil al lui Steve avea o mică spărtură, astfel că a trebuit să se suie pe un ghețar ca să poată continua filmarea.

Materialul obținut reprezenta esența dorințelor lui Steve – de a aduce frumusețea vieții din sălbăticie în casele oamenilor, în inimile lor. S-a întors din Antarctica însuflețit de elanuri noi. În ultimul său documentar, a arătat că pinguinii au obiceiul să se joace; a încercat să demistifice reputația de animal înspăimântător a

focii-leopard. A arătat că balenele cu cocoașă sunt mamifere cu o structură familială similară cu a noastră, că își iubesc puii și comunică între ele.

Dar, în urma incidentului cu Bob, reporterii păreau să-l pândească pe Steve. De astă dată, bineînțeles, a fost atacat pentru filmarea viețuitoarelor din Antarctica. Unii comentatori au caracterizat „săniușul" lui Steve pe pantele lunecoase alături de pinguini, ca și faptul că a stat lângă o focă-leopard pe banchiză, drept „intruziuni în viața animalelor sălbatice". Și, cel mai ridicol, despre momentul în care Steve s-a săltat din apă pe ghețar, un reporter a afirmat că, în realitate, s-ar fi suit în spinarea unei balene.

Autoritățile australiene au demarat o anchetă oficială. Existau legi care reglementau procedurile de filmare a viețuitoarelor din Antarctica, iar acuzațiile, dacă se dovedeau adevărate, puteau aduce condamnarea la închisoare. La numai câteva luni după ce fusese distrus de acuzația că nu e un tată responsabil, Steve se vedea învinuit că hărțuiește animale sălbatice, în loc să lupte pentru apărarea lor. Astfel ne-am trezit cheltuind cu onorariile avocaților bani buni, care ar fi trebuit investiți în activități de conservare a naturii.

În final, ancheta a stabilit că Steve nu greșise cu nimic în excursia documentară din Antarctica. Încă o dată, gândurile bune și rugăciunile oamenilor de rând din întreaga lume care credeau în Steve ne-au fost sprijin la greu. Dar nu-l mai văzusem atât de deprimat de când își pierduse mama. Încasase două lovituri una după alta – întâi acuzațiile legate de micul Bob, apoi cele privitoare la filmările din Antarctica.

– Știi, cu crocodilii e ușor, a spus amar Steve. Încearcă să te omoare și să te mănânce. Cu oamenii e mai greu. Se prefac mai întâi că-ți sunt prieteni.

Profesorul Craig Franklin de la Universitatea Queensland a încheiat cu Steve un parteneriat în vederea cercetării crocodililor. Ideea era de a le aplica transmițătoare și colectoare de date, pentru a le înregistra activitatea în mediul lor natural. Dar ca să atașezi transmițătoare unor crocodili, trebuie mai întâi să-i prinzi – și aici intrau în joc experiența și priceperea lui Steve.

Steve nu era niciodată mai fericit decât atunci când se afla cu familia lui în regiuni nepopulate ale Australiei.

– Nimic nu-i mai de preț decât viața omenească, iar cercetările astea vor ajuta și la protejarea crocodililor, dar și la protejarea oamenilor, ne-a spus el.

În ținuturi virgine, Steve se simțea ca acasă, acolo era în dispoziție maximă. În acea excursie a prins treizeci și trei de crocodili, în numai două săptămâni.

Dar voia să facă mai mult.

– Mi-ar plăcea enorm să am posibilitatea de a studia străfundurile oceanului, nu doar ale râurilor, mi-a spus. Aș putea face mult mai multe pentru crocodili și rechini dacă aș avea o navă de cercetare special construită pentru asta.

După ce ne-am întors din prima călătorie cu Craig Franklin în peninsula Cape York, Steve s-a apucat imediat să schițeze planurile pentru ambarcațiune. Așa cum și-o imagina el, nava era un hibrid între o ambarcațiune clasică de cercetare științifică și un vas de croazieră de lux, căci voia să fie și foarte confortabilă.

A inclus în proiect trei paturi, un televizor cu plasmă pentru copii și sistem de aer condiționat, sub punte. A schițat o platformă mare la pupa, pentru vehicule de schi nautic, și a stabilit locul cuștilor pentru coborât printre rechini sau cel pentru scoaterea din apă a crocodililor mari. Aspectul la care ținea morțiș era platforma de aterizare a unui elicopter. Și-a proiectat nava în așa fel încât acesta să poată coborî pe punte fără probleme. Schițele lui Steve au circulat spre Perth – și înapoi – luni întregi.

– Vreau ca principalul rol al navei să-l constituie cercetările asupra crocodililor și salvarea lor, a spus Steve. Așa că am s-o botez *Croc One.*

Croc One era creația lui întru totul. Dar, dintr-un motiv sau altul, ambarcațiunea asta mă alarma extrem de tare. Atribuiam această temere grijii față de Bindi și Robert. Nu mă simțeam confortabil gândindu-mă că mă voi afla, cu doi copii mici, la trei sute de mile în largul mării.

Trecuserăm împreună, ca familie, prin atâtea aventuri, încât, în ultimă instanță, a trebuit să am încredere în Steve. Dar sprijinul pentru *Croc One* i l-am dat fără tragere de inimă, în cel mai bun caz. Nu mă puteam elibera de senzația unei prevestiri sumbre.

Două morți, survenite pe parcursul a doi ani, din iunie 2004 până în iunie 2006, au contribuit și ele la neliniștea mea generală. Sui, cățelușa mult iubită a lui Steve, a murit de cancer în iunie 2004. El și-a întins sacul de dormit lângă Sui și a stat alături de ea toată noaptea, vorbindu-i, alinând-o, aducându-i aminte de vremurile bune, când prindeau crocodili împreună.

Wes, cel mai credincios prieten, i-a stat alături lui Steve când Sui a trecut din această viață în cea de dincolo. A împărtășit jalea cu el. Amândoi o știau pe Sui de mai mult timp decât petrecuserăm împreună Steve și cu mine.

La doi ani după moartea cățelușei, în iunie 2006, am pierdut-o pe Harriet. La vârsta de o sută șaptezeci și cinci de ani, țestoasa era cea mai bătrână vietate de pe Pământ. Îl cunoscuse pe Charles Darwin și navigase la bordul navei *Beagle.* Era un simbol al grădinii noastre zoologice.

Copiii și cu mine ne îndreptam spre insula Fraser, cu Joy, sora lui Steve, și cu

Frank, soțul ei și managerul grădinii zoologice, când am aflat vestea. Ecografia confirmase că Harriet suferise un infarct devastator. Steve m-a sunat.

– Cred că ar fi bine să veniți acasă, mi-a spus el.

– Ar trebui să vorbesc cu copiii despre asta.

Bindi era traumatizată.

– Nu vreau s-o văd pe Harriet murind, a rostit ea cu hotărâre.

Voia să și-o aducă aminte ca pe țestoasa sănătoasă și fericită cu care crescuse.

Eram îngrijorată în privința lui Steve, dar i-am spus că Bindi nu suportă s-o vadă pe Harriet murind.

– E-n regulă, m-a asigurat el. Oricum, sunt împreună cu Wes.

Încă o dată, sarcina de a împărtăși suferința lui Steve a căzut pe umerii celui mai bun prieten al său, Wes.

Chiar în mijlocul atâtor pierderi, Steve reușea să se concentreze asupra proiectelor de viitor. Unul dintre ele includea planuri de a lucra cu Phillipe Cousteau Jr., nepotul eroului preferat al lui Steve, oceanograful Jacques Yves Cousteau, la un documentar intitulat *Ocean's Deadliest.*

Capitolul zece

Pe 25 iulie 2006 – a doua zi după aniversarea de opt ani a lui Bindi – am pornit spre peninsula Cape York, într-o călătorie de cercetare care avea să dureze cinci săptămâni. Lucram iarăşi în parteneriat cu profesorul Craig Franklin, de la Universitatea Queensland. Instinctele, experienţa şi curiozitatea lui Steve cu privire la crocodili făceau casă bună cu lumea academică.

Steve investea într-adevăr banii câştigaţi cu „Vânătorul de crocodili" în ceea ce iubea. Am cheltuit sute de mii de dolari cu echipamentul ştiinţific, pregătirile pentru călătorie şi infrastructura necesară echipei de cercetare numeroase. Aveam să folosim pentru prima dată instrumente de înregistrat ora şi adâncimea, pe lângă emiţătoarele cu transmisie prin satelit, ca să urmărim comportamentul crocodililor.

Era cea dintâi călătorie de studiu la care şi Bindi, şi Robert ajunseseră suficient de mari ca să participe. Robert, având acum doi ani şi jumătate, mergea şi vorbea ca un mic bărbat serios. Bindi, desigur, fusese cooptată şi în alte excursii de cercetare a crocodililor. Dar de data aceasta era mai motivată. Ne aflam în toiul filmărilor propriei ei emisiuni despre natură – *Bindi, fetiţa junglei.*

Era un lucru important pentru Steve.

– Nimic nu m-ar face mai fericit decât ca Bindi să preia filmările, iar eu să-mi văd de conducerea grădinii zoologice şi de munca de conservare, spunea el.

Ar fi putut părea o afirmaţie ciudată despre o copilă de numai opt ani, dar Bindi nu era o fetiţă obişnuită. Avea o chemare. Simţeam asta când mă aflam în preajma ei, aşa cum simţisem la Steve, când îl cunoscusem.

Bindi participa la filmări astfel încât se asigura de fiecare dată că transmite un anumit mesaj privind conservarea animalelor. Dacă nu era mulţumită, prefera să reia o dublă, ca să se convingă că vorbele ei transmit mesajul aşa cum trebuie.

De îndată ce am ajuns la locul de tabără, de unde aveam să pornim cu barca pentru a pune capcanele, Steve a trecut la treabă. A cercetat bazinul râului în sus și-n jos ore întregi, pe zeci de kilometri, ca să descopere unde se găseau crocodilii. Era în stare să identifice care crocodil lăsase fiecare urmă de târâre, fiecare semn de labe, fiecare amprentă a burții.

Când instala capcanele, Steve viza animale de mărime diferită, conform celor stabilite cu oamenii de știință – masculi mari, femele fertile sau exemplare adolescente. Punea capcane plutitoare și capcane din plasă moale. Deseori, Steve prindea într-o singură zi mai mulți crocodili decât le putea face față restul echipei.

Am capturat mai multe femele mai mici, toate în jurul lungimii-reper de doi metri și jumătate. În aceste cazuri, Steve se dădea la o parte și lăsa „echipa doamnelor" să facă treaba: toate femeile din tabără, în principal lucrătoare de la zoo și cu mine, săream pe crocodil, ajutam la fixarea dispozitivului de urmărire, apoi îi dădeam drumul reptilei.

La un moment dat, Steve a prins în capcană o femelă mică, potolită. S-a întors spre Bindi.

– Ți-ar plăcea să-i sari tu în cârcă?

Ochii fetiței s-au luminat. Odată ce Steve scotea crocodilul din capcană și-i lega fălcile, următorul pas era ca persoana din fruntea grupului să sară pe capul animalului. Toți cei din echipă o urmau imediat, țintuind corpul reptilei.

– Nu-ți face griji, am asigurat-o pe Bindi. Sunt lângă tine.

Scoțând crocodilul din capcana de plasă, Steve era neliniștit.

– Gata, acum! a spus el.

Bindi s-a aruncat pe capul crocodilului. Eu am urmat-o, acoperindu-i spatele. Celelalte fete au sărit și ele de îndată, și crocodilul a fost imobilizat.

Pe când ne întorceam agale în tabără, Robert a întrebat:

– Te rog, tati, pot să conduc barca?

– Să fiu al naibii, amice, n-ai decât doi ani! a exclamat Steve. Te las anul viitor.

Dar apoi, pe neașteptate, fără o vorbă, l-a luat pe Robert în brațe și l-a așezat lângă motor. I-a pus mânuța pe cârmă.

– Uite ce ai de făcut, i-a spus Steve, începând să-i explice cum se manevrează ambarcațiunea.

Robert a petrecut acea expediție sărind pe coada crocodililor, conducând barca și legând noduri. Steve a făcut din niște crengi forma unui crocodil, apoi a așezat-o pe o limbă de nisip. A tras barca alături și, împreună cu Robert și Bindi, a parcurs toți pașii săritului corect, folosind crocodilul improvizat.

– Am să spun două cuvinte, striga Robert, imitându-și tatăl. „Săriți" și „acum". Prima echipă pornește la „săriți", a doua, la „acum".

Apoi răcnea din toate puterile: „Săriți, acum!" La care el și cu Steve se aruncau de parcă crocodilul înjghebat din crengi ar fi fost pe cale să se întoarcă și să le smulgă brațele.

– Încă o victorie, prietene! spunea Steve, mândru.

Robert radia de încântare.

A-l privi pe Steve lucrând în tabără însemna să vezi un om care era una cu natura. Folosea toate cunoștințele pe care le acumulase de-a lungul anilor și nimic nu părea să-l descurajeze. La Cape York ne confruntam cu pericolele obișnuite în sălbăticie – porci sălbatici, șerpi veninoși, crocodili uriași. Nu l-am văzut niciodată pe Steve să se teamă de vreun lucru, cu excepția posibilității ca persoanelor iubite să li se întâmple ceva rău.

Filmarea documentarelor despre natură n-ar fi fost posibilă fără John Stainton, producătorul nostru. Steve îl numea „geniul din spatele camerei" – lucru absolut adevărat. Editarea materialului, coloana sonoră și, în general, cunoștințele despre ce înseamnă și ce nu înseamnă o emisiune TV de calitate, ei bine, John se dovedea expert în toate acestea.

Însă pe sol, sub apă sau pe dealuri – aici era, sută la sută, partea lui Steve. El se ocupa de echipă, dar și de familia lui, în timp ce filma într-unele din cele mai izolate, inaccesibile și primejdioase locuri din lume.

Steve îl menținea pe cameraman în alertă, spunându-i exact când să filmeze și când să se oprească. El orchestra ceea ce trebuia surprins pe peliculă și unde, apoi localiza animalele sălbatice. Prima regulă a lui Steve, pe care o repeta mereu echipei, era simplă: „Filmează totul, orice s-ar întâmpla."

– Dacă ceva merge prost, le spunea el oamenilor, n-o să-mi fiți de nici un ajutor cărând într-o mână camera și fluturând celălalt braț, în semn de susținere. Filmați mai departe și atât. Oricare ar fi situația dificilă, am să ies din ea.

Steve avea mișcările fluide și ferme ale unui om căruia anii de exercițiu i-au dat o mare siguranță de sine. Urca în barcă, pornea motorul și pleca imediat. Nu se putea sesiza nici o ezitare. Forța lui fizică era de neegalat. Despica lemne, aducea apă și construia tot felul de lucruri cu o ușurință care devenea evidentă când altcineva (eu, de pildă) se chinuia cu stângăcie să îndeplinească aceeași sarcină.

În Parcul Național Lakefield, în fiecare dimineață și-n fiecare seară, liliecii se plimbau de colo-colo prin copacii din jurul taberei noastre. În cursul zilei, puteau fi auziți, la distanță, cum se ciorovăiau pentru teritoriu. Fiecare liliac voia să obți-

nă cea mai bună poziție pe o anumită creangă. Dar când se lăsa întunericul, ca printr-un acord tăcut, toți decolau în același timp.

Într-o seară, Steve ne-a luat pe mine și pe cei mici la râu, să privim liliecii. Aș spune că seara aceea a fost una dintre cele mai incredibile experiențe din viața mea. La asfințit, stăteam cu copiii în barcă și, dintr-odată, copacii au prins viață. Liliecii și-au pornit vârtejul, atingând ușor suprafața apei ca să bea, zburând chiar pe deasupra capetelor noastre. Era ca și cum ne-am fi întors în timp și pterodactilii ar fi zburat din nou.

Momentul inspira atâta reverență, încât am amuțit cu toții, inclusiv copiii. Auzeam doar fâlfâitul aripilor acestor mamifere străvechi, pe cerul ce se întuneca treptat.

Am rămas așa în barcă, tăcuți, plutind în mijlocul acelui paradis. Știam că suntem în absolută siguranță. Eram într-o barcă mică, în mijlocul unui râu a cărui populații de crocodili se număra printre cele mai numeroase – și totuși, ne simțeam absolut în largul nostru, știind că Steve se afla cu noi.

– Într-o zi, iubito, mi-a spus el încet, vom privi încercările de exploatare a viețuitoarelor sălbatice și lucruri precum crescătoriile de crocodili așa cum privim acum sclavia și canibalismul. Va fi pur și simplu o parte incredibilă a istoriei omenești. Un episod la care nu ne vom mai întoarce niciodată.

Excursia aceea a fost de-a dreptul o epopee. Fiecare zi aducea o nouă aventură. Bindi se așeza la o măsuță să-și primească educația formală, sub pomii cei mari de lângă râu, înconjurată de țipetele pescărușilor și văzând în răstimpuri câte o șopârlă ori un șarpe trecând prin tabără.

Îi avea în preajmă pe savanții de la Queensland University, gata oricând să-i răspundă la întrebări.

Îmi dădeam seama că Steve și-ar fi dorit ca expediția să dureze la nesfârșit. Ne aflam în pustietate de cinci săptămâni. Bindi, Robert și cu mine aveam programată în continuare o excursie în Tasmania. Urmau să ne însoțească învățătoarea copiilor, Emma, și sora ei, Kate, care lucra la grădina zoologică. Plănuiserăm de mult această călătorie. Emma avea să-și sărbătorească aniversarea de treizeci de ani, iar Kate, să vadă pentru prima oară zăpadă.

În aceeași perioadă, Steve trebuia să plece de la Lakefield pe *Croc One*, mergând să se întâlnească cu Philippe Cousteau pentru filmările la *Ocean's Deadliest*. Încercaserăm să găsim o modalitate care să ne permită să fim cu toții la filmări, dar pur și simplu nu era destul loc la bord.

Steve ne-a condus la avion. Unul dintre tinerii responsabili de acolo a început imediat să-i împuie capul cu o chestiune privind viețuitoarele sălbatice. Eu l-am

dus pe Robert după un tufiș: avionul în care urma să ne suim era unul mic, cu elice, ceea ce însemna că abia la Cairns puteam avea acces la o toaletă.

Când ne-am întors, conversația în care erau implicați toți m-a făcut să înțeleg că nu ne-a mai rămas prea mult timp să ne luăm rămas-bun. Bindi a strecurat în palma lui Steve un bilet, spunându-i:

– Citește-l numai după plecarea noastră.

L-am îmbrățișat cu putere pe Steve și l-am sărutat. Apoi l-am mai sărutat o dată.

Când ne-am urcat în avion, Steve era entuziast, ca întotdeauna. Știam că ne vom revedea peste nici două săptămâni. Eu aveam să mă întorc la grădina zoologică, să rezolv câteva treburi, apoi să plec în Tasmania. Steve urma să-și vadă de filmări. Iar după aceea aveam să fim iarăși împreună.

Pilotul a pornit motoarele. Fiindcă îi legasem centura, Robert nu se putea uita pe fereastră, așa că nu și-a putut vedea tatăl făcându-i semne de rămas-bun. Dar Bindi îl vedea clar pe Steve, care-și parcase camioneta chiar lângă linia de demarcație a pistei și stătea pe ea, cu picioarele depărtate, zâmbind larg și fluturându-și brațele deasupra capului.

Am sesizat că avea într-o mână biletul primit de la Bindi. Îl citise și-i făcea semne afirmative celei mici, care flutura și ea de zor din mâini la fereastră. Avionul a prins viteză, am trecut pe lângă Steve și ne-am ridicat spre înalturi.

Ne îndreptam spre munții Cradle, să-i arătăm lui Kate cum e zăpada. Pe drum, aveam să ne oprim într-o mică, dar frumoasă rezervație naturală din apropiere de Launceston. Închiriaserăm două căsuțe de vacanță. Bindi, Robert și cu mine ne-am instalat comod într-una, iar Emma și Kate, în cealaltă, foarte aproape.

A doua zi, duminică, era Ziua Tatălui, așa că ni s-a părut firesc să încercăm să luăm legătura cu Steve. Știam că filmează undeva, în largul coastei Queensland-ului.

Pe lângă Steve și Philippe Cousteau, la bordul lui *Croc One* se mai afla toxicologul Jamie Seymour. Plănuiau să studieze mai multe specii marine periculoase, având un dublu scop: să înțeleagă rolul acestora în mediu și să-i învețe pe australieni cum să le evite.

Am încercat să dăm de Steve, dar, firește, era la filmare. Am vorbit, la telefonul prin satelit, cu Kate Coulter, veche angajată a grădinii zoologice, la fel ca soțul ei, Brian. Am conversat cu ea toți, pe rând.

– Steve a capturat un șarpe-de-mare uriaș, ne-a anunțat Kate. Cel mai mare din câți a văzut vreodată. A spus: „Gros cât brațul meu, ba nu, cât piciorul meu."

Kate îl cunoştea bine pe Steve şi se pricepea să-i redea perfect entuziasmul. Ne-a asigurat că-i va transmite mesajele noastre.

– Spune-i lui tati că-l iubim şi că ne e foarte dor de el, a rugat-o Bindi.

Kate i-a promis că aşa va face. Robert ar fi vrut să vadă imediat şarpele-de-mare pe care-l prinsese tatăl lui. Nu putea să înţeleagă că acesta se afla la mii de kilometri depărtare.

În rezervaţia naturală Launceston, am făcut cunoştinţă cu o nouă generaţie de diavoli tasmanieni. Erau mititei, mai mici decât nişte cobai, şi abia începeau să iasă din marsupii.

Parcul îmi amintea de Australia Zoo în vremurile de început. Pe atunci, era o afacere de familie, condusă de Dick şi Judy Warren. Amândoi erau afectuoşi, prietenoşi, dornici să povestească.

Făcuserăm împreună cu ei turul parcului, văzând papagali, wombaţi şi taipani.

– După ce mai aducem nişte urşi koala şi nişte primate, parcul va fi complet, conchisese Dick.

M-am gândit de câte ori Steve şi cu mine spuseserăm acelaşi lucru: „Încă o specie, şi grădina noastră zoologică va fi completă." Începeam să-mi dau seama că Australia Zoo n-avea să fie niciodată completă. Existau în lume prea multe specii care ar fi avut nevoie de ajutorul nostru.

A doua zi, am luat-o cu încetul. Am pornit spre vest, oprindu-ne la o fermă unde se cultiva zmeură şi la fabrica de miere din Chudleigh. Fabrica oferea şi o mulţime de bunătăţi, din gama celor produse de albine. Bindi a gustat din absolut toate felurile de miere şi şi-a cumpărat un ceas de mână împodobit cu o albină. Robert a ales un rucsac.

Când am ieşit, Bindi s-a uitat la ceasul proaspăt achiziţionat şi a spus:

– E douăsprezece.

Ne-am oprit cu toţii o clipă şi am luat aminte de faptul că era ora douăsprezece. Apoi ne-am urcat în maşină şi am plecat.

În ziua aceea, destinaţia noastră era Parcul Naţional Cradle Mountain, unde ne rezervaserăm camere. Voiam să urcăm pe munte până acolo unde începea zăpada.

Am ajuns la hotelul din Cradle Mountain ronţăind încă zmeură proaspătă. Emma şi Kate au aşteptat în maşină, cu copiii, cât eu am intrat să văd cum stau lucrurile.

– Avem zăpadă? am întrebat-o pe recepţioneră.

– A nins de dimineaţă...

Apoi, înmânându-mi un bilet, mi-a spus:

– A sunat Frank, de la zoo. Duceți-vă în birou, să vorbiți cu el.

M-am gândit că asta era puțin ciudat, fiindcă înainte, când mai fusesem acolo, folosisem întotdeauna telefonul public din stațiune. Dar am intrat în birou și m-am așezat pe un fotoliu mare, confortabil. Vedeam pe fereastră întreaga parcare.

– Ce faci, Frank? am rostit în receptor.

– Bună, Terri, a spus el. Încerc de ceva vreme să dau de tine.

Tonul lui era serios, grav.

– Păi abia am ajuns aici. Scuze. Ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că Steve a avut un accident în timp ce făcea scufundări, a gemut Frank. Mă tem că a fost lovit în piept de acul unei pisici-de-mare...

Sunt sigură că n-a urmat o pauză prea lungă, dar am simțit că timpul se oprește în loc.

Iar apoi Frank a rostit cele trei cuvinte pe care n-aș fi vrut să le aud vreodată:

– Și a murit.

Am tras adânc aer în piept și m-am uitat pe fereastră. Lumea se prăbușea. Am mai inspirat o dată.

– Mulțumesc mult pentru telefon, Frank, am spus.

Nu știam ce vorbesc. Eram năucită, deja intrasem pe pilot automat.

– Trebuie să anulezi restul excursiei noastre, trebuie să iei legătura cu familia mea, în Oregon, și trebuie să ne aduci acasă.

Știam că lucrul pe care voiam să-l fac mai mult decât orice altceva era să ajung la Steve. Și să-mi duc copiii acasă cât mai repede cu putință. Nu înțelegeam exact ce se întâmplase. Doar că accidentul lui Steve se petrecuse la unsprezece dimineața. Ora oficială a decesului avea să fie declarată ora douăsprezece, exact atunci când Bindi se uitase la ceas și spusese, aparent fără motiv: „E douăsprezece", în ziua de 4 septembrie 2006.

Acum trebuia să merg la mașină și să le spun lui Bindi și Robert ce se întâmplase cu tatăl lor. Omul pe care-l iubeau cel mai mult în lume, omul pe care-l admirau, pe care se bazau și pe care-l luau drept model nu mai era. Trebuia să le spun că-l pierduseră pe acest om, cel mai important pentru ei, exact în ziua aceea, atât de frumoasă până atunci.

Pe ușă a intrat Emma, și i-am dat groaznica veste. Brusc, am simțit că mi-e foarte greață. Nu știam dacă mă pot ține pe picioare și am cerut să merg la toaletă. Atunci mi-am dat seama că tocmai sosise momentul când se impunea să fiu puternică. Ani la rând, mă bizuisem pe tăria lui Steve. La peste un metru optzeci

și nouăzeci de kilograme, era o forță imposibil de ignorat. Dar el îmi spusese mereu că există tipuri diferite de tărie. Steve nu avea dubii că poate conta pe puterea mea în situații grele.

M-am gândit la asta și, pe neașteptate, am înțeles că trebuie să existe un motiv pentru care eu eram în viață, iar el dispăruse. Trebuia să-mi ajut copiii, să fiu alături de copiii noștri. Singurul lucru pe care aș fi vrut atunci să-l fac ar fi fost să fug, să fug... Dar trebuia să stau.

Cu Emma lângă mine, am ieșit din hotel și am urcat în mașină. Robert dormea. Bindi a înțeles într-o clipă că ceva era în neregulă, doar văzându-mi chipul.

– S-a întâmplat ceva cu vreunul dintre animalele de la zoo? a întrebat ea.

– S-a întâmplat ceva cu tati, am răspuns. Făcea scufundări și a avut un accident.

I-am spus tot ce știam despre cele petrecute. A plâns. Am plâns cu toatele, în tăcere. Robert dormea în continuare.

A urmat o mare agitație, noi tot intrând și ieșind din hotel, dând telefoane peste telefoane. Problema era cum să ne înapoiem. Nu înțelegeam reacția atât de promptă a presei – eram vânați, de vreme ce elicopterele planau deja în aer. Ca să mergem acasă, nu aveam cum să ne îmbarcăm într-un avion al vreunei companii comerciale, dar am reușit să găsim unul de închiriat, în cele din urmă.

– Putem conduce noi mașina, a spus cu blândețe Emma, referindu-se la ea și la Kate.

Trebuia să ajungem la aeroport și să trecem prin furcile caudine ale presei. Brusc, am simțit dorința reală de a prelua conducerea, de a nu mă nărui. Știam că trebuie să fiu puternică.

– Conduc eu!

Robert s-a trezit tocmai când parcurgeam o porțiune extrem de dificilă a șoselei, cu serpentine. Așa că a trebuit să șofez și, în același timp, să-i spun fiului meu ce se întâmplase. El mi-a cerut să-i explic încă o dată, așa că am repetat totul.

Robert a amuțit. Îl ținea strâns pe Piggy, micul lui prieten de pluș, și privea fix pe geam. N-a scos o vorbă timp de o jumătate de oră.

Când ne-am apropiat de aeroport, realitatea reacției publicului la moartea lui Steve a început să ni se arate fără echivoc. Reprezentanții presei se aflau pretutindeni. Am trecut de porți și am oprit mașina chiar lângă avionul închiriat. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să vorbesc cuiva despre cele întâmplate. Nu voiam decât să ajung mai repede la Steve.

Mergând spre avion, m-am întors ca să le mulțumesc polițiștilor care ne ajutaseră. Lacrimile din ochii lor m-au șocat, scoțându-mă din coconul meu de jale.

Pentru ei, asta nu era o simplă misiune. Participau cu adevărat la durerea noastră și sufereau din cauza pierderii lui Steve. M-am gândit că atât de mulți oameni îl iubiseră, nu numai noi...

În timpul zborului de trei ore, aparent nesfârșite, până la Maroochydore, prin minte mi-au defilat neîncetat imagini din cei paisprezece ani de aventuri pe care-i trăiserăm împreună. O parte din mine își dorea să zburăm la nesfârșit, să nu aterizăm niciodată, să nu trebuiască să ne confruntăm cu ceea ce ne aștepta. M-am concentrat asupra lui Bindi și Robert, hrănindu-i și asigurându-mă că stau comod.

Avionul a aterizat la Maroochydore pe întuneric. Pilotul a rulat printre hambare, spre a ne feri de priviri indiscrete. Când scara a fost coborâtă, Frank, Joy și Wes ne așteptau. Ne-am îmbrățișat. Wes plângea în hohote. Am reușit să ne sprijinim unii pe alții ca să ajungem la unul dintre hambare, unde ne-am înghesuit în două autovehicule pentru drumul până la zoo.

Capitolul unsprezece

Întâmplare. Soartă. Destin. Acestea erau conceptele care îmi călăuzeau pașii. Credeam că viața mea fusese modelată pentru un scop anume. Dar prin moartea lui Steve, credința mi-a fost pusă la încercare. Să fi fost pură întâmplare că Steve, un om care a sfidat moartea aproape în fiecare zi a vieții sale, a sfârșit într-un accident atât de bizar?

În timpul celor paisprezece ani în care fuseserăm împreună, cred că nu trecuse o săptămână fără să se aleagă cu o mușcătură ori să se accidenteze într-un fel sau altul. Genunchiul și umărul îl chinuiau, după ani întregi de sărit pe crocodili. Când ridicase gardul proprietății noastre de la Brigalow Belt, barosul cel mare cu care bătea stâlpii alunecase și îi căzuse în cap, presându-i al cincilea disc intervertebral. Chiar și rănit, tot izbutea să meargă înainte – la zoo, la filmări sau construind câte ceva. Muncea ca un posedat. Ce nu făcuse? Se cățărase în copaci cu urangutanii. Traversase cele mai izolate deșerturi, ca și munții cel mai greu de străbătut. Viața lui fusese plină cu riscuri de tot felul.

Nu simțeam nici un regret pentru viața glorioasă a lui Steve și știam că n-ar fi putut să trăiască altfel.

Când Bindi, Robert și cu mine am sosit acasă în seara morții lui Steve, Wes, Joy și Frank au intrat împreună cu noi. Nu invitam niciodată lume, nu primeam niciodată oaspeți, iar acum, brusc, sufrageria noastră părea neîncăpătoare.

Trebuia să facem aranjamentele necesare pentru a-l aduce pe Steve acasă. Voiam ca totul să se desfășoare cât mai discret. Unul dintre foștii colegi de școală ai lui Steve, care deținea o firmă de pompe funebre în Caloundra, avea să se ocupe de pregătiri. Cunoștea familia Irwin de ani mulți, și-mi aduc aminte că m-am gândit cât de greu va fi și pentru el.

După o vreme, oaspeții s-au hotărât să plece, lăsându-ne să ne vedem de ale

noastre. Le-am făcut copiilor baie, apoi le-am pregătit ceva de mâncare. L-am instalat pe Robert în pat și am stat cu el până a adormit. Bindi era abătută. De obicei, seara, eu mă ghemuiam lângă Robert, iar Steve rămânea cu Bindi.

– Nu-ți face griji, i-am spus. Robert a adormit deja. Poți să te culci aici, lângă mine.

Mica Bindi a adormit și ea în scurt timp, dar eu am rămas trează. Aveam senzația că am murit, după care am început o viață nouă. Iarăși și iarăși mi se perindau prin minte cele întâmplate. Aș fi vrut să vorbesc cu toți cei care fuseseră cu Steve în ziua accidentului.

Stăteam lungită în pat, iar ceasul ticăia. *Încă un minut căruia i-am supraviețuit fără Steve.* Mă consolam cu ideea că ceasul ticăie pentru noi toți. Nici unul n-avea de unde să știe când îi va sosi timpul. Mi-am jurat să mă bucur de oamenii care încă erau prezenți și să mă dedic muncii care rămăsese de făcut. Dar ceea ce m-a sprijinit cu adevărat în acele ore întunecate, însingurate, de noapte a fost alt gând, mai profund, mai insistent.

Cu fiecare ticăit al ceasului, mă aflam cu o clipă mai aproape de reunirea cu Steve. La cât de puternic fusese în această viață, știam fără urmă de dubiu că va radia forță și de dincolo de ea.

Prima dimineață a fost extrem de grea. De obicei, dimineața, ciuleam urechea să auzim huruitul motocicletei apropiindu-se de casă. Steve nu dormea mai mult de câteva ore pe noapte. Trezindu-se întotdeauna înaintea noastră, mergea să vadă de treburile de la grădina zoologică, apoi se întorcea și dădea năvală pe ușă. Le povestea copiilor despre câte un lucru nou și palpitant care se petrecuse la zoo, îi înfofolea bine – eu insistam că au nevoie de jachetă sau căciulă – și, orice aș fi spus eu, îi lua și-i urca pe motocicletă.

În acea primă dimineață am înțeles, cu inima grea, că nu va mai da năvală pe ușă niciodată.

Folosind legătura telefonică prin satelit, am contactat, în sfârșit, *Croc One.* Căpitanul, Kris, plângea. L-a găsit pe John Stainton, iar acesta m-a asigurat că nu se mișcase o clipă de lângă Steve.

– Așteptăm un avion, mi-a spus John. Ți-l aduc eu acasă, Terri.

În timp ce John făcea pregătirile pentru a-l aduce pe Steve, presiunea din partea mass-mediei creștea constant. I-am spus lui Wes că vreau să merg în întâmpinarea avionului, dar că nu-i voi lua pe copii. Era răgazul de care dispuneam ca să-l petrec cu sufletul meu pereche, și trebuia să fiu singură. Am pornit la drum, cu o escortă a poliției.

Wes m-a însoțit. Era noapte. La apariția avionului, șirurile de polițiști au luat

poziția de drepți. Mulți dintre acești oameni îl mai întâlniseră pe Steve. Încă o dată, expresia de durere de pe chipul unor străini m-a impresionat.

După aterizarea avionului, am avut câteva clipe în care am rămas singură cu Steve. Urcarea în partea din spate a presupus ceva efort. Înăuntru se afla un sicriu simplu, din lemn, încă legat bine cu frânghii. Știam că omul care fusese Steve, spiritul și sufletul lui nu se mai aflau acolo, dar nu puteam să plâng.

M-am așezat și mi-am lăsat tâmpla pe lemnul sicriului care-i adăpostea corpul – și am simțit o împăcare stranie.

Într-un fel, eram din nou împreună.

Scriind toate acestea, încă mai aștept ca Steve să intre pe ușă. Sarongul lui a rămas agățat de stâlpul patului. Periuța lui de dinți e tot în baie.

Însă realitatea ni se impune tot mai mult. Bindi și cu mine avem deseori discuții de la suflet la suflet.

Par s-o ajute, și mă simt mulțumită că, de-a lungul anilor, am sădit în Bindi sămânța credinței.

Robert e ca un cățeluș copleșit de jale, așteptând cu răbdare ca tatăl lui să se întoarcă din rai. Disperarea lui m-a luat pe nepregătite. Într-unele seri, stă în cadă și plânge, repetând la nesfârșit: „Îl vreau pe tati!" Atunci mi se frânge inima.

Avem un prieten drag, un psiholog minunat care ne-a ajutat mult – mai ales că, recent, a suferit și el o pierdere în familie. Mi-a explicat că doliul e un proces absolut personal. Nu poți să-ți compari jalea cu a nimănui altcuiva. E ceva care-ți aparține doar ție. Oamenii din afara cercului nostru de apropiați au murmurat cum că Bindi face față chiar prea bine suferinței, iar comentariile din presă cu privire la discursul ei remarcabil de calm de la înmormântarea lui Steve nu m-au lăsat indiferentă. Mi-a prins bine să aflu părerea profesională a prietenului meu, care m-a liniștit.

– Ăsta este obiectivul tău. Să-ți crești copiii astfel încât, mai târziu, să poată face față necazurilor vieții fără să clacheze. Înțelegerea faptului că acolo unde există iubire există și suferință, că acolo unde există viață există și moarte, că spiritul și sufletul unui om nu mor niciodată și că iubirea lui nu piere – astea sunt lecții importante pe care trebuie să le oferim copiilor noștri.

Bindi se descurcă bine, într-adevăr. Robert va avea nevoie de mai mult timp. Am aflat că, pe măsură ce Bindi va crește și va ajunge la vârsta adolescenței, ar putea trece printr-o perioadă când va resimți suferința mai acut.

Din cauza supravegherii constante din partea presei, n-am putut să ies ca să văd nenumăratele semne de compasiune lăsate de oameni la poarta grădinii zoo-

logice. Dar toate obiectele au fost adunate și depozitate la loc sigur, iar acum am înjghebat o frumoasă colecție memorială.

Reacția publicului la moartea lui l-ar fi copleșit pe Steve mai mult decât orice altceva – gândurile bune, rugăciunile, compasiunea și lacrimile. Nu m-am confruntat singură cu suferința. O mulțime de oameni din lume încercau, la rândul lor, să-i facă față. Procesul părea deosebit de dificil în cazul copiilor. Am simțit că e important să le transmit un mesaj: când eroul tău moare, lucrurile pentru care a luptat nu dispar. Lupta lui trebuie dusă mai departe.

Nu m-am îndoit nici o clipă că voi continua să contribui la oprirea distrugerii mediului, a viețuitoarelor sălbatice. Existau atâtea triumfuri pentru obținerea cărora Steve trudise deja.

Am purtat o discuție cu Wes.

– În primul rând, vom continua să muncim pentru toate lucrurile pe care Steve voia să le înfăptuiască, i-am spus. Apoi vom trece la toate lucrurile pentru realizarea cărora am muncit cu toții, laolaltă. Și, în sfârșit, vreau să-mi ating țelurile în ceea ce privește activitatea de conservare.

Am alcătuit strategii pentru extinderea grădinii zoologice. Nu voiam doar s-o păstrez așa cum era, ci să urmez proiectele de viitor ale lui Steve. Wes și cu mine am scos teancurile de schițe, planuri și dosare din sertarele biroului lui Steve și le-am înșirat pe o masă mare.

– Ăsta era planul lui Steve pentru Australia Zoo pe următorii zece ani. Vreau să-l realizez în cinci.

În iarna aceea, am lansat nava *Steve's Whale One*, o ambarcațiune destinată excursiilor în scopul observării balenelor, care avea să împlinească încă unul dintre visurile lui Steve pe termen lung. Își dorise totdeauna să extindă experiența grădinii zoologice în această direcție. *Steve's Whale One* le oferă oamenilor posibilitatea de a vedea cu ochii lor unele dintre cele mai uimitoare vietăți din lume. Balenele cu cocoașă din apele Australiei se apropie, pline de curiozitate și deschidere, de ambarcațiuni. E o experiență încântătoare, și am încredere că îi va sensibiliza pe oameni, punând capăt, în cele din urmă, practicii crude a vânătorii de balene.

Bindi, fetița junglei s-a transmis, pe 18 iulie 2007, la postul ACB-TV din Australia – și am fost cu toții nespus de mândri. Hotărârea lui Bindi de a duce mai departe moștenirea tatălui ei a constituit o mărturie a tuturor lucrurilor în care credea Steve. El împletise perfect iubirea pentru familie cu dragostea față de conservarea naturii, în ideea de a face lumea mai bună. Acum, această iubire se transmisese copiilor săi.

Ziua debutului oficial al carierei lui Bindi a fost o zi fantastică. Tot timpul investit și toate eforturile, bucuriile și durerea din ultimul an au culminat cu acest serial încântător. Oamenii erau acum invitați să participe la călătoria lui Bindi, care a filmat la început cu tatăl ei, apoi cu Robert și cu mine. A fost totodată prilejul de a vedea încă o dată de ce era Steve atât de aparte, o nouă ocazie de a-l aprecia, de a-l celebra. Bindi, Robert și cu mine facem tot ce putem pentru a ne asigura că lumina întruchipată de Steve va continua să strălucească, lucrând împreună pentru a proteja vieţuitoarele și locurile sălbatice din natură.

După lansarea emisiunii lui Bindi, împlinirea unui alt proiect la care lucram de multe luni a fost bine-venită. În peninsula Cape York există o regiune de 128 000 de hectare, mărginită pe o latură de râul Ducie, iar pe cealaltă, de râul Wenlock – unul dintre cele mai importante teritorii ale crocodililor din întreaga lume. Terenul este, totodată, cel mai important habitat natural din statul Queensland. Împreună cu guvernul local, prim-ministrul John Howard a alocat 6,3 milioane de dolari în vederea obținerii acestui teren, în memoria lui Steve.

Pe 22 iulie 2007, Steve Irwin Wildlife Reserve a căpătat statut oficial. Acest habitat înseamnă extrem de mult pentru familia Irwin, și știu ce-ar fi însemnat pentru Steve. În ultimă instanță, e vorba de protejarea crocodililor, animalele pe care le-a iubit atât de mult.

Ce-i rezervă viitorul familiei Irwin? Fiecare zi ne este plină de realizări incredibile și clipe de suferință profundă. Iar între ele, viața merge mai departe. Suntem hotărâți să cinstim și să apreciem în continuare spiritul minunat al lui Steve. Acesta trăiește în fiecare dintre noi. Steve și-a petrecut fiecare zi din viață făcând ce-i plăcea mai mult, spunând întotdeauna că va muri apărând natura. Bindi, Robert și cu mine vom face același lucru.

Dumnezeu să te binecuvânteze, Steve. Te iubesc, partenere.

1

2

ÎMPREUNĂ

3

4

5

Pagina din stânga: 1 În copilărie, Steve era adesea fie pe acoperiș, fie în vreun copac. **2** Ziua nunții, 4 iunie 1992; de la stânga la dreapta: Julia Raines, mama lui Terri, Bob Irwin, Terri, Steve, Lyn Irwin și Clarence Raines. **3** Steve și Terri în ziua când s-au cunoscut. **4** „Aș vrea să fiu ținut minte ca un tată bun." **5** Ultima călătorie împreună – cercetări asupra crocodililor în Queensland; de la stânga la dreapta: Robert, Terri, Steve și Bindi.

Pagina din dreapta: 6 Cu Harriet, țestoasa uriașă de Galapagos. **7** Steve, în luptă corp la corp cu un crocodil. **8** Suflete pereche. **9** Familia Irwin, la bordul ambarcațiunii de cercetare a lui Steve, *Croc One*.

8

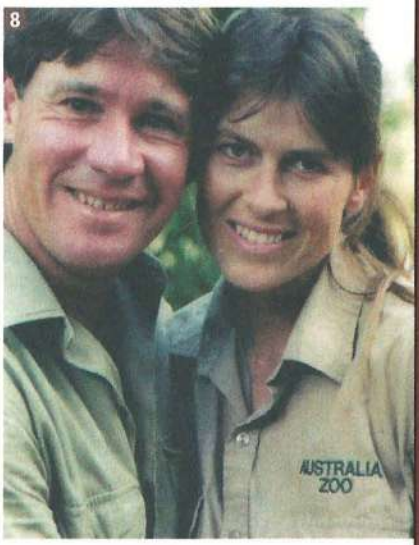

9